Ἑβδομάς

2 ΔΡ.

ΤΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929 ΑΡ. 77.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἡ ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καταστρέφει τὰς ἐπικινδύνους διὰ τὸ στόμα νοσογενεῖς ἑστίας. Ἡ κάλυψις τοῦ ἑνὸς τρίτου τῆς ψήκτρας εἶναι ἀρκετή.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΑΝΑΚΟΥΦΗΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

Ἡ συμφόρησις εἰς τοὺς ἱστοὺς προκαλεῖ τούς πλείστους τῶν πόνων. Τὸ Σλόανς Λίνιμεντ διαλύει τὴν συμφόρησιν καὶ ἀποκαθιστᾶ κανονικὴν, ἐλευθέραν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Σχεδὸν πάραυτα ὁ πόνος χάνεται.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ 1743
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΝ
ΠΟΝΟΝ

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - Π
EDELWEISS (ΕΝΤΕΙ

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον
διὰ τὴν τουαλέττα τῶν
Δίδουν ὡραιότητα, δρο
τητα καὶ ἀπαλότητα
δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα
τατο ἄρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙ

Η ΣΥΦΙΛΙΣ

ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Κατὰ τὸ 1911 ὅταν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰατρῶν τοῦ κόσμου ὅλου ἐφήρμοζον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς των τὸ 606, οἱ διασημότεροι εἰδικοὶ ἰατροὶ τῶν Παρισίων, ὡς ὁ Bouchard Doyen, ὁ Gancher, ὁ Hallopeau, εἶχαν κηρύξει πιλεμικὴν κατὰ τοῦ 606 διὰ νὰ ἀναγνωρίσουν ἀμέσως κατόπιν τὸ λάθος των καὶ ἀποκλειστικῶς νὰ ἐφαρμόζουν τὸ 606.

Εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ κορυφαῖοι τῶν συφιλιδολόγων τῆς Ἑλλάδος κ. κ. Ρουσόλημος καὶ ὁ καθηγητὴς Φωτεινὸς ἂν καὶ δὲν εἶχον κηρύξει τὴν πολεμικὴν κατὰ τοῦ 606, ἐν τούτοις ἐφαίνοντο ἄκρως διστακτικοί, διὰ νὰ ἀναγνωρίσουν ἀργότερον τὴν ἀξίαν τοῦ 606.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τὰ διασημότερα ἐργαστήρια δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται συνεχῶς πρὸς ἐξεύρεσιν σκευασίας ἡ ὁποία νὰ θεραπεύῃ χωρὶς νὰ βλάπτῃ διόλου τὸν ὀργανισμόν. Τὸ 606' τὸ 914, ὀλιγώτερον τὸ Βισμούθιον καὶ ὁ Ὑδράργυρος ἐφάνησαν σωτήρια μέχρις ἑνὸς σημείου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀντεπεκρίνοντο τελείως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης.

Τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἀνωτέρω σκευασιῶν καὶ πρὸ πάντων τοῦ 606, ὡδήγησε ἐν τῇ θεραπευτικῇ εἰς σκευασίαν ἀπηλλαγμένην παντὸς κινδύνου καὶ βλάβης τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς. Τοιαύτη σκευασία εἶναι τὸ Τρεπαρσὸλ τῶν Lecoq Ferand ἥτις διαφέρει τοῦ 606 κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀρσενικοῦ ὑπολοίπου, τουτέστιν, εἰς μὲν τὸ Τρεπαρσὸλ τὸ ἀρσενικὸν εἶναι pendavalent εἰς δὲ τὸ 606 rivalent. Ἕνεκεν αὐτῆς τῆς ἰδιότητός του τὸ Τρεπαρσὸλ περιέχει διαλυτὰ καὶ ἀπορροφήσιμα ἀλκαλικὰ ἅλατα ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς βλεννομεμβράνης ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀρίστη θεραπευτικὴ ἰδιότης τοῦ Τρεπαρσὸλ ἐπὶ τῶν διαρροιῶν τῶν παρασιτογενῶν ἐντερίτιδων καὶ τῶν ἁπλῶν κωλίτιδων.

Αἱ σειραὶ παρατηρήσεων τῆς Κλ. τοῦ Clement τοῦ Simon τοῦ Flandin τοῦ Daperié τοῦ Faureau τοῦ Cantoré τῶν Catenanle καὶ τοῦ Flamini κατέδειξαν τὴν ὑπέρογον ἀξίαν τοῦ Τρεπαρσόλ.

Οἱ ἀμφιβάλλοντες ἕως σήμερον διὰ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τοῦ Τρεπαρσὸλ δὲν ἔχουν ἢ νὰ ἀνατρέξουν στὰς βιβλιογραφίας ἢ ἀνακοινώσεις τῶν ἰατρικῶν συνεδρίων τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων καὶ Βρυξελλῶν, ὑποδεικνύομεν δὲ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων καὶ Βρυξελλῶν διὰ νὰ μὴ κουράσωμεν τοὺς δυσπιστοῦντας καὶ τοὺς παραπέμπομεν εἰς σειρὰν ἐπιστημονικῶν πραγματειῶν τῶν διασημοτέρων συφιλιδολόγων τῶν Παρισίων ὡς τοῦ Clement, Simon, Gougerau, Millian Emery, Mazarian Laureat τοῦ Professeur agregé μὲ τοὺς ὁποίους ἀφοῦ γνωρισθοῦν οἱ δυσπιστοῦντες ἰατροὶ δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ἐκφέρουν δισταγμὸν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Τρεπαρσὸλ καὶ παραβάλλοντες αὐτὸ μὲ ἄλλας τὰς μέχρι τοῦδε σκευασίας ἀφ' οὗ λάβουν ὑπ' ὄψει τὰ πλεονεκτήματά του τὸ θεωρήσουν ἀνώτερον ὅλων τῶν σκευασιῶν πρὸς θεραπείαν τῆς Συφίλιδος.

μὲ ΧΙΟΝΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ τὴν μόνην ἀβλαβῆ Κρέμα
λονῆς ἐγκεκριμένην παρὰ
νωτάτου ὑγειονομικοῦ συμβουλίου τοῦ Κράτους.

Εἶμαι ἐνθο
σμένη μὲ τ
ΠΟΥΔΡΑ
ΡΟΔΑΛΙ
Ἔχω πάντοτε
λούδινο δέρμ
ὅτι κάμνω
φρὰν ἐπάλει

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ
MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ('Ομόνοια)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μὴ λησμονῆτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
μπορεῖτε νὰ βάψητε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορεματά σας.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(ΑΘΗΝΑΙ ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΠΛΗΡΗΣ
ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Εἶναι ἡ συνδυασμένη χρῆσις τῆς Κρέμας, τῆς Πούδρας καὶ τοῦ Σάπωνος "ΣΙΜΟΝ,, τὰ ὁποῖα ἐγκαθιστῶσιν τὴν νεότητα εἰς τὸ πρόσωπον τῶν γυναικῶν.

CRÈME
SIMON

Ποτὲ δὲν θὰ δῆ
δας στὸ πρόσωπ
ἀκολουθήσετε τ
βουλή μου καὶ
ρίζεσθε τὴν κρέ

ΤΟΚΑΛΟ
Πρὸ πάντων διὰ
ρίας πέραν τῶν
καμμία κρέμα δὲ
ρεῖ νὰ ἐπαναφ
πρώτη τρυφερότ
προσώπου καὶ ν
ψη τὰς ρυτίδας
κρέμα ΤΟΚΑ
Πωλεῖται εἰς ὅλα
Μυροπωλεῖα Κο
καὶ Φαρμα
Γεν. Ἀντ. Ι. Μ. Κ
Στοὰ Πεσμαζό
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρᾶ 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 100
Ἐξωτερ. Σελ. 15 ἢ Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Ἕνας κοντός κ' ἕνας ψηλός!..

Εἴχατε καιρὸ νὰ ἀκούσετε καμμιὰ καινούρια ἀμερικανικὴ ἐκκεντρικότητα ἢ παραξενιά; Ἄν ναί, τότε διαβάστε τὶς παρακάτω γραμμὲς καὶ μ' ἕνα περισσότερο ἀκόμα ἐνδιαφέρο μιὰ ποὺ ἡ πρωτοτυπία αὐτὴ ἔχει πατρίδα της τὸ κλεινὸν ἰοστεφὲς ἄστυ μας, κι' ὄχι τὰ Νεοϋορκέζικα τετράστρατα.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς τώρα τελευταία, ὕστερα ἀπ' τὴν ἐξέλιξ, ποὺ παρουσιάζουμε, ἐξέλιξι ἁλματικὴ καὶ ἀνυπολόγιστη, δὲν θἄπρεπε νὰ μᾶς συγκινῇ τίποτε, κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ. Βλέπετε ἀκολουθοῦμε τόσο κοντά, καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα πρωτοπορεύομεθα κι' ὅλας, μὲ τοὺς πολιτισμένους, τὶς ἐκκεντρικότητες, τὶς μόδες καὶ τὶς συνήθειες τόσο τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ὅσο καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ τίποτε ἀπολύτως δὲν θἆταν ἄξιο νὰ μᾶς κάνῃ νὰ σταματήσουμε ἔκπληκτοι.

Μὰ στὴν προκειμένη περίπτωσι μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι τὸ ἴδιο.

Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Μίαν ὡραίαν, ἀγνοῶ ἂν ἦτο καὶ σεληνοφώτιστος, λοιπὸν νύκτα, δυὸ κοινοὶ μέχρι τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἄνθρωποι, ἀπεφάσισαν νὰ ἱδρύσουν ἀνώνυμον, καὶ ἄγνωστον πάντοτε διὰ τὰ ἀστυνομικὰ δελτία, ἑταιρείαν, τῆς ὁποίας σκοπὸς θὰ ἦτο αἱ νυκτεριναὶ ἐπιχειρήσεις τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Αἱ βάσεις τῆς ἐπιχειρήσεως ἐτέθησαν, τὰ ποσοστὰ τῶν κερδῶν ἐκανονίσθησαν, περὶ ζημιῶν δὲν θὰ ἀνέφερε ἀσφαλῶς τὸ συμβόλαιον, ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν καθωρίσθη, ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας ὡρίσθη.

Οἱ δυὸ συνεταῖροι, ὁ ἕνας ψηλὸς κι' ὁ ἄλλος κοντός, — ὅπως τοὐλάχιστον μᾶς πληροφοροῦν αἱ μοναδικαὶ ἀνακοινώσεις τῆς ἀστυνομίας — ἀφοῦ ἔμειναν ὁλότελα σύμφωνοι σὲ ὅλα, κι' ἀφοῦ ἐφρόντισαν νὰ προμηθευθοῦν τὰ ἀναγκαῖα σύνεργα διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις των, ἑτοιμάσθησαν νὰ ἀποδυθοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα.

Τὴν τελευταίαν ὅμως στιγμήν, ὡς φαίνεται, οἱ δυὸ συνεταῖροι ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ ἦτο ἀπείρως προτιμώτερον νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς γνωστὲς καὶ τετριμμένες μεθόδους τῶν μέχρι σήμερον ἐνεργειῶν παρομοίων ἐπιχειρήσεων, καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ «νέες», «μοντέρνες», «ὁλότελα μοντέρνες» μάλιστα μεθόδους.

Καὶ δὲν ἄργησαν νὰ βροῦν τὴν λύσιν.

Οἱ κινηματογράφοι τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ὁ Τὸμ Ντίξ, ὁ ἄλογο θαῦμα, οἱ πειραταὶ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς θάλασσας, καὶ ὅλες ἡ ἄλλες ἀμερικανικὲς ἐξωφρενικὲς καὶ περιπετειώδεις εἰς εἴκοσι καὶ τριάντα πράξεις ταινίες τῶν κινηματοθεάτρων αὐτῶν ἀφ' ἑνός, ἡ ἐλευθερια τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς μάσκας λόγῳ τῆς ἀποκρηᾶς ἀφ' ἑτέρου, ἔφθασαν καὶ παράφθασαν γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν τὴν πρωτοτυπίαν.

Οἱ συνεταῖροι ἔσφιξαν τὰ χέρια, ἐτσούγκρισαν ἀπὸ ἕνα ποτηράκι, εὐχήθησαν τὰ «καλορρίζικα», καὶ ἔσπευσαν νὰ ἀγοράσουν δυὸ μάσκες.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀγνοοῦμεν ἂν ἤκουσαν τὸ ὡρολόγιον τῆς Μητροπόλεως ποὺ θὰ ἐσήμαινε, ἂν δὲν ἦτο πρὸ πολλοῦ καιροῦ χαλασμένον, τὴν δωδεκάτην μεταμεσονύκτιον, δυὸ σκιαὶ μελανοφοροῦσαι καὶ ἔχουσαι τὰ πρόσωπά των κεκαλυμένα μὲ μάσκες, ἐσταμάτησαν τὸ πρῶτον διερχόμενον ταξὶ καὶ διέταξαν τὸν σωφὲρ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ ἔξω τῆς πόλεως.

Μόλις ὅμως ἐπέρασαν τὸ ὅριον τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ ὁ σωφέρ, εὐχαριστημένος διὰ τὸ καλὸ ἀγῶγι κατέβαζε τὴν σημαίαν τοῦ ταξιμέτρου στὴν διπλὴ ταρίφα, οἱ ἄγνωστοι ἔβγαλαν, ὁ μὲν ψηλὸς ἕνα πιστόλι, ὁ δὲ κοντὸς ἕνα μαχαῖρι καὶ διέταξαν τὸν σωφὲρ νὰ σταματήσῃ.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὅσα χρήματα περιεῖχαν τὸ πορτοφόλι καὶ ἡ τσέπες τοῦ σωφέρ, εἶχαν μεταφερθεῖ στὶς τσέπες τῶν ἀγνώστων, ὁ σωφὲρ ἐγκατελείπετο ἔντρομος μέσ' τὴν μέση τοῦ δρόμου, κι' οἱ ἐπιχειρηματίαι, ψηλός τε καὶ κοντός, ᾤχοντο ἀπιόντες, ἐπιβαίνοντες τοῦ ταξί.

Μιὰν ὥραν ἀργότερον ἀκόμη, ἄλλο ταξὶ διετάσσετο νὰ σταματήσῃ, καὶ νέα διαταγὴ ἐδίδετο εἰς τὸν σωφέρ, δαταγὴ ὅπως ὁδηγήσῃ τοὺς ἀγνώστους καὶ πάλιν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν τῆς πρώτης.

Καὶ τὸ ἐχγείρημα ἐπαναλαμβάνετο καὶ πάλιν μετὰ τῶν αὐτῶν μέσων, πρὸς τελείαν καὶ ἀπόλυτον ἱκανοποίησιν καὶ ἐπιτυχίαν τῶν πρώτων καὶ δυστυχίαν τοῦ δευτέρου.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ δυὸ ποσά, τὰ κέρδη θὰ ἔπρεπε καλλίτερα νὰ πῶ, τὰ ἀποκομισθέντα ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς ἀλεπάλληλες νυκτερινὲς ἐπιχειρήσεις, δὲν ἐθεωρήθησαν ἀρκούντως ἱκανοποιητικὰ στοὺς διευθυντὰς τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπεφασίσθη ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν.

Τρίτον ταξὶ ἔλαβε τὴν αὐτὴν διαταγήν, διὰ νὰ ὑποστῇ ὁ σωφέρ του τὴν αὐτὴν τύχην. . . τέταρτον ταξί, . . . πέμπτον ταξί. . .

Μάλιστα φίλοι μου, πέντε ταξὶ διέδραμον τὸ ἄστυ μας, ὁδηγοῦντα τοὺς ἰδίους ἀγνώστους προσωπιδοφόρους σὲ πέντε διάφορα σημεῖα — πάντοτε ἔξω σχεδίου πόλεως — καὶ πέντε σωφὲρ ἐληστεύθησαν μὲ τὸν αὐτὸν διασκεδαστικὸν καὶ πρωτότυπον συνάμα τρόπον. . .

Καὶ οἱ μὲν προσωπιδοφόροι πρωτότυποι ἐπιχειρηματίαι, παρέμειναν, παραμένουν καὶ θὰ παραμένουν αἰωνίως ἄγνωστοι καὶ ἀσύλληπτοι ἀπ' τὴν ἀστυνομίαν, οἱ δὲ σωφὲρ κλαίουν τὴν τύχην των, ὅπως συνήθως συμβαίνει μὲ τὰ θύματα. . .

Καὶ οὕτως μὲν θὰ εἶχον τὰ πράγματα, ἂν δὲν συνέβαινε τὸ ἑξῆς δυσάρεστον γιὰ μᾶς:

Οἱ σωφὲρ ἐκήρυξαν ἀπεργίαν μερικήν, ἤγουν δηλαδή, ἀρνοῦνται μόλις βραδυάσει νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἔστω καὶ ὀλίγα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλιν. Ἡ δυσπιστία των δὲ αὐτὴ γιὰ τοὺς ἀγνώστους πελάτας των αὐξάνει ἀκόμη περισσότερον ὅταν τύχῃ ὁ πελάτης νὰ εἶναι ψηλὸς εἴτε κοντός, μ' ἄλλα λόγια δηλαδή, ὅλος ὁ κόσμος. Οὐαὶ ὅμως καὶ ἀλλοίμονον, ὅταν τύχῃ νὰ πρόκειται νὰ μεταφέρουν δυὸ φίλους ἢ δυὸ γνωστοὺς ποὺ εἶχαν τὴν κακοτυχία νὰ ἀνήκῃ ὁ ἕνας στάς . . . ὑψηλὰς τάξεις καὶ ὁ ἄλλος στὰς χαμηλάς. . .

Προτιμοῦν νὰ μὴν δουλέψουν παρὰ νὰ πάρουν ἕνα τέτοιο ἀγῶγι —καὶ μὲ τὸ δίκηο τους οἱ ἄνθρωποι — στρέφουν, σᾶς παρατηροῦν καλά, καλά, αἰσθάνεσθε ἐπάνω σας καρφωμένες τὶς ἐρευνητικὲς ματιές των, εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ περιμένετε τὸ κατασταλαγμα τῶν σκέψεών των καὶ τέλος, ὕστερα ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς διαδικασίες, ἀκοῦτε καὶ μιὰ ξερὴ ἄρνησι:

— «Ἔχει χαλάσει ἡ μηχανή, . . . Δὲν ἔχω βενζίνα. . . Ἔχω δουλειά. . . » στερεότυπες προφάσεις ποὺ κατ' οὐσίαν θἄπρεπε νὰ νοηθοῦν ὡς ἑξῆς:

— Μοῦ φαίνεσαι ὕποπτος. . . Εἶσαι ψηλὸς ἢ κοντὸς ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί. . . Φοβᾶμαι. . . κ. τ. λ.

Καὶ σεῖς ἀναγκάζεσθε νὰ πάρετε τὸ δρόμο ἀποστολικῶς, καὶ μὲ τὸν κίνδυνο ἀκόμα νὰ φτάξετε τὰ ξημερώματα σπίτι σας! . . .

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι, φίλοι μου, ἡ δημιουργηθεῖσα κατάστασις, χάρις στοὺς δύο ἀγνώστους προσωπιδοφόρους ἐπιχειρηματίας, ποὺ σᾶς διαβεβαιῶ πὼς ἂν ὁ κόσμος τοὺς ἤξερε θὰ τοὺς ἔσπαζε στὸ ξῦλο, ὄχι γιατὶ ἔκλεψαν δυὸ-τρεῖς χιλιάδες δραχμές, ἀλλὰ γιατὶ τοὺς ὑποχρέωσαν θέλοντας καὶ μὴ νὰ μεταβάλλωνται κάθε νύκτα — κ' ὕστερα ἀπ' τὴν κούρασι τοῦ χοροῦ — σὲ πεζοπόρους. . .

Ντόλης Νίκβας

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σήμερον πιθανὸν νὰ σᾶς κουράσωμεν. Θ' ἀσχοληθῶμεν μ' ἕνα θέμα, ποὺ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ φανῇ εἰς μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ὡς σοβαρώτερον ἀπὸ ὅσον πρέπει νὰ εἶναι συνήθως τὰ θέματα ποὺ παρελαύνουν ἀπὸ τὴν σελίδα αὐτὴν τῆς ἐπικαιρότητος.

Ἀλλὰ ὁμολογοῦμεν, ὅτι δὲν μπορέσαμεν ν' ἀντιταχθῶμεν εἰς τὸν πειρασμόν, ὅταν ἐδιαβάσαμεν ὅσα, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων λαϊκῶν περιοδικῶν τοῦ Λονδίνου, εἶπεν ὁ μεγάλος καὶ παγκόσμιος Ἄγγλος συγγραφεὺς κ. Οὐὲλς διὰ τὸ διαρκῶς μὲν ἐπίκαιρον, ὑπερεπίκαιρον ὅμως προπαντὸς εἰς τὴν ταραχώδη αὐτὴν ἐποχὴν τὴν ὁποίαν διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ εἴπαμεν: διατί ὅ,τι ἐγράφη διὰ νὰ διαβασθῇ ἀπὸ τὸ εὐρύτερον διεθνὲς κοινόν, νὰ μὴ μπορῇ νὰ διαβασθῇ καὶ ἀπὸ τὸ δικό μας ἀναγνωστικὸν Κοινόν;

Κ' ἔτσι μεταφέρομεν κατωτέρω τὰς διατυπωθείσας ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βρεττανοῦ συγγραφέως, μυθιστοριογράφου καὶ κοινωνιολόγου, βαθυτάτας σκέψεις:

* * *

Ἡ φύσις καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ἀδίστακτα ὁ κ. Οὐὲλς, μεταβάλλεται. Εἶναι ἀνόητος ὁ διϊσχυρισμὸς τῶν στενοκεφάλων ἐκείνων, ποὺ λέγουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε καὶ μένει πάντοτε ὁ ἴδιος. Καὶ ὅτι, σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται σήμερον ὅπως καὶ εἰς τὴν Λιθίνην λεγομένην ἐποχὴν τῶν προϊστορικῶν χρόνων. Ἡ ζωή, ἡ σκέψις καὶ αἴσθησις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι πράγματα διαρκῶς ἀναλλοίωτα.

Ὅ,τι πρὸ παντὸς ἐνδιαφέρει δὲ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὸ κοινωνικόν της μέρος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν εἶναι διαρκῶς ὁ ἴδιος, ὅπως δὲν ἔμεινεν ἀμετάβλητος καὶ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς φυσικῆς του ζωῆς.

Ἐπίσης εἰς τὰς διαφόρους τάξεις τῆς Κοινωνίας καὶ ἀναλόγως τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ζεῖ καὶ κινεῖται, εἶναι διαφορετικὸς ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἐκεῖνος, ποὺ ζεῖ μέσα εἰς τὸ μέγαρον δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ζεῖ μέσα εἰς μίαν καλύβην. Ὁ πλούσιος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπολύτως ὁ ἴδιος ἄνθρωπος μὲ τὸν πτωχόν. Ὁ ἰσχυρὸς μὲ τὸν ἀδύνατον. Ὁ ἀσθενὴς κοινωνικῶς μὲ τὸν εὔρωστον.

Ἀλλοιώτικα σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάθεται ζεσταινόμενος πλησίον εἰς τὴν σόμπαν του, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ξεπαγιάζει στὸ κρύο.

Καὶ ἀλήθεια, πόσον ἀνόητοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ διϊσχυρίζονται ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀνισότης δὲν ἔχει τὴν ἄμεσον ἐπίδρασίν της ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου! Γελοῦμεν τὸν ἑαυτόν μας, ὅταν λέγομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει πρόοδος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ἱκανοποιεῖται μὲ ὅ,τι τοῦ παρέχουν αἱ σημεριναὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι.

Καὶ ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης δὲν ὑπάρχει; Πόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων θὰ ἦσαν νεκροί, ἂν ἡ χειρουργική, ἡ παθολογία, ἡ θεραπευτικὴ δὲν εἶχαν προοδεύσει ὅπως σήμερον! Καὶ πόσοι δὲν θὰ ἐχάνοντο μέσα εἰς τὴν δυστυχίαν, ἂν δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἂν δὲν εἶχαν δηλαδή, τὰ μέσα νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἑαυτόν των;

Γιατὶ νὰ μὴν παραδεχθῶμεν τὸ ὁλοφάνερον αὐτὸ πρᾶγμα; Νὰ τυφλώττωμεν, λέγουν μερικοί, ἀποτελεῖ εὐτυχίαν! Ὄχι, δὲν θὰ εἴμεθα εὐτυχέστεροι ἂν ἀγνοούσαμεν τὰς σημερινὰς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπεναντίας γινόμεθα εὐδαιμονέστεροι, ἐπιδιώκοντες νὰ καταστήσωμεν κοινὸν κτῆμα τὰ ὠφελήματα τοῦ πολιτισμοῦ μας.

* * *

Καὶ ἡ ζωή μας, μεταβάλλεται διαρκῶς. Καθὼς διαρκῶς μεταβάλλονται καὶ αἱ ἰδέαι μας διὰ τὸ παρελθὸν καὶ αἱ πεποιθήσεις μας διὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν καὶ αἱ ἐλπίδες μας διὰ τὸ μέλλον.

Ἡ ζωή μας ὑπῆρξεν ἄλλοτε πολὺ διάφορος τῆς σημερινῆς μας ζωῆς, ὅπως ἡ σημερινὴ μας ζωὴ δὲν θὰ εἶναι ἡ ἴδια καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Μεταμόρφωσις καὶ ἐξέλιξις εἶναι οἱ σταθεροὶ νόμοι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ζωῆς.

Τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος, τὰ ὁποῖα μελετῶμεν σήμερον, μᾶς πείθουν ἀδιαφιλονικήτως περὶ τούτου. Ὁ ἄνθρωπος ἔγινεν ἄνθρωπος ὁπωσδήποτε, μόνον εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, ἐνῷ δὲν διαφέρει ἀπὸ τὰ ζῷα εἰς τὴν προϊστορικὴν ἐποχήν.

Οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ποσότητα ἐγκεφάλου μεγαλυτέραν τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ ποιότητα πολὺ κατωτέραν. Ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ προοδεύσαντος πολιτισμοῦ, μᾶς ἔφερε τὴν μεταμόρφωσιν τῶν σκέψεών μας πρὸς τὸ καλλίτερον. Ἀπόδειξις τούτου οἱ καρποὶ τοῦ σημερινοῦ μας ἐγκεφάλου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀναντιρρήτως ὑπέρτεροι τῶν προϊόντων τοῦ ἐγκεφάλου τῶν προϊστορικῶν προγόνων μας.

Ποῖος ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος καὶ ποῖος ὁ ἄνθρωπος τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Καὶ ἡ ἐπιστήμη σφυρηλατεῖ τὴν διαρκῆ πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ γενικῶς, ἡ φυσικὴ διάπλασις τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου διαφέρει οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν προϊστορικήν του.

Καὶ μὲ τὸν καιρὸν ὁ ἐπίκτητος πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πρόοδός του, ἐπηρεάζουν ἀντιστρόφως τὴν φυσικήν του διάπλασιν. Οἱ ἄγριοι δὲν ὁμοιάζουν μὲ ἡμᾶς, ὅπως δὲν ὁμοιάζομεν ἀπολύτως καὶ ἡμεῖς μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν παρωχημένων ἐποχῶν. Αὐτὰ τὰ ἀποδεικνύει ἡ ἐπιστήμη κατὰ τρόπον ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρησιν ἢ συζήτησιν κἄν.

* * *

Καὶ ἀκριβῶς τώρα διερχόμεθα μίαν ἐποχήν, ἡ ὁποία δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σπουδαιότατος σταθμὸς εἰς τὴν καθολικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ τὰ γεγονότα ἔρχονται ὀγκώδη κατ' ἐπάνω μας. Βαδίζουν παταγώδη, μᾶς κυκλώνουν, μᾶς ἐπιβάλλονται καὶ ζητοῦν νὰ μᾶς μεταβάλλουν. Καὶ μᾶς μεταβάλλουν! Ὅπως πάντοτε, τὸ κατώρθωσαν εἰς ὅλας τὰς κρισίμους ἐποχὰς τῆς ἐξελίξεως τῆς φυσικῆς καὶ κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα ἥσυχοι. Ἡ μετα μας γίνεται πάντοτε πρὸς τὸ καλλιτ Πρόσφατοι στατιστικαὶ ἀπέδειξαν ὅτι ὁ θρωπος σήμερον ζεῖ κατὰ μέσον ὅρον π σότερον ἀπὸ ὅσον ἔζουσε καὶ πρὸ ἑνὸς αἰῶνος.

Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν πρόοδον τῆς νῆς μας. Περιποιούμεθα σήμερον καλλ τα παιδιά μας καὶ καλλίτερα τοὺς ἑαυ μας. Καὶ ἔτσι ἡ ζωή μας καθίσταται οτερα καὶ ἀντοχικωτέρα εἰς τὰ πλήγματα φθορᾶς.

Καὶ ὅσον προχωροῦμεν καὶ προοδεύο μέσα ποὺ διαθέτομεν διὰ τὴν βελτίωσι ζωῆς μας καὶ τῶν κοινωνικῶν της συνθ θὰ ζῶμεν, ὄχι μόνον καλλίτερα, ἀλλὰ και ρισσότερον χρόνον. Θὰ πεθαίνωμεν μόν ταν ὡριμάζομεν . . .

Καὶ παρετηρήθη λ. χ. ὅτι σήμερον τὰ διὰ δὲν γεννῶνται προώρως, ἀλλὰ ὁ τ γίνεται φυσιολογικώτερος. Εἰς τὰς πολιτ νας περιοχὰς τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ὅπου οἱ τῆς ζωῆς ἐβελτιώθησαν πολύ, γίνονται τοὶ ἄρτιοι καὶ ἡ κυοφορία τῶν παιδιῶν κεῖ καὶ πέραν τῶν 9 καὶ 10 μηνῶν. Ὑ χουν παιδιὰ ποὺ ἐγεννήθησαν ἐντελῶς μετὰ κυοφορίαν ὁλοκλήρου ἔτους! Εἶναι μιὰ κατάκτησις τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου τελεσθεῖσα ὑπὸ τὴν πρόοδον τοῦ ἐξελιχθ καὶ τείνοντος πρὸς τὴν τελειοποίησιν, τισμοῦ του.

Ἂν ρίξωμεν ἕνα βλέμμα εἰς τὰς χ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, θὰ πα ρήσωμεν ὅτι ἐκεῖ ἡ ζωὴ εἶναι συντομωτ Ἡ θνησιμότης εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, μ λυτέρα. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον θὰ παρατ σωμεν καὶ εἰς τὰς ἐπιταφίους πλάκας τῶ λαιῶν κοιμητηρίων μας. Οἱ ἄνθ ἄλλοτε ἔζουσαν ὀλιγώτερα ἔτη. Ὁλ νερον ἀποτέλεσμα αὐτὸ τῆς ἐξελ καὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ πολιτισμοῦ μας τῆς φυσικῆς μας ζωῆς.

Ὥστε ἡ μεταβολὴ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ναι διαρκής. Καὶ γίνεται ἡ μεταβολὴ πρὸς τὸ καλλίτερον ἐκεῖ, ὅπου ὁ πολιτ ἐπροόδευσε περισσότερον.

Καὶ αἱ ἐλπίδες μας διὰ τὸ μέλλον εἶνα ρα λαμπραί. Πλησιάζουμε ὁλοένα πρὸς τ μέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἡ ἐπιστήμη θὰ ρακολουθῇ καὶ θὰ στηρίζῃ τὸν ἄνθρωπ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς του.

Ὅταν κάμπτεται θὰ ἐπεμβαίνῃ. Καὶ θὰ ἐνισχύῃ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον του.

Αἱ νέαι κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης τοιαῦται, ὥστε πολὺ συντόμως θὰ κατα ἄτρωτον καὶ ἀδάμαστον τὸν ἄνθρωπον.

Σήμερον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ὑπα οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι εὗρῆκαν τὰ τ τερα μέσα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀνθ νης ζωῆς καὶ τὴν ἐξέλιξίν της πρὸς τὸ κ τερον. Μένει τώρα ἡ ἐπιστήμη νὰ γίνῃ γενικόν. Καὶ νὰ βελτιωθοῦν ταὐτοχρόνως οἱ ὅροι τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώ

Κατόπιν ὅλων τούτων ἡ πρόβλεψις δ μέλλον εἶναι λίαν παρήγορος.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατακτήσει τὰ μέσα ἀπολύτου βελτιώσεως τῆς φυσικῆς του θὰ ἴδῃ μεταβαλλόμενον καὶ τὸν ἠθικόν τὸν πνευματικόν του κόσμον.

Θὰ αἰσθάνεται καὶ θὰ σκέπτεται πολ λειότερον. Ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνική το θὰ εἶναι ἀρτιώτεραι. Καὶ ἡ σκέψις, ἡ του, ἡ φιλολογία καὶ ἡ τέχνη του θὰ πρ σουν εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὥστε καὶ αὐτή μη ἡ σημερινή του καταπληκτικὴ πρόοδ θεωρῆται σκιώδης συγκρινομένη πρὸς τὰς τακτήσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἐπιφυλάττει ὁ τισμὸς τοῦ μέλλοντος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤ

Νέον Ἑλληνικὸν Διήγημα

τοῦ κ. Αδ. Δ. Παπαδήμα

ΠΩΣ ΔΙΑΛΥΘΗΚΕ Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Μιὰ ἀπόλυτη ἱκανοποίησι ζωγραφίσθηκε στὴν πλαδαρὴ ὄψι της, ἐνῷ ἔκλεινε τὸ παράθυρο. Ἡ κόρη της συχνόλεγε, ὅσο τὴν ἄκουγε νὰ μιλῇ:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, μαμά. . . φθάνει. Ἔλα μέσα!

Κι' ὅταν ἡ κυρία Σάσα μπῆκε μέσα, τῆς εἶπε:

— Ἄφησε, νὰ τὶς κάνω νὰ σκάσουν ἡ μαμοῦρες. Παντοεύεσαι. . . Τί, πρέπει νὰ τὸ κρατήσωμε μυστικό; Καὶ τί γάμος μάλιστα! Ἕνας τέτοιος γαμπρὸς δὲ βρίσκεται εὔκολα. Σκάζουν, γιατὶ ξέρουν πῶς ἡ δικές τους ἡ κόρες θὰ μένουν στὸ ράφι. Μὴν κοιτᾶς σύ, ἔχεις ἄλλα χαρίσματα. Αὐτές, αὐτὲς εἶναι γεμάτες κακία. Δὲν εἶδες τὸ χρῶμα τους ποὺ εἶναι χαλκοπράσινο ἀπὸ τὴν κακία; Ἐκείνη ἡ μικρὴ ἡ Μαίρη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὄμαθε, μοῦ λέει «καλημέρα» μὲ τὰ δόντια. Φαρμάκι στάζει τὸ στόμα της. Ἀμ' τί νόμισε, πὼς μὲ τὰ χοροδιδασκαλεῖα καὶ μὲ τὸ νὰ τὴν φέρνουν οἱ φίλοι τὰ μεσάνυχτα μὲ τ' αὐτοκίνητο, θὰ παντρευθῇ; Τὴν σήμερον ἡμέραν οἱ νέοι ρωτοῦν, ἐξετάζουν. . . Δὲν πᾶνε στὰ στραβά. Ἄχ, μοντιέ!

Καὶ ἡ Πόπη ποὺ κεντοῦσε τὸ νέο στόρι γιὰ τὴ σάλα, ἄκουγε τὴ μαμά της σὰ νὰ δοκίμαζε ἱκανοποίησι κι' αὐτή. Ὡς τόσο συχνόλεγε:

— Νά, δὲ θέλω μαμά, νὰ λένε ὅτι ξιπαζόμαστε!

— Καὶ γιατί; Τὄχεις μικρὸ πρᾶγμα ἕναν τέτοιο γάμο; Ὅλοι ξέρουν πὼς ὁ μπαμπᾶς σου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τιμιώτερους ἀξιωματικοὺς τῆς ἐπιμελητείας. Ἂν ἔκλεβε μποροῦσε νὰ εἶχε κάνει σήμερα περιουσία. Μὰ ἔχει τὸ μέτωπό του καθαρό. Γι' αὐτὸ μεγάλα πράγματα δὲν παίρνεις, μὰ παίρνεις, τὴν ἠθική σου, παιδί μου.

— Τί λές, μαμά, νὰ τὸ φτιάσω μὲ μοτὶφ ἢ μὲ ἀζούρ; ρώτησε τώρα ἡ Πόπη, δείχνοντας τὸ στόρι στὴ μαμά της.

— Ὄχι, καλύτερα μὲ ἀζούρ. Εἶναι πιὸ σίκ. Τὰ μοτὶφ εἶναι χωριάτικα.

— Καὶ τί λεπτὸς ἄνθρωπος! Τί λεπτός! Νὰ δῇς καλὲ μαμά — στύλωσε τὰ μάτια της ἀλλοῦ τώρα ἡ Πόπη, σὰ νὰ ζωντάνευαν μπροστά της ἡ σκηνὲς αὐτὲς — πῶς μοῦ φέρεται! Πόσο προσεκτικὸς εἶναι σ' ὅλα του!

— Εἶναι ἀπὸ οἰκογένεια, γι' αὐτό! Ὁ πατέρας του ἦταν ὁ μεγαλύτερος βουλευτὴς τοῦ νομοῦ τους. Χρόνια ἔβγαινε στὴ σειρὰ καὶ τὸ σπίτι τους ἀνοιχτὸ πάντα. Σκέψου λοιπόν. Δὲν εἶδες ποὺ ὅταν μιλᾷς, σὲ κοιτάζει μέσα στὰ μάτια. . . Μά, ἄφησε τὸ στόρι μιὰ στιγμὴ νὰ μοῦ διαβάσῃς ἐκείνη τὴ συνταγὴ τῆς κυρίας Καλλιόπης γιὰ τὸ σαβαρέν. Τὸ φτιάνει διαφορετικὰ αὐτή.

Ἡ Πόπη ἄφησε τὸ στόρι, πάνω στὸν καναπὲ καὶ ἀκολούθησε τὴ μαμά της, μουρμουρίζοντας:

Quand on aime, on a toujours vingt-ans!

Ἀλλὰ μόλις βγῆκαν στὸ ἀντρέ, εἶδαν τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια, ποὺ ἐρχόταν τρομαγμένη, κρατώντας κάτι στὰ χέρια της.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησαν καὶ ἡ δυό.

— Κυρία μου, νά, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή, ἀνοίγοντας τὰ μάτια μὲ κουτὴ ἔκπληξι καὶ δίνοντάς τους ἕνα κόκκινο πανί. Τὸ βρῆκα στὴ σκάλα μας!

Ἡ κυρία Σάσα τὸ ἄνοιξε.

Μέσα στὸ κόκκινο πανὶ ἦταν τυλιγμένο ἕνα κομμάτι σαποῦνι τῆς μπουγάδας κι' ἀπάνω του καρφίτσες πολλές, καρφωμένες βαθειά.

— Μάγια! μουρμούρισε ἡ Πόπη.

Ἡ κυρία Σάσα κιτρίνησε.

— Μπὰ τὶς βρωμογυναῖκες, τὶς μάγισσες, φώναξε. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μᾶς τὰ ρίξουν, μέρα μεσημέρι στὴ σκάλα μας. Φτοῦ, νὰ χαθῆτε, νὰ χαθῆτε προστυχογειτονιά! Ἀκοῦς ἐκεῖ μάγια! Ἐγὼ θὰ πάω στὴν ἀστυνομία. Νὰ δοῦμε ποιὰ τὰ κάνει ὅλ' αὐτά! Ποῦ ἦταν μωρή; Ποῦ τὰ βρῆκες;

— Νά, ἐκεῖ δά, στὸ τρίτο σκαλί, καλὲ κυρία.

— Δὲ βαρυέσαι καλὲ μαμά, κάθεσαι καὶ δίνεις σημασία σ' αὐτὲς τὶς ἀηδίες, εἶπε ἡ Πόπη, προσπαθώντας νὰ γελάσῃ.

— Ἐγὼ κόπηκα ὅλη ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ εἶδα καὶ σὺ μοῦ λὲς νὰ μὴ δίνω σημασία; Μπᾶ ποὺ νὰ ξεσπάσουν στὸ κεφάλι σας καὶ στὸ σπίτι σας, νά. . . Θεέ μου, συγχώρεσέ με! Μὴν τὸ ποῦμε τοῦ μπαμπά σου, γιατὶ θὰ συγχισθῇ.

— Κ' ἐγὼ σοῦ λέω, πὼς ὁ μπαμπᾶς θὰ γελάσῃ μ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες, εἶπε ἡ Πόπη. Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία, ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ δυνατά:

Quand on aime on a toujours vingt-ans

* * *

Ὁ ἄντρας τῆς κυρίας Σάσας, ὁ κ. Περικλῆς, ἀπόστρατος ταγματάρχης τοῦ οἰκονομικοῦ, περνώντας τὴν περισσότερη ὥρα τῆς ἡμέρας στὸ καφενεῖο, γύριζε στὸ σπίτι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἔφερνε πάντα μαζί του δυὸ-τρεῖς ἐφημερίδες, στὶς ὁποῖες ὑπογράμμιζε μὲ κόκκινο μολῦβι, ὅ,τι τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Μὲ τὶς ἐφημερίδες αὐτὲς ἦταν ἀναπόσπαστο καὶ τὸ δακτυλογραφημένο ὑπόμνημά του, πρὸς τὴν Κυβέρνησι τῆς Χώρας, γιὰ τὰ οἰκονομικὰ μέτρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν. Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἦταν ὅλη ἡ ζωή του. Δὲν τὸ εἶχε ὑποβάλλει ἀκόμα, γιατὶ περίμενε ν' ἀλλάξῃ ἡ Κυβέρνησι, μὰ ὡς τόσο συζητοῦσε τὶς λεπτομέρειές του, μὲ δυὸ-τρεῖς γνωστούς του, οἱ ὁποῖοι διεσκέδαζαν μὲ τὴν μονομανίαν τοῦ φίλου των.

Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς γνωριμίας μὲ τὸ νέο, ποὺ εἶχε δώσει ἐπίσημα τὸ λόγο του στὴν Πόπη. Ἐκεῖνος ξέροντας τὴν ἀδυναμία τοῦ γέρου, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκθιάζῃ τὶς λεπτομέρειες:

Κι' ὅμως ἐκεῖνες ποὺ τρέχουνε στὰ χοροδιδασκαλεῖα καὶ μὲ τ' αὐτοκίνητα, ἔχουν καλλίτερη τύχη . . . Νά, ἡ Ρεγγίνα παντρεύθηκε . . .

— Τὰ μέτρα ποὺ προτείνετε, κύριε Περικλῆ μου, εἶναι ριζικὰ καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν, ἅμα βρεθῇ μιὰ κυβέρνησι μὲ σθένος. Ὤ, τί νὰ σᾶς πῶ! Ἡ ἀδιαφιλονίκητη ἀξία σας βάζει κάτω ὅλους αὐτοὺς τοὺς αὐτοσχεδίους οἰκονομολόγους, τὶς βδέλλες τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ἔτσι ὁ κ. Περικλῆς τὸν κάλεσε στὸ σπίτι γιὰ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὶς ἀναφορές, ποὺ εἶχε στείλει, ὅταν βρισκόταν ἀκόμη στὴν ὑπηρεσία.

— Καὶ τί ἐνέργεια ἔγινε πάνω σ' αὐτές; ρώτησε ὁ νέος.

— Τίποτα, παιδί μου, τίποτα. Φαντάσου ὅτι μοῦ τὶς γύρισαν. Νά, στάσου νὰ ἰδῇς καὶ τὴν «ἐπισημειωματικὴν ἐνέργειάν» τους: «Ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν ἴδιον, ἀπαγορευομένης τοῦ λοιποῦ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, τῆς θιγούσης τὸ γόητρον τῆς πειθαρχίας». Ἔ, λοιπόν, μοῦ λέει, ἔπειτα πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα καλὸ ἐδῶ;

— Γιὰ φαντασθῆτε! ἀποκρίθηκε ὁ νέος, μὲ ὑποκριτικὴ κατάπληξι.

Κ' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Ἔτσι εἶναι δυστυχῶς. Δὲ θὰ διορθωθοῦμε ποτέ!

* * *

Ἡ συχνὲς αὐτὲς ἐπισκέψεις προκάλεσαν τὴ συμπάθεια τοῦ νέου στὴν Πόπη κ' ἡ συμπάθεια ἔφερε τὸν «ἐπίσημο λόγο». Ἦταν τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα, ποὺ ἡ Πόπη, δίνοντάς του τὸ λικέρ, τὸν κοίταξε μὲ τὴν ὑγρὴ γλύκα τῶν ματιῶν της, χαμογελῶντας μὲ προσήνεια.. Κ' ἐκεῖνος φεύγοντας, εἶπε μ' ἐπίσημο τόνο κ' ἐμπιστευτικά, στὸν κ. Περικλῆ:

— Περιμένω ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὴν ἐπέκτασι τῆς δουλειᾶς μου. Καὶ τότε θὰ σᾶς χρησιμοποιήσω, ὅπως πρέπει. Γιατὶ ἔτσι ἀδικεῖσθε, σᾶς βεβαιῶ!

Κ' ἔφυγε, σκορπίζοντας γύρω του διπλὲς ἐλπίδες. Καὶ τὸ σπίτι ὁλόκληρο σὰ νἄχασε μὲ μιᾶς τὴν κατσουφιασμένη ὄψι του, καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν ἀντίλαλο τοῦ γέλιου καὶ τοῦ τραγουδιοῦ τῆς Πόπης, τὴ χαρούμενη ἀπαντοχή.

* * *

Ὁ κ. Περικλῆς εἶχε ἀργήσει σήμερα νὰ σηκωθῇ. Ἦταν λίγο ἀδιάθετος — αὐτὰ τὰ νηστίσιμα φαίνεται τοῦ εἶχαν χαλάσει τὸ στομάχι, ταραμάδες, ἐληές, ταχινόσουπα, στρείδια δὲν τὰ σήκωνε. Ἡ κυρία Σάσα μπῆκε στὴν κάμαρη:

— Σὲ καλό σου, χριστιανέ μου, τί ἔπαθες σήμερα; Κοντεύει μεσημέρι.

— Νά, δὲν εἶμαι καὶ τόσο καλά.

— Τί ἔχεις;

— Ξέρω κ' ἐγώ . . . Φέρε μου τὴν ἐφημερίδα.

Κοίταξε τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὰ τυλιγμένα μαλλιὰ στὰ χαρτάκια, τὸ ὑπερβολικὸ πάχος καὶ τὶς σταχτιὲς γόβες, τοῦ φάνηκε σὰν τὴ γρηὰ-Φροσάρ!

Σὲ λίγο ἡ κυρία Σάσα τοῦ ἔφερε τὴν ἐφημερίδα καὶ βγῆκε.

Ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν ἀκουόταν τὸ τραγοῦδι τῆς Πόπης.

Μὰ νά, ἔξαφνα τὰ μάτια τοῦ κ. Περικλῆ, πέφτουν πάνω στὴν τελευταία σελίδα. Μὲ μαῦρα χτυπητὰ στοιχεῖα, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ στήλη, διαβάζει τὴν εἴδησι:

«Συνελήφθη εἴς τι κεντρικὸν ξενοδοχεῖον, εἰς ὃ διέμενε, ὁ ἀπατεὼν Ἰωάννης Σιβυρίδης, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχον ὑποβληθεῖ πολλαὶ μηνύσεις ἐπὶ ἀπάτῃ. Ὁ ἐν λόγῳ ἀριθμεῖ πολλὰ θύματα, εἰς τὰ ὁποῖα παρουσιάζετο, ὡς προμηθευτὴς τοῦ δημοσίου».

Ὁ κ. Περικλῆς τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

— Σάσα. . . Πόπη. . . ποῦ εἶσθε; Ἐλᾶτε δῶ. . . Διαβάστε. Ὁ γαμπρός μας. . . Τὸν πιάσανε! . . .

* * *

Τὸ σπίτι ξαναπῆρε τὴ μελαγχολικὴ ὄψι, ποὺ εἶχε πρῶτα. Τὸ τραγοῦδι τῆς Πόπης δὲν ἀκουγόταν πιά. Καὶ μόνο ἡ κ. Σάσα συχνόλεγε, τριγυρίζοντας:

— Τὰ μάγια. . . Τὰ μάγια. . . Τὸ κόκκινο πανί, μὲ τὸ καρφωμένο σαποῦνι. Σοῦ κάρφωσαν τὴν τύχη σου, παιδάκι μου. . .

Μὰ τὴν πένθιμη ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ ἔσκισε ἕνα πρωΐ ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς ὑπηρετρίας, ποὺ δερνόταν ἄγρια κι' ἀλύπητα ἀπὸ τὴν κυρία Σάσα:

— Ἦταν ἀνάγκη μωρὴ βρῶμα, νὰ πᾷς νὰ πῇς στὴ γειτονιὰ ὅτι χάλασε ὁ ἀρραβώνας; Ἦταν ἀνάγκη ἔ; Κοτσομπόλικο. . .

Κ' ἐνῷ τὸ βαρὺ χέρι τῆς κυρίας Σάσας, ἔπεφτε ἀλύπητα στὶς ἀδύνατες σάρκες τῆς μικρῆς, ἡ Πόπη συλλογιζόταν:

«Καὶ ὅμως, ἐκεῖνες ποὺ τρέχουνε στὰ χοροδιδασκαλεῖα καὶ μὲ τ' αὐτοκίνητα ἔχουν καλύτερη τύχη. Κι' ἂς πηδᾶνε, τόσα. . . Νά, ἡ Ρεγγίνα παντρεύθηκε! . . . ».

ΑΔ. Δ ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

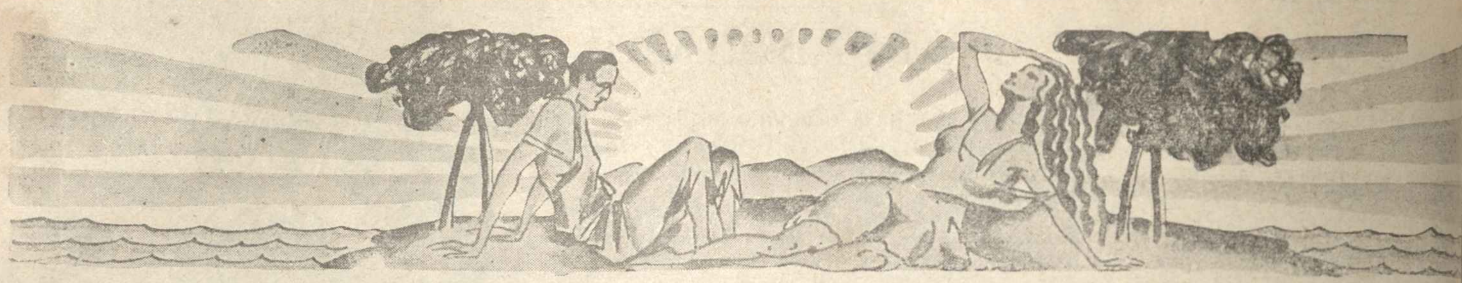

Μικρὰ Ἀριστουργήματα.

τοῦ κ. Μπο

Ο ΟΡΚΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΕΔΡΟΥ

— Κύριε, εἶπε στὸ γυιό του ὁ κόμης τοῦ Ἀσσά, ὁ ἀγγελιοφόρος ἔφερε δυὸ ἐνσφράγιστα γράμματα γιὰ σένα, τὴν ὥρα ποὺ περνούσαμε καβάλλα στ' ἄλογά μας ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁ εὐγενὴς ἔτεινε δυὸ πακέτα σφραγισμένα. Τὸ ἕνα ἔφερε τὴν σφραγῖδα τοῦ Γραφείου τοῦ Πολέμου καὶ τὸ ἄλλο μιὰ μικρὴ ὠοειδῆ σφραγιδίτσα, ποὺ στὴ θέα της τὰ μάτια τοῦ ἱππότη ρίξανε μιὰ λάμψι χαρᾶς. Παρεμέρισε τὸ πρῶτο δέμα καὶ πῆρε τὸ δεύτερο. Βλέποντας τὸ πρᾶγμα ὁ πατέρας του, ἐσούρωσε τὰ φρύδια:

— Ἀπὸ πότε, Λουδοβῖκε, ἕνας ἀπὸ τὴν γενιὰ τῶν Ἀσσὰ ἐνδιαφέρεται τόσο λίγο γιὰ τὰ νέα τοῦ στρατοῦ;

Τὰ λόγια ἦταν σκληρά, ἀλλὰ ὁ τόνος τους ἦταν κἄπως μαλακός. Ὁ νεαρὸς ἱππότης ἀπήντησε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Ἀπὸ τότε, ποὺ παίρνει ταὐτοχρόνως κ' ἕνα γραμματάκι ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστική του.

— Καλὴ ἡ ἐξήγησις, μὰ τὴν πίστη μου! Οὔτε καλλίτερα θ' ἀπαντοῦσα, οὔτε καλλίτερα θὰ ἔκαμνα, ὅταν ἤμουν κ' ἐγὼ εἴκοσι χρονῶν, ὅσο κ' ἐσεῖς τώρα. Καὶ τί σᾶς μηνᾷ ἡ Μαργαρίτα; Ἡ μητέρα σας τὴν εἶχε παρακαλέσει νἄρθῃ. Πότε ἔρχεται;

Μὲ τὰ μάτια, μὲ τὴν καρδιὰ ἐπίσης, ὁ ἱππότης εἶχε ἤδη ἀποτελειώσει τὸ διάβασμα τοῦ μπιλιέτου. Ἀπήντησε:

— Τὸ βράδυ, πατέρα, αὐτὸ τὸ βράδυ. Ἔρχεται γιὰ ὀκτὼ μέρες, μαζὶ μὲ τὴν κυρία ντὲ Βολσαί.

— Εἶμαι γι' αὐτὸ πολὺ εὐχαριστημένος, ἀληθινά. Ἀλλά. . . ἐξηκολούθησε ὁ κόμης, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκαμνε στὸν γυιό του τὸ δεύτερο γράμμα, ἀλλὰ ἀπὸ πότε ἐπίσης, Κύριε, ἕνας ντ' Ἀσσὰ ταράζεται παίρνοντας μιὰ διαταγὴ τοῦ βασιλέως;

Πράγματι ὁ ἱππότης εἶχε ὠχριάσει. Δυνάμωσε τὴν φωνή του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἀπὸ τότε ἴσως, πατέρα, ποὺ ὁ βασιλεὺς τοὺς καλεῖ, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ δεθοῦν μὲ τὰ γλυκὰ δεσμὰ τῆς ἀγάπης. . .

Ὁ γηραιὸς εὐγενὴς ἀνετινάχθη.

— Τί λές, παιδί μου, σὲ καλεῖ ὁ βασιλεύς;

— Διαβάστε!

Τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ ἐπέρασε στὰ χέρια τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος ἔμεινε γοητευμένος γιατὶ ἦταν αὐτὸ εἴδησις καλή, ποὺ προμηνοῦσε μέλλον ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ γιὰ τὸν γυιό του. Ὕστερα, ἐγύρισε πίσω στὸν ἱππότη τὴν βασιλικὴ διαταγή:

— Σφίξε τὴν καρδιά σου, Λουδοβῖκε. Γιὰ νὰ προφτάσῃς νὰ βρεθῇς ἐντὸς τῆς ταγμένης δορίας, ἀρκεῖ ν' ἀναχωρήσῃς μεθαύριο τὸ πρωΐ. Ἡ ἀρραβωνιαστική σου ἔρχεται σὲ λίγο. . . ὥστε ἔχεις στὴ διάθεσί σου μιάμιση μέρα γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃς. Εἶναι ἀρκετὸς χρόνος αὐτός, μοῦ φαίνεται. . .

— Περισσότερο κι' ἀπ' ὅσος χρειάζεται, ἀπήντησε ὑπερήφανα ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Νὰ εἴσθε βέβαιος πὼς θὰ κάνω γερὴ καρδιά, γιὰ τὴν δόξα τῶν ντ' Ἀσσὰ καὶ γιὰ τὴν προσωπική μου τιμή.

≈

Ὁ ἱππότης παρεκάλεσε τοὺς γονεῖς του νὰ μὴν κάνουν διόλου λόγο γιὰ τὴν ἐπικειμένην ἀναχώρησί του στὴ Μαργαρίτα, οὔτε καὶ στὴν κ. ντὲ Βολσαί. Θὰ ἔδινε ὁ ἴδιος τὸ μοιραῖο πλῆγμα, καὶ ἤθελε νὰ τὸ δώσῃ στὴν κατάλληλην ὥρα.

Ἡ πρῶτες ὧρες τῆς συναντήσεως ὑπῆρξαν μιὰ ἀληθινὴ μαγεία. Μιλοῦν γιὰ τὴν Μαργαρίτα, γιατὶ ὁ ἱππότης κρύβει ὅσο μπορεῖ τὴν δυσάρεστη εἴδησι, δὲν θέλει τίποτε νὰ φανερωθῇ γιὰ τὴν ἀναχώρησί του. Ὁ πύργος τοῦ Βιγγὰν ἐπῆρε τὴν πανηγυρική του ὄψι. Οἱ μάγειροι κ' οἱ ἀρχειμάγειροι βιαστικοί, ὅλοι ἀφοσιωμένοι στὴν τέχνη τους, προσπαθοῦσαν νὰ φθάσουν τὸν διάσημο δάσκαλό τους τὸν Βατέλ.

Καὶ στὸ χορό, ποὺ ἐτερμάτισε τὴν βραδυά, ἡ ὡραία Μαργαρίτα ἐσφιγγόταν ἐπάνω στὸν ἱππότη της ὅσο τὸ ἐπέτρεπαν ἡ φιγοῦρες τῆς Ἱσπανικῆς σαραμπάντας, ἡ ὁποία, ὅπως ὅλοι ξεύρουν, εἶναι ἕνας παλαιὸς χορὸς πολὺ ἐλεύθερος καὶ πολὺ κακολογημένος ἀπὸ τὶς γιαγιάδες.

Τὴν ἐπαύριο, τὸ πρωΐ, ὁ Λουδοβῖκος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν χαραυγὴ μὲ σκοπὸ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐπέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸν κυβερνήτη τῶν κήπων καὶ τοῦ πάρκου γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μερικὲς διαταγὲς καὶ παραγγελίες. Κατόπιν ὁ νεαρὸς ἐγύρισε πίσω στὸν πύργο. Στὸ κεφαλόσκαλο, ὡραία καὶ γοητευτικὴ μὲ τὴν τριανταφυλλιὰ ἔξωμη πρωϊνὴ ρόμπα της κυματίζοντας γύρω στὸ σῶμα της, ἡ Μαργαρίτα τὸν καρτεροῦσε. Τὰ στρογγυλὰ μπράτσα της ἦταν λεῖα σὰν ἀπὸ ἀλάβαστρο. Τὰ μαλλιά της ἔπεφταν σὲ μποῦκλες γύρω ἀπὸ τὸν κατάλευκον λαιμό της. Θὰ ἔλεγε κανείς, βλέποντάς την πὼς εἶχε μπροστά του μιὰ προσωπογραφία τοῦ Φραγγοσάρ.

Τὸ ἄγαλμα μὲ τὴν ἔκπαγλη γυμνότητα ἀναδυόταve κάτω ἀπὸ τὸν θερμὸ ἥλιο

— Ἀγάπη μου, εἶπε ὁ ἱππότης, ἀφοῦ πρῶτα ἔσκυψε κ' ἐφίλησε τὸ μικρούλικο χεράκι της τὸ μυρωμένο μ' ἀμυγδαλόγαλα, θὰ σᾶς ἀ ἕνας γυρος στὸ πάρκο;

Ἀμεσως ἑτοιμάστηκε:

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, Λουδοβῖκ φοῦ θἄμαστε μαζὶ οἱ δυό. Ποῦ θὰ μᾶς ὁδ σετε;

— Στὸ μικρὸ ἄλσος τῆς Κύπριδος, μικρή φίλη.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πάρκου, ποὺ εἶχε ὄνομα τῆς θεᾶς τῆς ἀγάπης, ἦταν ἕνας πος χλοερὸς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κέδρα, ποὺ χωροῦσαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα, γιὰ ν' ἀφ νὰ σχηματισθῇ ἡ αὐλὴ τῆς Ἀφροδίτης, ὁποίας τὸ μαρμαρένιο ἄγαλμα ὑψώνετο μέσον.

Συνήθως ὁ τόπος αὐτὸς δὲν ἐκατοικεῖτο ρὰ μονάχα ἀπὸ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ποὺ ἡ ἔκπ γυμνότης του ἐλαμποκοποῦσε ὁλόγυρα, ἀπὸ τὸν θερινὸν ἥλιο, ἢ ἀνατρίχιαζε ἀπὸ παγερὰ φιλιὰ τοῦ χειμῶνα. Σήμερον, ἕνα κέδρο, ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ εἶχαν φ ψει ἐκεῖ, ὕψωνε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς γάπης τὰ κλαδιὰ τῆς ἄπλερης ἀκόμη φυλ σιᾶς του.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξεπλάγη!

— Τί σημαίνουν αὐτα; πολυαγαπημ μου;

Ἐκεῖνος, μολαταῦτα, ἔσφιγγε τρυφερὰ δροσᾶτα μπράτσα της, ποὺ τὰ εἶχε περ κάτω ἀπὸ τὸ δικό του.

Ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, μ' ἕνα τόνο, ξαφ σοβαρό:

— Εἶναι ἕνα νεαρὸ δέντρο ποὺ διέτ πρὸ ὀλίγου νὰ φυτέψουν, γιὰ νὰ παραστ μάρτυς ἑνὸς ὅρκου, ποὺ θὰ σᾶς κάμω, ἀγ μου.

— Τί ὅρκος εἶναι αὐτός; ἐρώτησε ἡ παιδ λα. Ὤ! μαντεύω, ἱππότη: ὁ ὅρκος πὼς θὰ ἀγαπῶ πάντα, δὲν εἶναι ἔτσι;

Τὴν ἐκύτταξε τρυφερά. Ἔτσι, ὅπως ἦ μόνοι κι' ἀγαπιῶνταν, πῶς ν' ἀντιστα στὸν πειρασμὸν τοῦ φιλιοῦ; Ἐκείνη περιμ νὰ τὸ δώσῃ, καὶ ἤδη ἔτεινε τὰ γραμμένα λη της στὸν Λουδοβῖκο. Ἀλλὰ ὁ ἱππότης τὸν τόνο τῆς φωνῆς σὰν τρεμουλιασμέν πήντησε:

— Ναί, ἀγάπη μου, αὐτό· μὰ ἐπίσης κάτι ἄλλο!

— Κάτι ἄλλο;

— Ὁ ὅρκος, πὼς δὲν θὰ γυρίσω πίσω σᾶς ξαναβρῶ, ἀγαπημένη μου, σεῖς ποὺ ε ὁλάκαιρη ἡ ζωή μου, πρὶν νικήσω τοὺς γλους!

Μιὰ ἀστραπὴ τρόμου πέρασε μέσα ἀπὸ μαῦρα μάτια τῆς κόρης, ὁ λαιμός της ἔ σκωσε ἀπὸ λυγμούς. . .

— Ἀλλοίμονο! ἐστέναξεν ἡ Μαργαρίτα ἀκούω; Φεύγετε;

— Θὰ φύγω, ἀγάπη μου, ἀναχωρῶ. Τ λογα εἶναι ἤδη ζευγμένα στὴν ἅμαξα. .

Ἡ παιδοῦλα λιγοθυμοῦσε. Ὁ ἱππότης πλωσε τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν στηρίξῃ. Σ νώντας στὴ λύπη τους τὸ νιοφυτεμμένο κ ἀνατάραζε ἀδύνατα τοὺς κλάδους του.

— Ἔστω! εἶπεν ἡ κόρη μὲ κόπο, πηγ τε λοιπόν, ὅπου σᾶς καλεῖ τὸ καθῆκον. γυρίστε ὕστερα πίσω. . .

≈

. . . Ὕστερα. . . ἔγινε ἡ ἐνέδρα Κλόστεκαμ, ὅπου ὁ ἱππότης, καθὼς εἶναι στό, ἐπέπρωτο νὰ βρῇ τὸν πιὸ δοξασμέν νατο. Καὶ μέσα στὸ πάρκο τοῦ πύργου, κέδρο, ποὺ ζεῖ ἀκόμη καὶ πάντα ἀναθυμ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, νανουρίζει στὶς νιες τῶν γιγαντωμένων τώρα πιὰ κλαδ του, φωλῃὲς πουλιῶν. . .

ΖΑΝ ΜΩΚΛΕ

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ

Δημοσιεύουμε ἐδῶ — ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη κρίσι — ἕνα γραμματάκι, ἀπ' τὰ πολλὰ ποὺ πήραμε, γιὰ τὸν πρῶτο τόμο τῆς βιβλιοθήκης μας:

«Τὰ μαραμένα Κρῖνα. . . » Τί θαυμάσιο ἔργο, πόσο ἡδονικά, πόσο ἀχόρταγα ρουφᾷ κανεὶς τὶς παθητικὲς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου. . . Ὤ, τὸ διάβαζα κ' ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴν τελειώσῃ ποτέ, μὰ ποτέ. . .

Κι' ὅμως τελείωσε. . . τελείωσε γρήγορα ὅπως κάθε τι ποὺ μᾶς κάνει νὰ νοιώσουμε τὴ χαρά. . .

Κ' ἔτσι τὸ βιβλίο σου μοῦ φάνηκε ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα, μὰ τόσο μικρό, τόσο μικρό. . .

Γ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

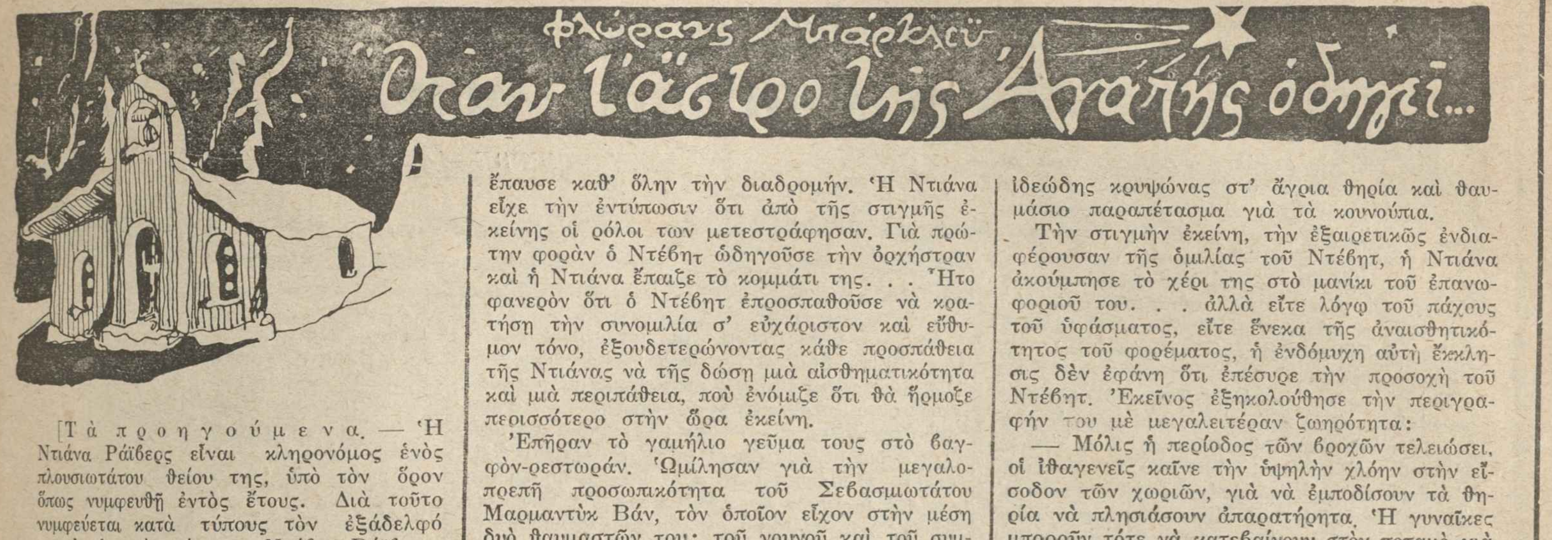

Φλώρανς Μπάρκλεϋ

Ὅταν τ' ἄστρο τῆς Ἀγάπης ὁδηγεῖ...

[Τὰ προηγούμενα. — Ἡ Ντιάνα Ράϊβερς εἶναι κληρονόμος ἑνὸς πλουσιωτάτου θείου της, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως νυμφευθῇ ἐντὸς ἔτους. Διὰ τοῦτο νυμφεύεται κατὰ τύπους τὸν ἐξάδελφό της ἀγγλικανὸν πάστορα Ντέβητ Ράϊβερς, ὅστις πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ παντὸς εἰς Ἀφρικήν].

19. ('Η συνέχεια).

— Λοιπόν, ἐπανέλαβεν ἡ Ντιάνα, αὐτὸ μοῦ ἐνθυμίζει κἄποιον ποὺ δὲν ἐδέχθη μιὰν φορὰν νὰ λάβῃ μέρος εἰς μίαν γαμήλιον τελετήν, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαδραματίσῃ τὸ πρωτεῦον πρόσωπον τῆς τελετῆς, δηλαδὴ τὸ τοῦ.. γαμβροῦ. Μίαν ἄλλην φορὰν ἐπίσης δὲν ἐδέχθη νὰ παρευρεθῇ εἰς μίαν κηδείαν, διότι ἀκριβῶς καὶ πάλιν δὲν ἐπεθύμει νὰ ὑποδυθῇ τὸν πρῶτον ρόλον μιᾶς κηδείας, τὸν ρόλον τοῦ. . . νεκροῦ!

Ὁ Ντέβητ ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἀπήντησε:

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι!

Εὐθὺς ὅμως κατόπιν ἤλλαξε τόνον φωνῆς...

— Δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ ἐπίσημος πομπὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας μου. Ὅλα θὰ εἶναι ἁπλᾶ. Θὰ μὲ θάψουν βιαστικὰ κάτω ἀπὸ ἕνα γιγάντιο δένδρο, μέσα εἰς τὸ δάσος τῆς σιγῆς. . .

— Μὴ μοῦ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, τέτοια πράγματα ἀντιπαθητικά, εἶπε ἡ Ντιάνα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦτο ξηρός, ἐπρόδιδεν ὅμως μιὰ εἰλικρινῆ καὶ βαθεῖαν συγκίνησιν τόσον ποὺ ὁ Ντέβητ ἐστράφη καὶ τὴν ἐκύτταξε.

— Δὲν πρέπει νὰ σᾶς εἶναι τόσον ἀλγεινὴ ἡ ἰδέα αὐτή, εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι πάντοτε ἕτοιμος διὰ τὸν θάνατον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔχω πολλὰ νὰ κάνω εἰς τὴν ζωήν. . .

Ἐνῷ ὁ Ντέβητ ἔσκυβεν ἀπὸ τὴν θυρίδα διὰ νὰ δώσῃ τὶς ὁδηγίες του στὸν σωφέρ, ἡ Ντιάνα ἔβγαλε τὰ χέρια της ἀπὸ τὸ μανσόν της. Ὕστερα ἔβγαλε τὰ γάντια της καὶ ἐξήτασε τὸ καινούριο δακτυλίδι της. Ὁ Ντέβητ, ὁ ὁποῖος ἐξανακάθησε, ἔρριψε μιὰ γοργὴ ματιὰ στὸ δακτυλίδι καὶ κατόπιν ἔστρεψεν ἀμέσως ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του.

Ἡ Ντιάνα ἐσήκωσε τὸ μανσόν της ἕως τὸ πρόσωπόν της καὶ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν Ντέβητ, ἐρώτησε:

— Θὰ θυμᾶστε κἄποτε, Ντέβητ, ὅταν θὰ βρίσκεσθε ἐκεῖ κάτω μακρυά, ὅτι θ' ἀναζητῶ ἴσως τὰ ἴχνη τῶν βημάτων σας μέσα στὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Οὐεντσέστερ;

— Βεβαίως θὰ τὸ σκέπτωμαι. . . Ἀλλὰ νά, ποὺ ἐφθάσαμε. Ἔχομεν ὅλον τὸν καιρὸν στὴν διάθεσίν μας.

Ἐμπῆκαν μέσα στὸν σταθμόν. Ὁ Ντέβητ ὡδήγησε τὴν Ντιάναν στὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμά των καὶ ἐπῆγε κατόπιν νὰ ζητήσῃ τὰς ἀποσκευάς του.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε καὶ ἐγλυστροῦσε σιγὰ-σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Βατερλώ. Ὁ Ντέβητ Ράϊβερς ἔρριψεν ἕνα τελευταῖο συγκινημένον βλέμμα στὸ Λονδῖνον, ποὺ μὲ τόσους δεσμοὺς συνδέεται μὲ τὴν καρδιὰ ὅλων τῶν ἀληθινῶν Ἄγγλων. . .

Κεφάλαιον XIX.
Ο ΝΤΕΒΗΤ ΚΥΤΤΑΖΕΙ ΤΗΝ ΠΕΔΙΑΔΑ.

Τὸ ταξεῖδι ἦτο γοητευτικώτατο, χάρις στὴν ζωηρότητα καὶ τὸ φαιδρὸ ὕφος τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλην τὴν διαδρομήν. Ἡ Ντιάνα εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ ρόλοι των μετεστράφησαν. Γιὰ πρώτην φορὰν ὁ Ντέβητ ὡδηγοῦσε τὴν ὀρχήστραν καὶ ἡ Ντιάνα ἔπαιζε τὸ κομμάτι της. . . Ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ Ντέβητ ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν συνομιλία σ' εὐχάριστον καὶ εὔθυμον τόνο, ἐξουδετερώνοντας κάθε προσπάθεια τῆς Ντιάνας νὰ τῆς δώσῃ μιὰ αἰσθηματικότητα καὶ μιὰ περιπάθεια, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἥρμοζε περισσότερο στὴν ὥρα ἐκείνη.

Ἐπῆραν τὸ γαμήλιο γεῦμα τους στὸ βαγκὸν-ρεστωράν. Ὡμίλησαν γιὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ προσωπικότητα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαρμαντὺκ Βάν, τὸν ὁποῖον εἶχον στὴν μέση δυὸ θαυμαστῶν του: τοῦ νουνοῦ καὶ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Ντιάνας.

— Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος εἶχαν ἄλλοτε ἀδυναμία μὲ τὴν Σάππυ, εἶπεν ἡ Ντιάνα, καὶ τώρα θὰ βρεθῇ μεταξὺ δυὸ κυριῶν! Ἀλλὰ προβλέπω ὅτι ἡ παρουσία τῆς Σάρας θὰ ψυχράνῃ σημαντικὰ τὸν ζῆλον τοῦ νουνοῦ μου. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ὁδηγήσῃ τὴν Σάππυ στὸ γεῦμα ὁ κ. Ἴνγκλεστρυ. Δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ τῆς κάμῃ ἕνα γερὸ κόρτε καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ διόλου ἂν τὸ κόρτε αὐτὸ ἐτελείωνε μιὰν ἡμέρα διὰ συγκεκριμένων προτάσεων γάμου. Ἐμείναμεν σύμφωνοι ὅπως ἡ Σάππυ γυρίσει στὸ σπίτι μόνη αὔριο. Ὥστε ἀπόψε θὰ εἶμαι ὁλομόναχη στὸ Ράϊβερσκορτ.

— Κυττᾶξτε τοὺς ἁρμονικοὺς κυματισμοὺς μέσα στοὺς ὁποίους βυθίζεται καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατόπιν ἀναδύεται ἡ γραμμὴ τῶν λόφων ἐκείνων ποὺ βρίσκονται στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, εἶπε ὁ Ντέβητ. Εἶναι λυπηρὸ νὰ κυττάζῃ κανεὶς τὸ πιάτο του ὅταν γύρω του ἐκτυλίσσεται τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς Ἀγγλικῆς πεδιάδος. Ὅλα αὐτὰ τὰ θεάματα θ' ἀποτελοῦν μέσα στὴν μνήμη μου ἕνα μουσεῖο, τὸ ὁποῖον μὲ σεβασμὸ θὰ ἐπισκέπτωμαι ταχτικά, ὅταν θὰ βρίσκωμαι μακρυά. . .

Ὁ Ντέβητ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν ἐκρατοῦσε στὴν ἀνάμνησί του παρὰ τὸ τοπεῖο, καὶ δὲν ἐφαίνετο νὰ δίνῃ προσοχὴ στὰ πορτραῖτα, γιατὶ πράγματι δὲν πρόσεχε τὸ θελκτικώτατο πρόσωπο ποὺ εὑρίσκετο ἀπέναντί του στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ στενοῦ τραπεζιοῦ. Ἀπεναντίας ἡ Ντιάνα, μὲ τὸ πηγούνι στηριγμένο στὸ χέρι ὅπου ἔλαμπε τὸ καινούργιο δακτυλίδι, ἐκύτταζε ἐταστικὰ τὸν Ντέβητ καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἤθελε νὰ χαράξῃ ἀδιάφθορη τὴν εἰκόνα τοῦ προσώπου του, μὲ τὰ ἐμπνευσμένα καὶ ἔντονα χαρακτηριστικά, μέσα στὰ γκρίζα μάτια της.

Ἀλλὰ ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε ἀτάραχος νὰ κυττάζῃ τὸ συγκινητικὸν πανόραμα τῶν κήπων καὶ τῶν λειβαδιῶν τοῦ Χαμπσάιρ, σκουπίζοντας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ τζάμι μὲ τὴν πετσέτα του.

Μιὰν ὥραν πρὸ τῆς ἀφίξεως στὸ Σαουθάμπτον, οἱ δύο νεόνυμφοι, ἐπῆγαν στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά των. Ἡ Ντιάνα, ἡ ὁποία στὴν ἀρχὴ κατεῖχε τὴν γωνίαν ἔναντι τῆς θέσεως ὅπου ἐκάθητο ὁ Ντέβητ, ἐσηκώθη καὶ ἦλθε κ' ἐκάθισεν ἀριστερὰ τοῦ νέου. Ὕστερα τὸν παρεκάλεσε νὰ κατεβάσῃ τὸ στόρι, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτὸς τὴν ἐνοχλοῦσε.

Ὁ Ντέβητ συνεμορφώθη ἀμέσως μὲ τὴν ἐπιθυμία της αὐτὴν καὶ ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος ἔπαυσε ν' ἀνάβῃ τὶς χρυσὲς ἀνταύγειες του ἐπάνω στὰ μαλλιὰ τῆς Ντιάνας.

Στερηθεὶς ξαφνικά, τοῦ θεάματος τῆς Ἀγγλικῆς πεδιάδος, ὁ Ντέβητ περιωρίσθη στὴν ἀναπόλησιν τῶν ἐντυπώσεών του ἀπὸ τοὺς ἀφρικανικοὺς δρυμούς.

— Ἐκεῖ κάτω, ἄρχισε νὰ λέγῃ, ἡ χλόη φθάνει σὲ τέτοιο ὕψος ποὺ καταντᾶ σχεδὸν ἀδύνατο νὰ περάσῃ κανεὶς ἀνάμεσά της. Εἶναι ἰδεώδης κρυψώνας στ' ἄγρια θηρία καὶ θαυμάσιο παραπέτασμα γιὰ τὰ κουνούπια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, τὴν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαν τῆς ὁμιλίας τοῦ Ντέβητ, ἡ Ντιάνα ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μανίκι τοῦ ἐπανωφοριοῦ του. . . ἀλλὰ εἴτε λόγῳ τοῦ πάχους τοῦ ὑφάσματος, εἴτε ἕνεκα τῆς ἀναισθητικότητος τοῦ φορέματος, ἡ ἐνδόμυχη αὐτὴ ἔκκλησις δὲν ἐφάνη ὅτι ἐπέσυρε τὴν προσοχὴ τοῦ Ντέβητ. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε τὴν περιγραφήν του μὲ μεγαλειτέραν ζωηρότητα:

— Μόλις ἡ περίοδος τῶν βροχῶν τελειώσει, οἱ ἰθαγενεῖς καῖνε τὴν ὑψηλὴν χλόην στὴν εἴσοδον τῶν χωριῶν, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὰ θηρία νὰ πλησιάσουν ἀπαρατήρητα. Ἡ γυναῖκες μποροῦν τότε νὰ κατεβαίνουν στὸν ποταμὸ γιὰ νὰ κάνουν τὶς προμήθειές των εἰς νερὸ καὶ νὰ κόβουν ξύλα μέσα στὸ δάσος. Πέρυσι, λίγο πρὶν κάψουν τὴν χλόη γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἕνα πρωὶ εὑρέθηκα ἀντιμέτωπος ἑνὸς ἱπποποτάμου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ κατατρώγῃ τὶς ροδοδάφνες μου, τὶς ὁποῖες μὲ τόσον κόπο κατώρθωσα νὰ τὶς κάμω νὰ συνηθίσουν τὸ κλίμα . . .

Ξαφνικὰ ἡ Ντιάνα ἔσκυψε μὲ ζωηρότητα, ἐπῆρε τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Ντέβητ, τὸ ἔσφιξε μέσα στὰ δικά της καὶ εἶπε μὲ χαμηλωμένη φωνή:

— Ντέβητ, νομίζετε ὅτι κάμνετε καλὰ μεταχειριζόμενος σὰν ἕνα ἀσήμαντο πραγματάκι τὴν γυναῖκα ποὺ πρὸ ὀλίγου ἐπανδρευθήκατε καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν σὲ μιὰ ὥραν ἀποχωρίζεσθε; . . .

Ὁ Ντέβητ ἀνεπήδησε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ τὸ πρόσωπό του ἐκαθρεπτίσθη [illegible] ἀκόμη ἐπάνω στὸ πράσινο φόντο τοῦ κατεβασμένου στορίου.

— Μὰ δὲν εἶναι αὐτό . . . σᾶς διηγούμουνα. . .

— Ναί! Ναί! τὸ ξεύρω! διέκοψεν ἡ Ντιάνα χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ τὴν δυσθυμία της καὶ κυττάζοντας τὸν συνομιλητή της μὲ μάτια πληγωμένου ζώου. Δὲν θέλω πλέον ν' ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾶτε οὔτε γιὰ τὴ χλόη, οὔτε γιὰ τὰ θηρία τῆς Ἀφρικῆς!

Ἡ Ντιάνα ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατῇ τὸ χέρι τοῦ Ντέβητ μέσα στὰ δικά της καὶ τὸ ἔσφιξε ἐνστικτωδῶς ἐπάνω στὸ βελούδινο παλτό της.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς μαλώσω, Ντέβητ, ἀλλὰ παντρευθήκαμεν σήμερον τὸ πρωὶ καὶ δὲν [illegible] τὸ γεγονὸς αὐτὸ σὰν δὲν ἔγινε. Σπαταλᾶτε τὶς σύντομες στιγμές, ποὺ μᾶς μένουν γιὰ ν' ἀνταλλάξωμεν τὰ σχέδιά μας διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ντέβητ ἐτράβηξε ἥσυχα τὸ χέρι του, [illegible] τὴν Ντιάνα μὲ μιὰν ἔκφρασιν στοργῆς [illegible] ποὺ ἐξερέθισε περισσότερον τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Δὲν [illegible] θέμα αὐτό; ἐρώτησεν ὁ Ντέβητ μὲ γλυκειὰ φωνή.

— Διόλου, [illegible] ἡ Ντιάνα μὲ θυμό. Ἀρνοῦμαι νὰ πιστεύω [illegible] στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική!

Ὁ Ντέβητ ἔγινε πελιδνός.

— Ἀκούστε [illegible] ἀρχῆς.

— Συγχωρεῖστε με, Ντέβητ, δὲν εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ σᾶς προσβάλω. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη! Ἡ ἐπιμονή σας ν' ἀσχολῆσθε [illegible] μὲ τὴν πεδιάδα, μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου. . . Βοηθεῖστε με, Ντέβητ, πρὸς τὸ ἴδιο σας συμφέρον.

Τὸ [illegible] ποὺ ὁ Ντέβητ ἐζήτησε [illegible] τὰ μάτια τῆς Ντιάνας.

— Σ' [illegible] νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; εἶπε [illegible] φωνή.

('Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ἡ σκιὰ τῆς Μητροπόλεως ἔπεφτε ἐπάνω στὴν πεδιάδα τοῦ Ντόμκιρχωφ, τοῦ ὁποίου ἡ πλαγιὲς φιλοξενώντας ἕνα ἀνήσυχο ποταμάκι μὲ θολὸ νερό, κατέβαιναν μέχρι τοῦ Ρήνου ποὺ ἁπλωνόταν ἤρεμα ἀνάμεσα στὶς ἴσιες ὄχθες του.

Κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες φιλύρες, νεαρὰ κορίτσια ντυμένα στὰ γαλάζια, στὰ ρὸζ καὶ στὰ ἄσπρα, ἔφερναν στὸ τέλος μιᾶς ὄμορφης μέρας, τὴν ξεκουραστικὴ χάρι τῆς παρθενικῆς ἀφροντισιᾶς των. Ἡ ὥρα αὐτὴ τὶς ἔκανε ὡραῖες καὶ αἰθέριες σὰν τὶς πολυάσχολες πεταλοῦδες. Οἱ γονεῖς τους καθισμένοι στὴ δροσιὰ παρακολουθοῦσαν μήπως κανένας ἀπελπισμένος δασόβιος κατεσκόπευε κάτω ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς κλάδους.

Στὸν ἴσκιο τῆς μεγάλης Μητροπόλεως, ἐπάνω σ' ἕνα πάγκο ποὺ τὸ γεμᾶτο φεγγάρι τὸν διέγραφε σὰν ἀπὸ μαῦρο χαρτόνι, ἕνας ἄνδρας μὲ τίμιο καὶ νεανικὸ ἐξωτερικὸ ἐκαθόταν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὰ γόνατα, κοίταζε τὰ κορίτσια ποὺ ἀνασηκώνονταν ἐπάνω στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους γιὰ νὰ πιάσουν μὲ τὶς ρακέττες τους τὶς μικρὲς μπάλες, διακοσμημένες μὲ χρυσὲς κορδέλλες.

Ὅσο ἦταν δυνατὸν νὰ διακρίνῃ κανεὶς μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ντυμένος μὲ κομψότητα. Ἕνα τρίκωχο ἐσκέπαζε τὴν πουδραρισμένη του περούκα. Ἡ ἄσπρες του κάλτσες, ἔδειχναν ἐπαξίως τὶς καλοφτιαγμένες κνῆμες του. Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἐχάραζε μὲ τὸ μπαστοῦνι του διάφορα σχήματα στὴν ἄμμο τῆς δενδροστοιχίας. Κοίταζε τὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἄκρη τῆς ράβδου του, καὶ φαινόταν ἀδιάφορος στὰς τέρψεις τῶν δεσποινίδων τῆς μπουρζουαζίας. Μὲ λίγα λόγια, ἔδειχνε πλήρη ἀπογοήτευσι.

Τὰ ὀνειροπολήματα τοῦ ἐρημίτου ταράχθηκαν ἀπὸ τὴν ἄφιξι ἑνὸς νέου λαχανιασμένου. Τὸ πρόσωπο αὐτό, μὲ τὸ ἐπίσης εὐπαρουσίαστο ἐξωτερικό, ἐσωριάστηκε πάνω στὸ πέτρινο παγκάκι πλάϊ στὸν μελαγχολικὸ ὀνειροπόλο. Ἀναστέναξε:

— Θεέ μου! Θεέ μου! Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα! Ἔχωσε τότε τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ὁ πρῶτος ξανάπιασε τὸ μπαστοῦνι του, κ' ἐχάραζε ἐπάνω στὴν ἄμμο καμπύλες χωρὶς σημασία.

— Ἄ! Ἀγαπητέ κύριε, ἐστέναξε ὁ νεοελθὼν φέροντας τὸ χέρι στὴν καρδιά, ὑποφέρω πάρα πολύ. Στὸ τέλος θὰ ὑποκύψω, ἀγαπητὲ κύριε, σ' αὐτὴ τὴν πάλη. Ἂν προσέξετε λίγο θὰ ἀκούσετε τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς μου. Ἀκοῦστε. . . Ἀκοῦστε. . . Μιὰ μέρα ἢ ἕνα βράδυ θὰ σπάσῃ. . . Ὑποφέρω πάρα πολύ!

Μονόλογος συζύγου. — Διάβολε, νὰ κι' ἄλλο ἀεροπλᾶνο ποὺ κομματιάζεται. Καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ πείσω τὴν γυναῖκα μου ν' ἀνέβῃ σὲ κανένα!

≈

— Κατηγορούμενε, μοῦ φαίνεται ὅτι πέρυσι σὲ εἶχα καταδικάσει διὰ κλοπήν.

— Πράγματι, Κύριε Πρόεδρε, πῶς περνᾷ ὁ καιρός!

≈

Ἡ μητέρα. — Γιατί, Κωστάκη, δὲν μαθαίνεις τὰ ὀνόματα τῶν Ὠκεανῶν;

Ὁ Κωστάκης. — Διότι μὲ ζαλίζει πολὺ ἡ θάλασσα, μαμά!

≈

— Τί κάμνει ἡ γυναῖκα σου κ. Λάμπρο;

— Ἔδωσε χθὲς εἰς τὸ ἐξοχικὸν σπίτι μας χορόν, καθὼς ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες.

≈

— Δὲν μοῦ λὲς Πέτρο, ἐκεῖνοι οἱ δυὸ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ κεῖ κάτω, εἶναι ἀδελφοί;

— Γιὰ τὸν ἕνα ξέρω καλά, γιὰ τὸν ἄλλον ὅμως δὲν ξεύρω τίποτε.

≈

Ἐκεῖνος. — Γιατὶ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ χωρίσωμε ἀφοῦ λὲς πῶς σ' ἔκανα δυστυχισμένη;

Ἐκείνη. — Γιατὶ φοβᾶμαι μήπως ὅταν σ' ἀφήσω, ξαναπαντρευτῇς καὶ κάμῃς κι' ἄλλη δυστυχισμένη σὰν καὶ μένα.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΟΙΡΑ

PIERRE MAC ORLAN

— Δὲν ξέρω, κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, ἂν τὰ βάσανά σας εἶναι τόσον ζωηρὰ ὅπως μοῦ λέτε. Κ' ἐγὼ κατατρώγομαι ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ φλόγα, ποὺ μ' ἀφήνει ἀδιάφορο στ' ἀτυχήματα τῶν ἄλλων. Ἡ καρδιά μου δὲν χτυπᾷ διόλου σὰν τὴν δική σας, ἀλλὰ ἂν προσέξετε, θ' ἀκούσετε τὸ αἷμα μου νὰ βράζῃ μέσα στὰ μιλίγγια μου. Μιὰ μέρα ἡ τεντωμένες φλέβες μου θὰ σκάσουν, καὶ αὐτὸ θἆναι ἡ τελευταία καταστροφὴ ποὺ περιμένω καὶ ἐναντίον τῆς ὁποίας ἀγωνίζομαι ὅλες τὶς μέρες σὰν ἕνας μικρέμπορας στὶς ἐναντιότητες τῆς τύχης. Ἂς λησμονήσωμε, κύριέ μου, τὶς κακοτυχίες μας, καὶ ἂς κοιτάξωμε, ἐφ' ὅσον ἡ σκιὰ μᾶς προστατεύει, γιὰ λίγη ὥρα, αὐτὰ τὰ ἄθῳα κορίτσια· ὁποιος δήποτε ἄλλος, πιὸ εὐτυχὴς ἀπὸ μᾶς, θὰ τὸ θεωροῦσε χαρά του.

— Σταθῆτε! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κομμένη ἀνάσα, μήπως μιλήσατε γιὰ σκιά;

Ἀλλοίμονον! ἀπήντησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μπαστοῦνι.

Ἔγινε σιγὴ ποὺ τὴν διέκοπταν ἡ φωνὲς τῶν δεσποινίδων. Ὕστερα μιὰ μητρικὴ φωνὴ ἐκάλεσε τὰ σκορπισμένα κορίτσια.

— Κύριέ μου, ἀντιλαμβάνομαι κάπως, ὅτι μιὰ παρόμοια μοῖρα μᾶς ἑνώνει, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν θορυβώδη καρδιά.

Τὰ λευκὰ φορέματα ἐξαφανίσθησαν διευθυνόμενα πρὸς μίαν μακρυνὴν κωδωνοκρουσίαν, καὶ δὲν ἀκουόντανε πλέον παρὰ τὸ φρικίασμα τῶν φυλλωμάτων.

— Ἴσως, ἀνεστέναξε ὁ πρῶτος, ἴσως, δὲν ξέρω ποιὰ πικρία μὲ σπρώχνει νὰ μιλήσω ἀπόψε. . . Μπορεῖ τὸ ὄνομά μου νὰ σᾶς πῇ κάτι: Ὀνομάζομαι Πέτρος Σχλέμιχλ.

— Τ' ὄνομά μου εἶναι Χὰνς Γκρούλχ, ἐδήλωσεν ὁ ἄλλος.

Ὁ Πέτρος Σχλέμιχλ, ὑπεκλίθη κ' ἐξηκολούθησε:

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἐπούλησα τὴν σκιά μου στὸν Διάβολο, ἐπειδὴ φαίνεται πῶς τ' ἀγνοεῖτε αὐτό. Ἐπούλησα τὴν σκιά μου ἀπὸ πλεονεξία, μιὰ μέρα, στὴν ἀκροθαλασσιά, γιατὶ ὁ σαρκικὸς πλοῦτος ποὺ ἡ γυναῖκες συμβολίζουν μὲ τόση ἀπαράμιλλη χάρι, μοῦ ἐφάνη ὁ τελειωτικὸς σκοπὸς κάθε ἀνθρώπινης προσπαθείας. Μιὰ σκιὰ φαίνεται σὰν κάτι ἐλάχιστο ὅταν πρόκειται νὰ ὑπογράψῃ κανεὶς ἕνα συμβόλαιο. Ὑπέγραψα. Καὶ τώρα καίγομαι ἐσωτερικῶς, γιατὶ πουλώντας τὴν σκιά μου, ἔχασα τὴν προστάτιδα τῶν κακῶν μου κλίσεων. Ἄλλοτε προφυλασσόμουνα πίσω ἀπὸ τὸν ἴσκιο μου, ὅπως πίσω ἀπὸ τὴν Μητρόπολι αὐτή. Σήμερα δὲν ἔχω πιὰ καταφύγιο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, καὶ ζῶ ὑπερβάλλοντας μέχρις ἀνοησίας τὶς καθημερινὲς ἐκδηλώσεις μιᾶς ἀπεγνωσμένης ἀρετῆς. Ἡ βλακώδεις ἐπιφυλάξεις μου, μ' ἀπεμάκρυναν ἀπὸ κείνην π' ἀγαπῶ. Ἄ! Κύριέ μου, μὴ πουλήσετε ποτὲ τὴν σκιά σας. Ἡ καθημερινή της παρουσία σᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀντιμετωπίσετε τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, ἀναμιγνύοντας καὶ τὰ δυὸ ἁρμονικά. Ἡ εὐτυχία δὲν ὑφίσταται παρὰ μόνον μέσα στὸ ἰσάριθμο μῖγμα τῶν δύο αὐτῶν πεποιθήσεων. Ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς ἴσκιο, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπεκτείνεται σὲ τέτοιου εἴδους ἐπιχειρήσεις.

Ὁ Χὰνς Γκρούλχ ἀκούγοντας τὸν Πέτρο Σχλέμιχλ, ἐσηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ἐπάνω-κάτω μὲ ἔξαψι. Ἄξαφνα ξεπέρασε τὸ σκοτάδι καὶ ἐστάθηκε στὸ φῶς. Ἔβλεπε κανεὶς τὴν σκιά του ν' ἁπλώνεται σὰν ὑπέρμετρο ἀνδρείκελο στὸ πλάϊ του. Ὁ Χὰνς Γκρούλχ ἔκαμε ἕνα ἀπότομο πήδημα καὶ ξανάπεσε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Εἴδατε; ἐρώτησε.

— Τί πρᾶγμα;

— Τὴν δυστυχισμένη μου σκιά!

— Ζηλεύω τὴν τύχη σας, ἐστέναξε ὁ τρος Σχλέμιχλ.

— Τὴν τύχη μου! Ὁ Χὰνς Γκρούλχ, ξε τὰ δόντια. Ἄλλοτε, ἀγαπητέ μου ἤμουν σὰν καὶ σᾶς: δὲν εἶχα σκιὰ κ' ἔ οὔτε καλὰ οὔτε ἄσχημα, ἐν συγκρίσει μὲ τωρινὴ ὕπαρξί μου. Αὐτὸς ποὺ τὴν ἀγό ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ ἀπέκτησε καὶ τὴν δική Τὸν παρεκάλεσα ἀργότερα, τὸν ἐπρόσ καὶ τ' ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κλείσω μιὰ κα ρια συμφωνία, τῆς ὁποίας βλέπετε τ' ἀ λέσματα.

«Ἡ σκιά μου, ἐξηκολούθησε ὁ Γκρούλχ, μὲ χαμηλὴ φωνή, μοῦ ἐπεστράφη ἀντάλλαγμα ἑνὸς καινούριου συμβολαίου αἱματηρὴ ὑπογραφή, ὅπως συνηθίζεται, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔχει προσκολληθῆ στὰ ματά μου σὰν κάθε λογικὴ σκιά· μ' ἀκο με καλά, ἐνόμισα στὰς ἀρχὰς — καὶ εἶμαι βέβαιος, — ὅτι ἡ σκιὰ αὐτὴ τρέφ ναντίον τοῦ κυρίου της ἀπαίσια σχέδια. βοῦμαι τὸν ἴσκιο μου, ὤ! Πέτρο Σχλέμ φοβοῦμαι αὐτὴ τὴν ἀπειλητικὴ καὶ σκοτ σκιά. Δὲν ἐμφανίζεται παρὰ γιὰ νὰ μὲ καλέσῃ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ μὲ πνίξῃ. Ἀ ποὺ τὴν ἐκράτησε στὴν διάθεσί του, τὴν λητηρίασε καὶ τὴν ἔκαμε ἄγρια. Σέρνω πιν μου ἕνα ἀμείλικτο φονιὰ ποὺ καραδοκεῖ ὥρα τῆς ἐπιθέσεως, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελ ἢ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Πέτρο Σχλέμιχλ ἐπιστρέψωμε καὶ οἱ δυὸ στὸ πανδοχεῖο μας ταχειριζόμενοι τὴν γλυκειὰ σκιὰ τῶν σπ πάντοτε δεξιά μας . . . , παρετήρησα ὅτ Κι' ὅμως, ἀλλοίμονο! Κύριέ μου Μὲ σκιὰ χωρὶς σκιά, ὅπως δήποτε ἔχομε καταστ τὴν ζωή μας! Τί φρίκη!»

ΠΙΕΡ ΜΑΚ ΟΡΛΑΝ

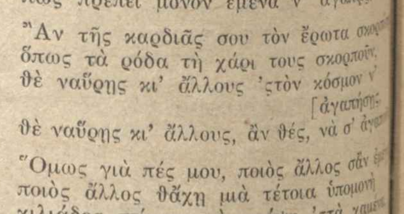

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜ

ΤΡΕΛΛΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Τρελλή μου ἀγάπη, ἄχ! ἔλα στὸ μυαλό
καὶ τὴν καρδιά σου 'στὸν κόσμο μὴ σκο
καὶ γνώριζέ το, ἂν θέλῃς, γιὰ καλό σ
πῶς πρέπει μόνον ἐμένα ν' ἀγαπᾷς.

Ἂν τῆς καρδιᾶς σου τὸν ἔρωτα σκο
ὅπως τὰ ρόδα τὴ χάρι τους σκορποῦν,
θὲ ναὕρῃς κι' ἄλλους 'στὸν κόσμον ν' [ἀγαπήσῃς
θὲ ναὕρῃς κι' ἄλλους, ἂν θές, νὰ σ' ἀγα

Ὅμως γιὰ πές μου, ποιὸς ἄλλος σὰν ἐ
ποιὸς ἄλλος θἄχῃ μιὰ τέτοια ὑπομονὴ
χιλιάδες στίχους νὰ γράψῃ 'στὰ χαμέ
χιλιάδες στίχους, τρελλή μου καστανή;

Κι' ὅλος ὁ κόσμος 'ρωτᾷ «ποιά εἶν' ἐ
ποὺ μέρα-νύκτα γλυκὰ τὴν τραγουδεῖ;»
κι' ὅλος ὁ κόσμος καθὼς ἀκούει κρίνει
κι' ὅλος ὁ κόσμος γυρεύει νὰ σὲ 'δῇ.

Κ' ἐγὼ τοὺς λέγω «ἀδίκως τὴν ζητᾶτε,
μὴν καρτερῆτε 'μπροστά σας νὰ φανῇ
μέσ' 'στὴν καρδιά μου, ἂν θέλετε, κ
καὶ θὰ τὴν 'δῆτε ἀκέρηα, ζωντανή».

Καὶ μὲ ζηλεύει καθείς των καὶ θαυμάζει
πῶς τέτοια λάμψι 'στὰ στήθια μου σκο
μὰ ἡ καρδιά μου τ' ἀκούει κι' ἀναστενάζει
γιατὶ τὸ ξέρει πῶς ἄλλον ἀγαπᾷς.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ„

ΠΩΣ ΖΟΥΝ; ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ; ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΙΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΒΕΤΕΡΑΝΟΣ

...«Ἡ αὐλαία ἀνεβαίνει: Νὰ ὁ Μαρῖκος ὁ θαυμάσιος καὶ ὑπέροχος ἠθοποιός. Τὸ θέατρον εἶναι ὑπερπλῆρες ἀπὸ θεατάς. . .

Ἡ αὐλαία κατεβαίνει: Νὰ ὁ Μαρῖκος ὁ θαυμάσιος καὶ ὑπέροχος . . . ἄνθρωπος! Τὸ παρασκήνιο εἶναι γεμᾶτο. . . φίλους!»

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

...«Εἰς τὸ θέατρον. . . δύο ἠθοποιοὺς ἔχομεν Τὴν Μαρίκα. . . καὶ τόν. . . Μαρῖκο!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Αὐτὰ εἶναι λίγα λόγια ἀπὸ τὸ λεύκωμα τοῦ καλοῦ μας Μαρίκου. Κ' ἔχει ἀκόμα. Τί νὰ πρωτοπάρω; Νιρβάνα, Δεληκατερίνη, Πώπ, Χόρν, Καμπούρογλου καί, καί, καί. Ἕνα λεύκωμα θαυμάσιο ποὺ εἶναι ζήτημα ἂν τὤχει κάνένας στὸ θέατρο. . . ἀκόμα καὶ στὴ φιλολογία. . .

Ἀθανάσιος Μαρῖκος. Ποιὸς δὲν τὸν ξέρει; Ποιὸς δὲν τὸν ἐκτιμᾷ καὶ δὲν τὸν σέβεται γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς γεροὺς στύλους τοῦ θεάτρου μας. Γλυκός, ἀγαθός, ἥσυχος, ὁμιλητικός, πάντα γαλήνιος καὶ γελαστός, εὐχάριστος σ' ὅλους, καλαμπουριστὴς καὶ εὔθυμος σ' ὅλες τὶς κουβέντες του μὲ καρδιὰ παιδιοῦ. . . θὰ ἔβαζε κανεὶς στοίχημα ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμα οὔτε τριάντα χρονῶν ἂν τὰ μαλλιά του δὲν ἦταν μπαμπάκι. . . Τώρα εἶναι 56 ἐτῶν. — Ἔτσι λέει ἄλλως τε καὶ ὁ ἴδιος. Καραμπίνα παλῃὰ θεατρικὴ — ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις αὐτή, τὴ λέω χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος — ἔχει, ἢ μᾶλλον κοντεύει νὰ ἔχῃ, τριάντα χρόνια στὸ θέατρο καὶ ἐν τούτοις δὲν τοῦ φαίνεται καθόλου. Εὐκίνητος, μὲ μπρίο διαρκῶς, ἀειθαλὴς Μαρῖκος. — Γιὰ κείνους ποὺ τὸν θυμοῦνται ἀπὸ τὰ παλῃὰ χρόνια — Τώρα δὲν παίζει. Ἔχει ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαῖρι ποὺ ξεκουράζεται. Δηλαδὴ δὲν ξεκουράζεται, γιατὶ εἶναι καθηγητὴς στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου κ' ἔχει πολλὴ δουλειὰ ὁ καϋμένος. . .

Ἕνα πρόγραμμα σὲ μιὰ προθήκη ἑνὸς καταστήματος μὲ σταματάει. . . «ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ. Τὴν 7ην ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἡ τιμητικὴ τοῦ καλλιτέχνου ΑΘΑΝ. ΜΑΡΙΚΟΥ... «ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΛΗ» τοῦ Μαρεβίλ. Πρώτη ἐμφάνισις τῆς κ. Βλαστοῦ. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Νικ. Λούβαρης θὰ κάμῃ διάλεξιν κατὰ τὴν παράστασιν διὰ τὸν κ. Μαρῖκον. . . »

Ἀλήθεια θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες βραδυὲς ἡ βραδυὰ τῆς 1ης Ἀπριλίου. Ὁ Μαρῖκος δίδει τὴν τιμητική του. Ἐπιτυχία ἐξησφαλισμένη. Ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τῆς ἀληθινῆς θεατρικῆς τέχνης, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν νὰ ἐκτιμοῦν πραγματικοὺς καλλιτέχνας, ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ διακριθοῦν στὸ «ΕΘΝΙΚΟΝ». . .

Καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα, νὰ ποῦμε ἔτσι, γιὰ πρόλογο. Τώρα ἂς προχωρήσουμε. . . Ἂς δοῦμε τὸν Μαρῖκο λίγο.

Στὸ βάθος, σ' ἕνα τραπέζι τοῦ γνωστοῦ θεατρικοῦ κέντρου τῶν ἠθοποιῶν, στὴν «Ἀργολίδα» πᾶμε καὶ καθόμαστε. Μὲ παρέα δυὸ «βραστοὺς γλυκεῖς» ἀρχίζει ἡ κουβέντα. Εἶναι θαυμάσιος ὅταν διηγεῖται ὁ Μαρῖκος. . . Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ βγῆκε στὸ θέατρο. Ἢ μᾶλλον ὄχι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. . . ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

— Ἐγὼ καὶ ὁ Μέγκουλας, μοῦ λέει, εἴμαστε ὑπάλληλοι σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο στὴ Σύρα. Πρῶτος ὑπάλληλος ἐγὼ καὶ δεύτερος ὁ μακαρίτης ὁ Μέγκουλας. Εἴχαμε ἀπὸ τὴν προηγουμένη συμφωνήσει:

— «Αὔριο θὰ ἀφήσωμε τὸ συμβολαιογραφεῖο καὶ θὰ βγοῦμε στὸ θέατρο. . . »

— Τὴν ἐπομένη ἐγὼ καὶ ὁ Μέγκουλας, κλείσαμε τὸ συμβολαιογραφεῖο, στείλαμε τὸ κλειδὶ στὸν προϊστάμενο, καὶ μιὰ καὶ δυὸ βαρκαριζόμαστε στὸ βαπόρι κ' ἐρχόμαστε στὴν Ἀθήνα. Εἴχαμε, θυμᾶμαι, δέκα δραχμὲς στὴν τσέπη μας καὶ πληρώσαμε καὶ οἱ δυό μας ἕνα τάλληρο ἐν ὅλῳ ἔξοδα. . . Ἐγὼ μπῆκα στὸ θίασο τοῦ Νικολάκη τοῦ Παρασκευοπούλου καὶ ὁ Μέγκουλας ἐπῆγε μὲ τὸ Λοράνδο. . . Ὁ θίασος ὁ δικός μας πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐγὼ ἤμουνα ὑποβολεὺς προσωρινός, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ὑποβολεύς. . . Ἕνα βράδυ στὴν Ἀλεξάνδρεια παίζαμε θυμᾶμαι τὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίας» καὶ τὸν πατέρα τὸν ἔκανε ὁ μακαρίτης ὁ Βασίλης ὁ Ἀργυρόπουλος, (συνώνυμος τοῦ σημερινοῦ μας καλλιτέχνου Β. Ἀργυροπούλου) . . . Στὸ φινάλε τῆς πρώτης πράξεως ὅμως μέσα στὰ παρασκήνια μαλώνει ἡ Εὐαγγελία ἡ Παρασκευοπούλου μὲ τὸν Ἀργυρόπουλο, θυμώνει ὁ Ἀργυρόπουλος καὶ ντυμένος ὅπως ἦτανε νὰ βγῇ στὸ ρόλο τοῦ πατέρα σηκώνεται καὶ φεύγει. . . Καὶ τώρα ποιὸς νὰ βγῇ νὰ παίξῃ τὸν πατέρα;

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Μαρῖκος

— Ὁ Μαρῖκος. . . λέει ὁ Νικολάκης ὁ Παρασκευόπουλος. . .

— Καὶ ἀπὸ τὸ ὑποβολεῖο, νἆμαι στὴ σκηνὴ — μοῦ λέει μὲ γέλοια ὁ Μαρῖκος. . . Ἔπαιξα μὲ τόσο κέφι καὶ τόσο καλὰ ποὺ ἀνεβήκανε οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Ἰταλικοῦ θιάσου Ντιλιτζέντι — ποὺ ἔδιδαν κι' αὐτοὶ 4 παραστάσεις τὴ βδομάδα στὸ ἴδιο θέατρο, καὶ μὲ συνεχάρησαν. Στὴν πρώτη μου ἐμφάνισι δὲν περίμενα οὔτε καὶ γὼ ὁ ἴδιος νἄχω τέτοια ψυχραιμία καὶ νὰ παίξω τόσο καλά. . . χωρὶς νὰ ξέρω καὶ τὸ ρόλο! . . .

— Ἀπὸ τὸ «Θησεῖο» στὸ «Βασιλικὸ» θέατρο, ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸ» στὸ «Θησεῖο», ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Ἀλεξάνδρεια, Κάϊρο καὶ ἄλλες μεγαλουπόλεις μέχρι τὸ μικρότερο χωριουδάκι ἔχω γυρίσει. Θίασοι, Παρασκευοπούλου, Ταβουλάρη, Βερώνη, Κοτοπούλη, Κυβέλης, ἕνα σωρὸ ἀκόμα ἄλλοι μουσικοὶ θίασοι, καὶ ἕπεται συνέχεια. . .

Μιλᾶμε τώρα γιὰ ἔρωτες. . .

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε πολύ. Γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Θὰ μοῦ πῆτε λίγα γιὰ τοὺς ἔρωτάς σας;

Ὁ Μαρῖκος γέλασε δυνατά, ρουφάει καὶ τὴν τελευταία ρουφιξιὰ τοῦ καφέ του καὶ μοῦ ἀπαντάει:

— Ἔρωτες; Χὰ χὰ χά. . . Τί ἔρωτες θέλεις νἄχω ἐγώ; Τὴν πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ παντρεύτηκα, ἡ γυναῖκα μου δηλαδή. Δυὸ πράγματα ἐρωτεύθηκα. Τὸ θέατρο πρῶτα καὶ ἐξακολουθῶ καὶ εἶμαι ἠθοποιὸς καὶ τὴ γυναῖκα μου καὶ ἐξακολουθῶ καὶ εἶμαι. . . παντρευμένος. . .

Πρώτης τάξεως ἀπάντησις ἀλήθεια. Ποῦ νὰ τολμήσω τώρα ἐγὼ νὰ ρωτήσω τίποτ' ἄλλο. Δὲν μπορῶ. Ἂς τὸν ρωτήσω τίποτ' ἄλλο. . .

— Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν ἔρωτες, τότε θὰ μοῦ πῆτε καμμιὰ ἄλλη περιπέτειά σας νὰ γράψω. Κάτι ποὺ νἄχῃ μείνῃ στὸ μυαλό σας περισσότερο ἀπ' ὅλα, κάτι ξεχωριστὸ ἀπὸ τὴ ζωή σας.

— Κάτι ποὺ νἄχῃ μείνῃ στὸ μυαλό μου; Κάτι ξεχωριστὸ ἀπ' τὴ ζωή μου; Ἀγαπητέ μου φίλε, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι τὸ μυαλό μου εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ πολλὲς ἀναμνήσεις περιπετειῶν, ὡραῖες ἀναμνήσεις ποὺ ἡ μιὰ εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω ποιὰ εἶναι πιὸ σπουδαία γιὰ μένα. Ὅλες εἶναι καὶ λέγονται περιπέτειες. Ἔχω πολλὰ ὅπως σοῦ εἶπα καὶ παραπάνω ἐπεισοδιάκια στὴ ζωή μου. Διάλεξε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ γράψε. . . Σοῦ εἶπα δὰ ἕνα σωρὸ καὶ γέλασες καὶ σύ. Εἶσαι ἐκλεκτικός, ἔχεις γοῦστο, ἔχεις μνημονικὸ καλό. . . ξεχώρισε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ γράψε το. . . Μὲ χρειάζεσαι τίποτ' ἄλλο;

—Ὄχι, κύριε Μαρῖκο. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

—Καὶ γὼ μερσὶ ποὺ μὲ προτίμησες.

—Ὑποχρέωσις. . .

—Ὠρβουάρ. . .

Καὶ τώρα εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐκλεκτικότης, τὸ γοῦστο, τὸ μνημονικὸ νὰ ξεχωρίσω ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τοῦ Μαρίκου νὰ γράψω. . . Ἂς βάλω. . . αὐτό. . . εἶναι γουστόζικο καὶ χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο τῆς φτώχειας ποὺ περνοῦσαν ὅλοι οἱ καλοί μας καλλιτέχναι. . .

Μιὰ νύχτα, μετὰ ἀπὸ τὸ θέατρο ὁ Μαρῖκος καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Φερεντῖνος — Ἀλεξανδρινὸς θίασος Ταβουλάρη — γυρίζανε στὸ σπίτι τους νὰ κοιμηθοῦνε. Ὁ θίασος εἶχε μεγάλες φτώχειες τότε καὶ ἦταν καὶ οἱ δυὸ νηστικοὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένη βραδυά. . .

— Τί θὰ φᾶμε Θανάση ἀπόψε; τοῦ λέει ὁ Φερεντῖνος τοῦ Μαρίκου.

— Τί νὰ φᾶμε. Ἕνα γροσάκι ἔχω — δηλαδὴ δωδεκάμιση λεπτὰ — νὰ πάρουμε δυὸ πῆττες. . .

Πέρνουνε δυὸ πῆττες ζεστὲς καὶ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦνε σ' ἕνα μικρὸ δωματιάκι ποὔχαν πιάσει καὶ οἱ δυό.

Μὰ δυὸ πῆττες τί νὰ κάνουν. Οὔτε γιὰ μεζὲ δὲν ἔφταναν. Τί νὰ κάνουν ὅμως; Τῆς φάγανε κ' ἦταν ἕτοιμοι νὰ πέσουνε νὰ κοιμηθοῦνε.

— Μαρῖκο, διψάω.

— Στάσου νὰ πάω νὰ πιῶ ἐγὼ καὶ νὰ σοῦ φέρω καὶ σένα, τοῦ λέει ὁ Μαρῖκος, καὶ τραβάει μέσα στὴν κουζίνα.

Μπῆκε στὴν κουζίνα καὶ τί νὰ ἰδῇ; Στὸ ράφι μιὰ πιατέλα σκεπασμένη. Τὴν ἀνοίγει καὶ τί βλέπει; 6 γόπες μεγάλες τηγανιτές. . . Τὶς παίρνει καὶ περπατώντας στὰ νύχια τρέχει στὸ δωμάτιό του.

— Ἔλα, τοῦ λέει, τοῦ Φερεντίνου. Φάε γόπες κ' ὕστερα πίνεις καὶ νερό.

— Τί λὲς μωρέ: Ποῦ τὶς βρῆκες; τὸν ρωτάει ἔκπληκτος ὁ Φερεντῖνος.

— Θὰ φᾶς ἢ θὰ τὶς φάω ἐγώ;

Καὶ πέσανε κ' οἱ δυὸ καὶ σὲ πέντε λεπτὰ δὲν ὑπῆρχε οὔτε κόκκαλο οὔτε πιάτο... γιατί, γιατὶ τὰ κόκκαλα τάρριξε ὁ Μαρῖκος στὴν κουζίνα καὶ τὸ πιάτο τὸ ἔκανε κομμάτια, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι τὰ ἔφαγαν ἡ γάτες! . . .

Τὴν ἐπομένην ἡ σπιτονοικοκυρὰ φαρμάκωσε ὅλες τὶς γάτες τῆς γειτονιᾶς ἀπὸ τὸ κακό της. . . Ποὺ νἄξερε ἡ καϋμένη ποὺ ἀδικοσκότωσε; . . .

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΑΠΟ ΤΗΝ Ζ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως Λίουϊστον τῶν Ἡν. Πολιτειῶν προσέφερε ἕνα γιγαντιαῖο κλειδὶ εἰς τὴν Μὶςς Λίουϊστον, ἡ ὁποία φαίνεται καθισμένη ἀναπαιτικώτατα ἐπὶ τοῦ δώρου, ποὺ ὑποβαστάζουν οἱ θαυμασταί της.

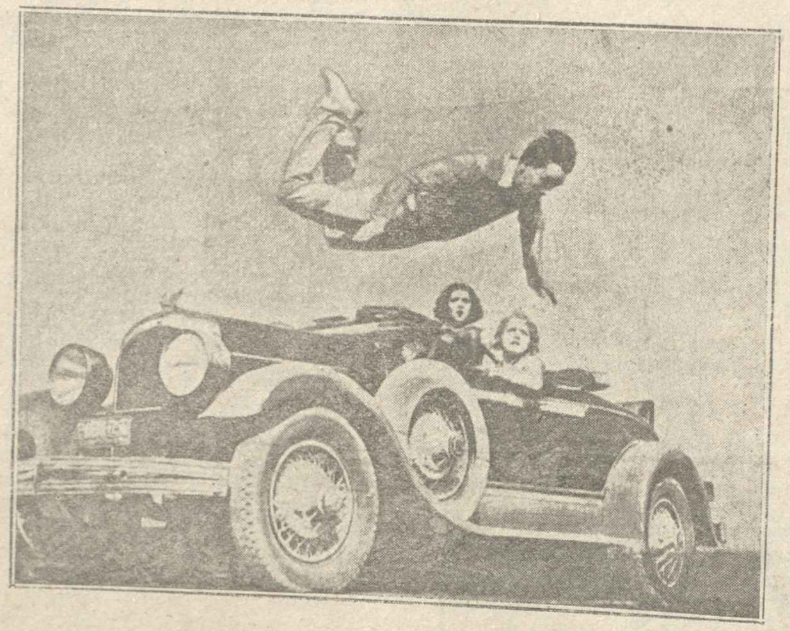

Ὁ Ἔντυ Νοῦγκεντ εἶναι ὄχι μόνον ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ καὶ τολμηρότατος ἀκροβάτης. Εἰς τὴν εἰκόνα μας φαίνεται νὰ πηδᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ὁδηγεῖ ἡ Ἀνίτα Πέϊτζ, ἔχουσα στὸ πλάϊ της τὴν Ρακὲλ Τορρές. Αἱ δύο καλλιτέχνιδες φαίνονται κατατρομαγμέναι ἀπὸ τὸ σάλτο μορτάλε τοῦ συναδέλφου των

* * *

Ὡς γνωστόν, τὰ καρναβάλια τῆς Νικαίας εἶναι περίφημα εἰς ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὴν γραφικότητά τους. Ἀρχίζουν δὲ μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ Βασιλέως Καρναβάλου εἰς τὴν πόλιν. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Ἀπόκρεω ἡ Α. Μ. ὁ Καρνάβαλος καίεται ἐν μέσῳ τοῦ ἑορτάζοντος πλήθους.

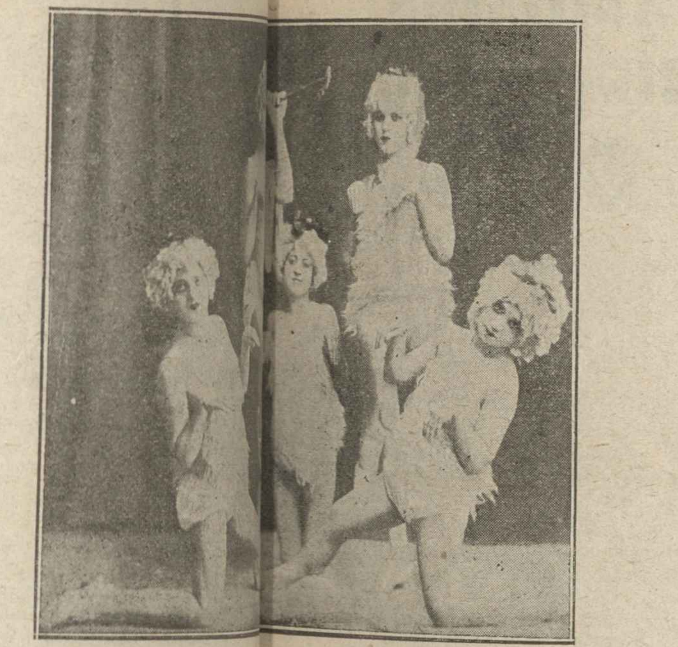

λέτο.

Μιὰ χαριτωμένη σκηνὴ το Ἀργυροπούλου: «Ὁ Τσομπᾶνος καὶ τὰ πρόβατά του». Τὰ ἐξ ἀριστερῶν: Ντελύ, Πετροχείλου, Κρακόφσκη, τ, Τόνι Ἀναμερούστ. νι Τοζέλλι

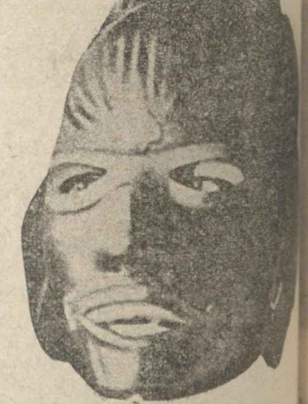

Μιὰ προσωπὶς καλλονῆς (!) τὴν ὁποίαν φοροῦν τρεῖς ὧρες ἡμερησίως ἡ ἀμερικανίδες γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὰς ρυτίδας.

Ἡ σκερτσόζα Νάνσυ Καρὸλ τῆς Παραμάουντ, ποὺ «τραγουδεῖ σὰν ἀηδόνι, καὶ χορεύει σὰν πεταλοῦδα», ὅπως γράφει ἕνα ἀμερ. περιοδικό.

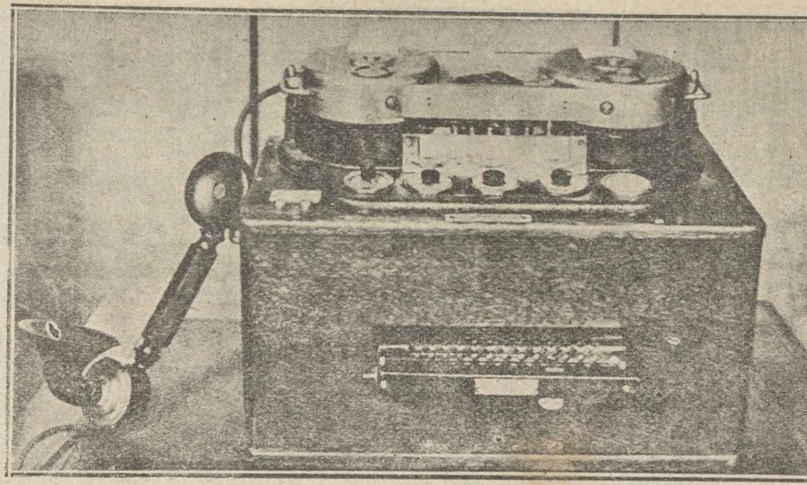

Ὁ φωνογράφος τείνει νὰ ὑποστῇ μίαν καταπληκτικὴν ἐξέλιξιν. Ἡ πλάκα του ἀντικαθίσταται διὰ σύρματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμένος ὁ σκοπός... Το νέον σύστημα ἔχει καὶ τὸ οὐσιῶδες πλεονέκτημα ὅτι ἡ διάρκεια τοῦ μουσικοῦ ἢ ἄλλου τεμαχίου δὲν περιορίζεται ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς πλακὸς ἀλλὰ εἶναι ἀπεριόριστος.

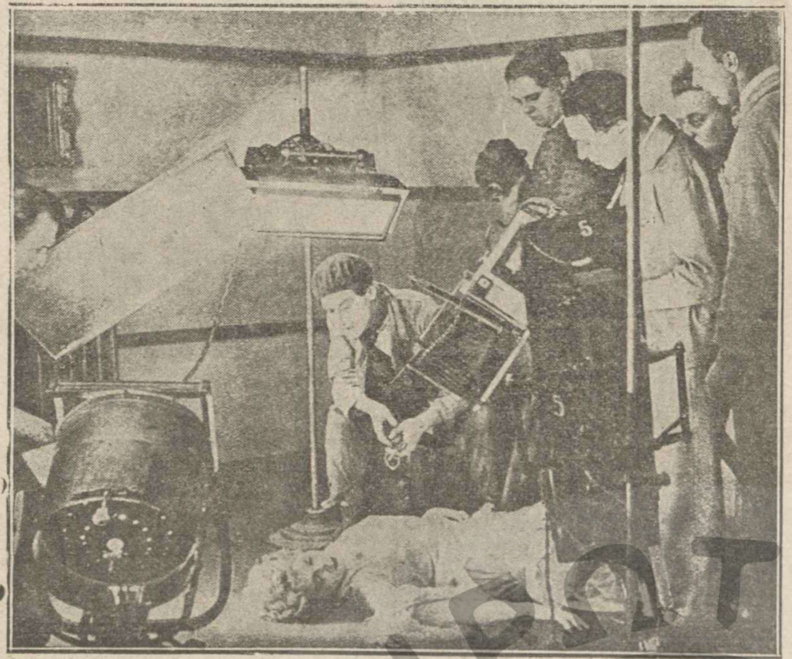

Πῶς «γυρίζονται» αἱ δραματικαὶ σκηναὶ ποὺ μᾶς συγκινοῦν εἰς τὸν κινηματογράφον. Ὁ ὀπερατὲρ συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν ρεζισὲρ τοῦ φίλμ, φωτογραφίζει τὴν σκηνὴν τῆς λιγοθυμίας τῆς ἡρωΐδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας 4 ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς χύνουν ἐκτυφλωτικὸν φῶς.

* * *

Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου ὑποβάλλονται εἰς αὐστηρὰν δίαιταν καὶ μεθοδικὴν ἄσκησιν διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος. Ἡ εἰκών μας παριστᾷ τὴν χαριτωμένην Ντόροθυ Σεμπάστιαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς γυμναστικῆς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἡ ταινία αὐτὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ περίφημον δρᾶμα τοῦ Ἀνρὶ Μπαταΐγ, τὸ ὁποῖον εἶχε παιχθεῖ ἀπὸ τὸν θίασον Κοτοπούλη· εἶναι παραγωγῆς τῆς «Παραμάουντ» καὶ ἐσκηνοθετήθη ἀπὸ τὸν Ἀντρὲ Οὐγγόν.

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ἡ Λουΐζ Λαγκρὰνζ (Γκρὰς ντὲ Πλεσάν), ἡ Ὄλγα Ντέϋ (Σουζάννα Λεσατελλιέ), ὁ Πιὲρ Μπλανσάρ, (Κλῶδ Μοριλλό), ὁ Πὼλ Γκιντὲ (Ροζὲ Λεσατελλιέ).

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ Γκρὰς ντὲ Πλεσὰν ἦτανε ἕνα πλᾶσμα προικισμένο μὲ τὴν πιὸ ζωηρὴ φαντασία, καὶ τῆς ἄρεσε πάντα νὰ ὀνειροπολῇ. . .

Ὁ κ. ντὲ Πλεσάν, πρόεδρος πρωτοδικῶν δὲν εἶχε γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν παλαιὰ ἀριστοκρατικὴ θέσι τῆς οἰκογενείας του, ἡ ὁποία εἶχε καταστραφῆ οἰκονομικῶς, παρὰ τὸν μισθόν του. Ἡ οἰκογένεια ντὲ Πλεσὰν εἶχε τρία παιδιά, καὶ ἡ μόνη ἐλπὶς ἦτανε γι' αὐτὴ ὅτι ἡ Γκρὰς ἅμα γινότανε ἐνῆλιξ, θὰ μποροῦσε νὰ συνάψη ἕνα πλούσιο γάμο.

Γι' αὐτό, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Κα ντὲ Πλεσὰν εἰδοποιήθη, ἀπὸ τὴν διευθύντρια τοῦ παρθεναγωγείου καλογραιῶν, ὅπου ἐσπούδαζεν ἡ κόρη της, ὅτι ἡ Γκρὰς ἤθελε νὰ γίνη καλογρηά, ἡ μητέρα ἐδήλωσε ὅτι εἶχε ἄλλες ἰδέες στὸ νοῦ της γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης της καὶ ἐπροτίμησε νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι.

Οἱ ντὲ Πλεσὰν ἔδιναν, πότε-πότε, μικρὲς ἑορτές, εἰς τὶς ὁποῖες προσκαλοῦσαν τὶς καλλίτερες οἰκογένειες, καθὼς καὶ νεαροὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, γιατὶ ὁ δικαστὴς καὶ ἡ γυναῖκα του ἐφαντάζοντο ὅτι, μεταξὺ τῶν νεαρῶν αὐτῶν θὰ εὕρισκαν κάποιον ὑποψήφιο γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς κόρες.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς αὐτὲς συγκεντρώσεις ἐνεφανίσθη καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ πιάνου τῆς πόλεως, Κλαύδιος Μοριλλό. Ἦτανε ἕνας νέος μὲ ὄψι φτωχὴ καὶ κακομοίρικη, ἀλλὰ ἡ Γκράς, μόλις τὸν εἶδε, τὸν εὗρε ἐνδιαφέροντα.

Ἡ συγκίνησίς της ἔφθασε στὸ κατακόρυφο ὅταν ὁ Μοριλλὸ ἐκάθησε στὸ πιάνο καὶ ἔπαιξε τὴν «Τρίτη Νυκτωδία» τοῦ Λίστ.

Καὶ ὅταν ὁ Μοριλλὸ ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ «Γαμήλιον ἐμβατήριον» τοῦ Μέντελσον, ἡ Γκρὰς ἐταράχθη ὑπερβολικά· ἔβλεπε ἤδη τὸν ἑαυτό της μὲ τὸν νυμφικὸ πέπλο νὰ διασχίζῃ τὴν ἐκκλησία στὸ μπράτσο τοῦ Κλαυδίου καὶ νὰ τοὺς ὑποδέχονται καὶ τοὺς δυὸ μὲ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κομμάτι.

Ἡ ἐπαύριον τῆς ἑορτῆς ποὺ εἶχε γίνει στοὺς Πλεσάν, ἦτανε ἀρκετὰ θλιβερὴ γιὰ τὴν Κα ντὲ Πλεσάν. Λογάριασε τὰ διάφορα ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἀπετελοῦντο ἀπὸ πορτοκαλάδες, λεμονάδες, κρασιά, πάστες κλπ. καὶ ποὺ ἀνήρχοντο εἰς 500 φράγκα. Ἦτανε ἕνα ποσὸν γιὰ τὸν δικαστή. Καὶ ἡ Κα Πλεσὰν κατέληξε στὸ συμπέρασμα:

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ παντρέψουμε τὴν Γκράς. Φώναξε τὴν μεγάλη της κόρη, τῆς ἀρίθμησε τοὺς γαμβροὺς ποὺ βρίσκονταν στὴν μικρὴ πόλι, ἀλλὰ ἡ Γκρὰς ἀπήντησε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ. Τὸ εἶπε τόσο κατηγορηματικά, ὥστε ἡ μητέρα της δὲν ἐπέμεινε.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ δικαστὴς γυρίζοντας σπίτι του τσάκωσε τὴν κόρη του νὰ φιλῇ τὸν καθηγητή. Μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτό, ὁ κ. ντὲ Πλεσὰν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν θυμό του καὶ ἔδιωξε σκαιῶς τὸν πιανίστα καὶ πῆγε ἀμέσως στὸν διευθυντὴ τοῦ λυκείου, ὅπου ἐδίδασκε ὁ Μοριλλό, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη τὴν σκηνή. Ὁ διευθυντὴς ἀπέλυσε τὸν Μοριλλό.

Ὅταν ὁ Κλαύδιος ἔμαθε τὴν ἀπόφασι τοῦ διευθυντοῦ, στὴν ἀρχὴ στενοχωρέθηκε πολύ, ἔπειτα ἐσκέφθη νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι. Μόνον στὴν μεγάλη πόλι μποροῦσε ν' ἀναδειχθῇ τὸ τάλαντό του.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ κ. ντὲ Πλεσὰν ἅμα ἐπέστρεψε σπίτι του προσπάθησε ν' ἀποτρέψῃ τὴν κόρη του ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν. Τῆς διηγήθη ὅτι ὁ Μοριλλὸ εἶχε ἀπολυθῆ. Ἀκούοντας τὸν πατέρα της, ἡ Γκρὰς δὲν μπόρεσε νὰ ἀποκρύψῃ μίαν κίνησιν φρίκης, ἡ ὁποία δὲν διέφυγε τὸν δικαστικό.

— Ἐλπίζω εἶπε, ὅτι ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα, δὲν ἐπιμένεις νὰ παντρευθῇς τὸν κ. Μοριλλό.

— Τὸν ἀγαπῶ, πατέρα, καὶ δὲν θὰ παντρευθῶ ποτὲ ἄλλον ἀπ' αὐτόν.

Τὰ πράγματα ἐξετυλίχθησαν ραγδαίως. Ἡ Γκράς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν λογομαχία ποὺ εἶχε μὲ τὸν πατέρα της, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της καὶ ἑτοίμασε τὴ βαλίτζα της.

Δὲν σκεφτότανε παρὰ ἕνα πρᾶγμα: νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Πῆγε λοιπὸν καὶ ηὗρε τὸν δυστυχῆ Κλαύδιο στὸ σπίτι του, στὴ φτωχή του κάμαρα, καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν.

Πῆραν τὸ τραῖνο καὶ κατέφυγαν στὸ Παρίσι ὅπου ἔζησαν σὰν καλλιτέχναι καὶ σὰν φοιτηταί. Ἡ Γκρὰς εἶχε προξενήσει τὸ τρομερὸ αὐτὸ σκάνδαλο στὴν οἰκογένειά της χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὰς συνεπείας.

Ἀλλὰ στὸ φτωχικὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ὅπου εἶχαν καταφύγει καὶ οἱ δυό, ἄρχισαν νὰ δυστυχοῦν.

Δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ ζήσουν καὶ ἔπρεπε ὁ Κλαύδιος νὰ εὕρῃ μιὰ θέσι. Ἡ Γκρὰς συλλογίσθηκε τὴν συμμαθήτριά της καὶ φίλη της Σουζάννα, ἡ ὁποία εἶχε παντρευθῆ τὸν Ροζὲ Λεσατελλιέ, ἕνα πλούσιο παριζιάνο βιομήχανο. Ἡ Σουζάννα ἦτανε ὅπως λέγουν μιὰ κομψὴ γυναῖκα, ποὺ εἶχε πολλὲς σχέσεις καὶ ζοῦσε μὲ μεγάλη πολυτέλεια. Ἡ Γκρὰς ζήτησε ἀπὸ τὸν Κλαύδιο νὰ τὴν συνοδεύσῃ στῆς φίλης της· ἐκεῖνος ρώτησε δειλά:

— Δὲν εἶμαι πολὺ φτωχός; Δὲν σὲ κάνω νὰ ντρέπεσαι;

Ἡ Γκρὰς ὅμως, τὸν καθησύχασε μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ παρουσίασε τὸν φίλο της στὴν Σουζάνα μὲ τὸ ὄνομα Κλαύδιο Μοριλλό.

Ἡ Σουζάνα τὴν ἐρώτησε:

— Σκέφθηκες ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντήσετε στὸ Παρίσι;

— Ἀδιάφορο! εἶπε, ἡ Γκράς, ἀγαπιόμαστε. Κ' ἔπειτα θὰ δουλεύουμε καὶ οἱ δυό. Ὁ Κλαύδιος θὰ δίνῃ μαθήματα πιάνου τὸ βράδυ, σκέφθηκα ὅμως ὅτι, μὲ τὸ μέσο τοῦ συζύγου σου θὰ μποροῦσες νὰ τοῦ εὕρῃς μιὰ ἄλλη θέσι τὴν ἡμέρα.

Ὁ Λεσατελλιὲ εἶπε στὴν γυναῖκα του νὰ πάῃ νὰ τὸν ἰδῇ ὁ Κλαύδιος τὴν ἐπομένη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κλαύδιος προσελαμβάνετο ὡς ταμίας στὰ ἐργοστάσια τοῦ Λεσατελλιέ.

Ὁ Κλαύδιος ἦτανε εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν λύσι: ἐν τούτοις ἡ ἀστικὴ αὐτὴ δουλειὰ γιὰ ἕνα καλλιτέχνη δυσαρεστοῦσε κάπως τὴν Γκράς. Πέρασαν μέρες, κ' ἕνα ἀπόγευμα ποὺ βρισκότανε σπίτι της ὁ Λεσατελλιὲ παρουσιάσθηκε λέγοντας:

—Θυμήθηκα ὅτι ὁ Μοριλλὸ κατοικοῦσε ἐδῶ, καὶ λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἐνόχλησα.

Ἡ Γκρὰς τοῦ προσέφερε ἕνα κάθισμα καὶ ὁ βιομήχανος κυττάζοντας γύρω του εἶπε:

—Τὸ περιβάλλον αὐτὸ εἶναι ἀνάξιο γιὰ σᾶς.

Ἡ Γκρὰς ἀπὸ τὰ λόγια του κατάλαβε ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξῃ καὶ φώναξε ἀγανακτησμένη.

— Πῶς μπορεῖτε νὰ ὑποθέσετε ὅτι μιὰ νέα σὰν κ' ἐμένα μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν οἰκογένειά της, τὶς ἐλπίδες της, γιὰ νἄρθῃ νὰ πουληθῇ στὸ Παρίσι;

Ὁ Λεσατελλιὲ ζήτησε συγγνώμην λέγοντας ὅτι αἰσθάνεται τὴν μεγαλύτερη ἐκτίμησι γι' αὐτήν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Κλαύδιος γύρισε στὸ σπίτι χαρούμενος: εἶχε πάρει ἕνα δῶρο ἀπὸ τὸν Λεσατελλιὲ καὶ μὲ τὸ ποσὸ αὐτὸ εἶχε ἀγοράσει ἕνα πιάνο. Ἡ Γκρὰς δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν χαρά της γιατὶ ὁ ἄνδρας της ξαναγύριζε πάλι στὴν μουσική.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ Κα Πλεσὰν ἦλθε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Γκρὰς συνοδευομένη ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες κόρες της.

— Ἔρχομαι, εἶπε ἡ Γκράς, ἀλλὰ μὲ τὸν κ. Μοριλλό.

— Ποτέ, ἀνεφώνησε ἡ μητέρα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες της εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν Κλαύδιο.

Ἡ Γκρὰς εἶπε: Δὲν καταλαβαίνω γιατί ἔρχεται τέτοια ὥρα, δὲν ξεύρω τί συμβαίνει, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἰδῇ ἐδῶ.

Ὁ Κλαύδιος μπαίνοντας, φώναξε:

— Εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος.

Ἔδειξε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Λύκειο, ὅπου τοῦ ἔγραφαν ὅτι τοῦ χρεωστοῦσαν ἀπὸ τὸν μισθό του 230 φράγκα, καὶ εἶπε:

— Δὲν μπόρεσα νὰ περιμένω. Πῆρα ἀπὸ τὸ ταμεῖο μερικὰ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσω τὸ πιάνο, ἀλλ' ὁ ταμίας ἐξήλεγξε τὸ ταμεῖον καὶ εἶδε ὅτι ἔλειπαν τὰ χρήματα. Τότε ἔφυγα.

Ὁ Κλαύδιος ἦτανε εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν λύσι: ἐν τούτοις ἡ ἀστικὴ αὐτὴ δουλειὰ γιὰ ἕνα καλλιτέχνη δυσαρεστοῦσε κάπως τὴν Γκράς.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Γκρὰς περιφρόνησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θαύμαζε τόσο. Ὁ Κλαύδιος τῆς ζήτησε συγγνώμην. Ἡ Γκρὰς τὸν παρηγόρησε καὶ πῆγε στοὺς Λεσατελλιὲ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἔνοχο. Ἐκεῖ ἀπὸ τὴν λύπη της λιποθύμησε καὶ ὁ Λεσατελλιὲ καὶ ἡ γυναῖκα του ἀπεφάσισαν νὰ τὴν πᾶνε στὴν ἐξοχή.

Ὁ Λεσατελλιὲ εἰδοποίησε τὸν Κλαύδιο γιὰ τὴν ἀπόφασι τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τοῦ εἶχε κάμει αὔξησι τοῦ μισθοῦ του.

Στὴν ἐξοχὴ ἡ Γκρὰς ἀνέλαβε ἐνῷ ὁ Λεσατελλιὲ δὲν ἔπαυε νὰ τῆς ἐκδηλώνῃ τὰ αἰσθήματά του. Μιὰ βραδυὰ ὁ Λεσατελλιὲ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Γκρὰς παρεδόθηκε σ' αὐτόν, ἀλλ' ἀμέσως μετάνοιωσε, κ' ἔτρεξε στὸν σύζυγό της. Τοῦ ἐζήτησε νὰ παίξῃ τὸ «Γαμήλιο Ἐμβατήριο», τὸν σκοπὸ ποὺ τὴν εἶχε συγκινήσει τόσες φορές. Ἐνῷ ὅμως ὁ Μοριλλὸ ἔπαιζε, ἡ Γκρὰς σκοτώθηκε μὲ μιὰ πιστολιά.

Καὶ ἡ μικρούλα ἐρωτευμένη δὲν ηὗρε καταφύγιο παρὰ στὸ θάνατο.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κοσμική κίνησις - Σπίτι - Μόδα

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Πάει τὸ Καρναβάλι καὶ ἄρχισε ἡ Σαρακοστή. Μιὰ ἐποχὴ πολὺ συμπαθητική, γιατὶ ἐκτὸς ποὺ εἶναι ἄνοιξις, ἀρχίζουν καὶ ἡ βραδυνὲς ἀκολουθίες στὴν ἐκκλησία, τόσο ἐξαιρετικὰ ὄμορφες, καὶ ποὺ τὶς παρακολουθεῖ κανεὶς μὲ ἰδιαίτερη κατάνυξι.

Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ πάντα εἶχα ξεχωριστὴ ἀγάπη γιὰ τὴν ἐκκλησία τὰ βράδυα. Κατὰ τὸ λυκόφως, ποὺ ἀρχίζουν οἱ χαιρετισμοί, ἡ ἐκκλησία παρουσιάζει τόσο μυστικισμὸ ποὺ ἀνυψώνεται κανεὶς πιὸ εὔκολα καὶ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ θεῖα.

«Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε...».

Μὲ πόσο ἰδιαίτερη συγκίνησι ἄκουσα καὶ φέτος τὴ φωνὴ τοῦ ἱερέως νὰ τὸ λέγῃ! Ἦταν ἡ ἴδια φωνὴ ποὺ ἀκούω τώρα ἐδῶ καὶ χρόνια πολλὰ — μονάχα πιὸ γέρικη, μὰ γι' αὐτὸ καὶ πιὸ συγκινητική.

Καὶ ὅμως πόσο ἀλλάζει κανεὶς μεγαλώνοντας. Ἄλλοτε παρακολουθοῦσα ὅλη τὴ θεία ἀκολουθία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ἀδιάφορη γιὰ τοὺς πέριξ μου, μὰ τώρα μὲ πειράζει τόσο πολὺ ὅταν πηγαίνω στὴν ἐκκλησία καὶ ἀκούω νὰ συζητοῦν στὸ πλάϊ μου περὶ τοῦ φαγητοῦ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, περὶ τοῦ τί ἔκαμε ἡ γειτόνισσα, ἢ περὶ ἄλλων ζητημάτων ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ἐκκλησία. Καὶ φεύγω πρὸ τοῦ τέλους, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ συγκεντρωθῶ, φεύγω καὶ διερωτῶμαι πάντα γιατὶ στὸν κινηματογράφο οἱ θεαταὶ κρατοῦν τόσο αὐστηρὴ σιωπὴ καὶ σᾶς ἀγριοκυττάζουν ἂν τύχῃ καὶ ἀνταλλάξετε λίγες λέξεις μὲ τὸν παρακαθήμενό σας, ἐνῷ στὴν ἐκκλησία δὲν ἐννοοῦν νὰ κλείσουν τὸ στόμα τους.

Θέλετε νὰ καταλάβετε ἐκκλησία; Πηγαίνετε στὴν Καθολική, στὴν Ἀγγλικὴ ἢ στὴν Ρωσικὴ καὶ θὰ ἰδῆτε ὅλους νὰ παρακολουθοῦν μὲ κατάνυξι, χωρὶς οὔτε ἕνας ψίθυρος νὰ διακόπτῃ τὴ θεία μυσταγωγία.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Πολλοὶ καταφέρονται ἐναντίον τῆς τωρινῆς μόδας, πότε ἐξ αἰτίας τῆς πολὺ κοντῆς φούστας, πότε ἐξ αἰτίας τῶν κοντῶν μαλλιῶν καὶ πότε ἐξ αἰτίας τῶν τόσων ἄλλων πραγμάτων ποὺ προσφέρει στὴν γυναῖκα καὶ τὴν κάνει νὰ φαίνεται δεκαοχτὼ χρονῶν κοριτσάκι.

Ἐν τούτοις, ἡ τωρινὴ μόδα μὲ τὶς μεταλλαγὲς ποὺ ἔχει ἐπιφέρει δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ συμβαδίζῃ μὲ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς. Γιὰ θυμηθῆτε τὶς μακρυὲς φοῦστες μὲ τὴν οὐρὰ ποὺ ἐσήκωναν τόση σκόνη καὶ τόσα μικρόβια, γιὰ θυμηθῆτε τὰ κρὲπ ποὺ ἐφοροῦσαμε γιὰ νὰ φουσκώσωμε ἀπὸ μέσα τὰ μαλλιά μας, γιὰ θυμηθῆτε τοὺς ψηλοὺς κολλάρους, γιὰ θυμηθῆτε τὶς φουρκέττες, τὰ κτενάκια καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ποὺ ἐβάρυναν τὸ κεφάλι μας; . . .

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ τωρινὴ μόδα εἶναι πρακτική, ὑγιεινή, καὶ κολακεύει.

Ὅλες ἡ γυναῖκες σταματοῦν ἐξ αἰτίας της στὰ τριάντα χρόνια, μὴ ξεχνᾶμε μόνον πὼς κάθε ὑπερβολὴ εἶναι κακὴ καὶ ἂς τὴν ἀποφεύγωμε γιὰ νὰ μὴ φθάνωμε στὴ γελοιοποίησι. Δὲν πρέπει, ἐπειδὴ ἡ μόδα κάνει ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ φαίνωνται νέες, νὰ ξεχνοῦν ἐντελῶς ἡ γυναῖκες καὶ τὴν ἡλικία τους καὶ νὰ κάνουν τὰ κοριτσάκια.

Συμφωνῶ ἀπολύτως ὅτι ἡ ἡλικία ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι πάντα ἐκείνη ποὺ φαίνεται ἢ μᾶλλον ἐκείνη ποὺ ὁμολογεῖ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς διαψεύσῃ, δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι εἶναι στραβοὶ οἱ ἄλλοι καὶ δὲν βλέπουν.

Καυχῶμαι νὰ λέγω ὅτι ἐμεῖς ἡ Γαλλίδες τὸ προσέχομε πολὺ αὐτό, γι' αὐτὸ δὲν θ' ἀκούσετε καμμιά μας νὰ λέῃ τὴν πραγματική της ἡλικία — αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια — ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τὴν ἀκούσετε νὰ λέῃ ὅτι εἶναι κοριτσάκι ὅταν δὲν εἶναι, δὲν θὰ τὴν δῆτε νὰ νεάζῃ, δὲν θὰ τὴν δῆτε προπάντων νὰ θέλῃ νὰ γελάσῃ τοὺς ἀπέναντί της βάφοντας τὰ μαλλιά της ἢ φορῶντας κτυπητὰ χρώματα.

Προσέχει τὸ δέρμα της, προσπαθεῖ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὅσο μπορεῖ ὡραιότερο, ἀλλὰ φορεῖ χρώματα καὶ σχέδια φορεμάτων ποὺ ταιριάζουν μὲ τὴν ἡλικία της κ' ἔτσι ὅλοι τὴν θαυμάζουν.

Παρίσι, Μάρτιος Vivian Gretor

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Κάτι ποὺ ὠφελεῖ πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα εἶναι τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ἀλλὰ φυσικὰ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἔχῃ κανεὶς ὅποτε θέλει. Γι' αὐτὸ συνιστῶ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μου νὰ πλύνουν τὸ πρόσωπό τους μὲ νερὸ βρασμένο εἰς τὸ ὁποῖον νὰ στάζουν ὀλίγες σταγόνες βάμματος βενζόης.

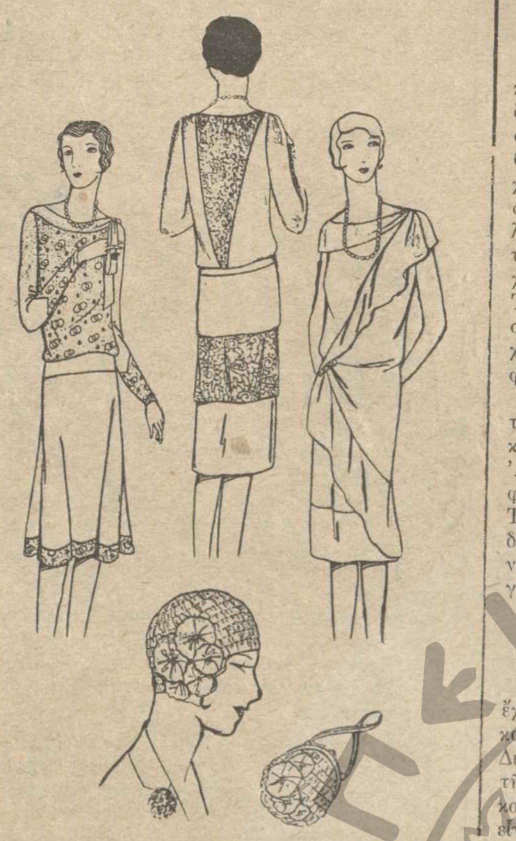

***Ἀριστερά:** Κορσὰζ ἐμπριμὲ καὶ φούστα* unie.
***Μέση:** Κρὲπ-ντὲ-σὶν καὶ δαντέλλα.*
***Δεξιά:** Ἡ χρησιμοποίησις τῶν σερπαντὲν βολάν.*
***Κάτω:** Καπελλάκι καὶ τσάντα ἀσορτί.*

Ὠφέλιμο ἐπίσης εἶναι τὸ ἀκόλουθον μῖγμα τὸ ὀνομαζόμενον Παρθενικὸν Γάλα: 200 γραμμάρια τριανταφυλλόνερο, 15 γραμμάρια βάμματος βενζόης καὶ 15 γραμμάρια γλυκερίνης. Ἀλοίφετε τὸ πρόσωπον καὶ ὅταν στεγνώσει βάζετε πούδραν.

Ἐν γένει, καθὼς εἶπα καὶ ἄλλοτε, δὲν πρέπει ποτὲ ἡ ποῦδρα νὰ ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ δέρμα, διότι ὅσον καλὴ καὶ ἂν εἶναι τὸ ξηραίνει.

— Τὸ λιόκαμα εἶναι κάτι ποὺ ἐξαλείφεται δύσκολα, καὶ φέρνει συχνὰ τὶς λεγόμενες πιτσυλάδες ἢ πανάδες, ἡ ὁποῖες εἶναι καταστρεπτικὲς διὰ τὸ δέρμα. Γι' αὐτὸ μὴν ἐκτίθετε τὸ πρόσωπό σας εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν λευκότητά του.

Ἰδοὺ ἕνα μῖγμα ἀρκετὰ ἀποτελεσματικὸν διὰ τὶς πανάδες: 200 γραμ. τριανταφυλλόνερο, 20 γραμ. ὀξυζενέ, 3 γραμ. βορικὸ καὶ 3 γραμ. στύψι.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Νεράντζια φλοῦδες γλυκό. — Διαλέγομε καλὰ νεράντζια καὶ ἀφοῦ τὰ σκουπίσωμε καλὰ μὲ μιὰ πετσέττα, τὰ τρίβομε ἐλαφρὰ μὲ ψιλὸ τρίφτη, ὥστε νὰ ἀφαιρεθῇ λίγο ἡ ἐξωτερική των φλοῦδα καὶ τὰ ρίχνομε σὲ κρύο νερό. Κατόπιν χωρίζομε τὸ φλοιό τους εἰς τεμάχια (φελιὰ) συνήθους μεγέθους καὶ ἀφαιροῦμε τὸ ἐσωτερικόν τους οὕτως ὥστε νὰ μείνουν ὁλόκληρα τὰ φελιά. Ὕστερα τὰ περνοῦμε σὲ χονδρὴ κλωστὴ σὰν κομβολόγια καὶ τὰ τυλίγομε σὰν κυλίνδρους. Ἀκολούθως τὰ βάζομεν νὰ βράσουν μὲ ἀρκετὸ νερὸ καὶ ἀφοῦ μισοβράσουν, χύνομε τὸ νερὸ αὐτὸ βάζομε ἄλλο ζεστὸ καὶ ξαναβάζομε νὰ βράσουν ἐντελῶς διὰ νὰ μὴ πετσιάσουν ὕστερα. Ὅταν βράσουν, τὰ στραγγίζομε, τὰ ρίχνομε σὲ κρύο νερὸ καὶ ἀφίνομε νὰ κρυώσουν. Τότε τὰ ἁπλώνομε σὲ πετσέττα νὰ στραγγίσουν καὶ ἑτοιμάζομε τὸ σιρόπι μὲ 1 ὀκὰ ζάχαρι καὶ 150 δράμια νερὸ γιὰ 300 δράμια φλοῦδες.

Ἀφοῦ βράσῃ λίγο τὸ σιρόπι, ρίχνομε μέσα τὰ νεράντζια ξεπερασμένα ἀπὸ τὴν κλωστὴ καὶ ἀφίνομε νὰ βράσουν 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀποσύρομεν τότε τὴν κατσαρόλαν ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ τὰ ἀφίνομεν ἔτσι 10 — 12 ὥρας. Τότε τὰ στραγγίζομε, βάζομε τὸ σιρόπι νὰ δέσῃ καλά, ρίχνομε πάλι μέσα τὰ νεράντζια νὰ ξαναβράσουν 3 — 4 λεπτὰ καὶ τότε τὸ γλυκὸ εἶναι ἕτοιμο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μπίλλυ Ντόβ. — Τὰ μπιμπίκια δὲν ἔχουν ἄλλην θεραπείαν παρὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ ἐπάλλειψιν τοῦ μέρους μὲ λίγο αἰθέρα. Διὰ τὰ σπυράκια θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας ἂν πέρνετε ἕνα κουταλάκι γλυκοῦ βράδυ καὶ πρωΐ μέσα σὲ λίγο νερό. Δὲν εἶναι ὅμως διόλου εὐχάριστο ποτό.

Ναυσικᾶν, Ἐνταῦθα. — Κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε νὰ βράζετε μιὰ κατσαρόλα νερὸ νὰ ρίχνετε μέσα μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας Λακπινὶν καὶ νὰ εἰσπνέετε τὸν ἀτμὸ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα γιὰ νὰ σᾶς περάσῃ ἡ βραχνάδα. Ἡ Λακπινὶν εἶναι φάρμακον σπεσιαλιτὲ καὶ θὰ τὸ βρῆτε σὲ ὅλα τὰ κεντρικὰ φαρμακεῖα.

Μαθήτριαν Ἀρσακείου Λαρίσσης. — Νὰ πλύνετε δὶς τῆς ἡμέρας τὰ μάτια μὲ βρασμένο νερὸ (100 δράμια) μέσα εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ γλυκοῦ βορικό. Θὰ θεραπευθῆτε ἀπὸ τὸ κοκκίνισμα.

Φιφήν, Κυνουρίαν. —Τὸ ρόδινον χρῶμα θὰ τὸ ἀποκτήσετε ἂν ἀκολουθήσετε ὅσα γράφω σήμερον εἰς τὴν στήλην μου περὶ εὐμορφιᾶς.

Α. Κ. — Καὶ σεῖς διαβάσετε εἰς τὴν στήλην μου περὶ Εὐμορφιᾶς ποιὰ γυμναστικὴ ὠφελεῖ. ὅσον γιὰ τὶς ρυτίδες, τὸ μασὰζ μόνον ὠφελεῖ, γινόμενον ἀντιθέτως πρὸς τὰς ρυτίδας.

Λούλαν. — Τὰ μακρυὰ ματοτσίνουρα εἶναι μόνον φυσικὸ χάρισμα καὶ τὸ ρετσινόλαδο δὲν τὰ μεγαλώνει ἀλλὰ τὰ ἐμποδίζει νὰ πέφτουν. Διὰ τὶς φλέβες, ρωτῆστε ἕνα γιατρόν, διότι προέρχεται ἀπὸ μεγάλην πίεσιν αἵματος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἱστορικὲς Σελίδες

ΜΙΚΡΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΙΓΑΡΟΥ

Τὸ σιγαρέττο ὀφείλει τὴν ὕπαρξίν του εἰς τὸν Χριστόφορον Κολόμβον. Ὅσον παράξενον καὶ ἂν φαίνεται αὐτό, εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητον ὅτι πρὸ τετρακοσίων τριάκοντα ἑπτὰ ἀκριβῶς ἐτῶν, ὁ καπνὸς ἦτο τελείως ἄγνωστος εἰς τὸν γνωστὸν ἕως τότε κόσμον ἐνῷ ἀντιθέτως, ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον τὸν ἄγνωστον.

Ὅπως ἀναφέρει ἀμερικανὸς χιουμουριστής, ὅταν ὁ Κολόμβος ἔφθασε τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1492 εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐπάτησε ἔδαφος στερεόν, ἀντελήφθη γύρω του πλήθη ἐντοπίων. Οἱ ἄγριοι ἐκράτουν εἰς τὸ στόμα των κάτι ἄμορφα προϊστορικὰ ξύλινα τσιμπούκια καὶ...ἐκάπνιζαν.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Ἀμερική; ἠρώτησεν ὁ Κολόμβος.

— Μάλιστα, ἀπήντησαν οἱ ἄγριοι ἐν χορῷ.

— Καὶ σεῖς εἶσθε Ἀμερικανοί;

— Μάλιστα!...

— Μπράβο! Καὶ τί κάνετε;

— Καπνίζομε!...ἀπήντησαν οἱ ἄγριοι.

Καὶ ἀμέσως ὁ εὐγενέστερος ὅλων ἔλαβε μερικὰ ξηρὰ κιτρινωπὰ φύλλα τὰ ἔστριψεν ἐπιτηδείως, κατεσκεύασε ἄμορφον κύλινδρον τὸν ὁποῖον ἀφ' οὗ ἤναψε εἰς τὸ ἓν ἄκρον, τὸν προσέφερεν εἰς τὸν Κολόμβον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του μετὰ φόβου καὶ δυσπιστίας σὰν μαθητὴς ποὺ καπνίζει γιὰ πρώτην φοράν.

Τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τοῦ πρώτου Εὐρωπαίου καπνιστοῦ δὲν τὴν γνωρίζομεν. Δυνάμεθα ὅμως εὔκολα νὰ τὴν μαντεύσωμεν διότι εἰς τὴν ἐπιστροφήν των, οἱ σύντροφοι τοῦ Κολόμβου ἔφεραν εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὁλόκληρα φορτώματα φύλλων Πετοὺμ ἢ Κοχίμπα, ὅπως ὠνόμαζαν τότε οἱ ἰθαγενεῖς τὸν καπνόν. Ἐννοεῖται ὅτι ἔφεραν μαζί των καὶ ὅλας τὰς περὶ καπνοῦ σχετικὰς πληροφορίας καὶ ἔτσι, οἱ καλοὶ Ἰσπανοί, ἔμαθαν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς, ἐξετίμων ὑπὲρ τὸ δέον τὸ φυτὸν Πετούμ, τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν ἱερόν. Πράγματι τὸ μετεχειρίζοντο ὡς θεραπευτικὸν μέσον, ἐπουλώνοντες πληγὰς θανασίμους, ἀλλὰ κυρίως τὸ ἐχρησιμοποίουν κατὰ τὰς θρησκευτικάς των τελετὰς καὶ τὸ ἔκαιαν, ὅπως ἐμεῖς σήμερον τὸ λιβάνι.

Τὸ πλήρωμα τῶν πλοίων τοῦ Κολόμβου δὲν ἔχασε καιρόν. Ἐρρίφθη εἰς τὸ κάπνισμα, τὸ ὁποῖον εὕρισκε εὐχάριστον καὶ μεθυστικόν. Τέλος ἡ ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην εἰσαγωγὴ τοῦ καπνοῦ ἐπισημοποιήθη ὅταν ὁ Φερνάνδο- Κορτὲζ ἐπιστρέφων ἐκ Μεξικοῦ, ἔφερε σπόρον Πετοὺμ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας Κάρολον τὸν Ε'.. ὁ ὁποῖος καὶ διέταξε τὴν φύτευσίν του ἐν Ἰσπανίᾳ.

⁂

Οὕτω, πρῶτοι οἱ Ἰσπανοὶ ἐγνώρισαν καὶ διέδοσαν τὸ μεθυστικὸν φυτόν. Ἀλλὰ ὅπως ἦτο ἑπόμενον, διάφοροι ἄλλοι λαοί, ἰδίως οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἄγγλοι διεξεδίκησαν τὰ πρωτεῖα. Καὶ οἱ μὲν Ἄγγλοι πιστεύουν ὅτι ὁ πρῶτος εἰσκομίσας καπνὸν εἰς τὴν γηραιὰν Εὐρώπην ἦτο ὁ Ἄγγλος ναυτικὸς Φράνσις Δράκε, ἐπιστρέφων ἀπὸ ταξείδιά του εἰς Βραζιλίαν τῷ 1590, οἱ δὲ Γάλλοι ἐπιμένουν ὅτι πρῶτος ὁ Γάλλος Ἀνδρέας Ντεβὲ ἔφερε σπόρον καπνοῦ τῷ 1550 εἰς Γαλλίαν, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐφύτευσεν εἰς τὴν πατρίδα του Ἀγκουλέμην. Ἀμφότεραι αἱ πληροφορίαι αὐταὶ εἶναι μᾶλλον ἐπισφαλεῖς καὶ τὸ μόνον βέβαιον σχετικῶς πρὸς τὸν Γάλλον Ντεβὲ εἶναι ὅτι οὗτος ἐξέδωκε τῷ 1558 σύγγραμμα περὶ καπνοῦ, ἐκθέτων τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τῆς ἱερᾶς βοτάνης.

Ἄλλος ἱστορικὸς τοῦ καπνοῦ, ὁ γερμανὸς Νεάντερ, ἀποδίδει τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ καπνοῦ εἰς τοὺς Πέρσας, ὁ δὲ Μαγκνένους, εἰς τοὺς Ὀλλανδοὺς κατὰ προτίμησιν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τοὺς Ἄγγλους, τοὺς ὁποίους πάντως, ἀναφέρει, ὡς ἐφευρέτας τῆς πίπας. Ὁ Γερμανὸς φυσιολόγος Πιὲρ Παλὰς γράφει ὅτι ὁ καπνὸς ἦτο γνωστὸς εἰς τοὺς Σίνας πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς Ἰνδούς. Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Γάλλος σοφὸς Μέγιερ ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς ἀρχαῖα σινικὰ σκαλίσματα, παρετήρησε. . . πίπας ὁμοίας τὸ σχῆμα πρὸς τὰς σημερινάς.

Ὁ καπνὸς εἰσήχθη εἰς τὴν Γαλλίαν ἐκ Πορτογαλλίας ὑπὸ τοῦ ἐν Λισσαβῶνι Γάλλου πρεσβευτοῦ Ζὰν Νικότ, ὁ ὁποῖος ἔφερε φύλλα καὶ σπόρον καπνοῦ ὡς δῶρον ἐξωτικὸν εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Γαλλίας Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀνέπτυξε τὰς σπουδαίας θεραπευτικὰς καὶ ἀπολαυστικὰς ἰδιότητας τῆς ἱερᾶς βοτάνης. Ἐξ αἰτίας τούτου, ὁ καπνὸς εἰς τὴν Γαλλίαν ὠνομάσθη ἀμέσως «φυτὸν τῆς βασιλίσσης» «φυτὸν τοῦ πρεσβευτοῦ» καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Νικότ, Νικοτίνη. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων υἱοθετήσε τὸ σπάνιον φυτὸν καὶ διέταξε νὰ πωλεῖται εἰς τά...φαρμακεῖα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.

— *Καπνίζουμε!... ἀπήντησαν οἱ ἄγριοι...*

Τόσον δὲ εἶχε ριζωθεῖ ἡ πεποίθησις εἰς τὸν κόσμον ὅτι ὁ καπνὸς εἶναι φάρμακον σπουδαῖον, ὥστε καὶ ὁ περίφημος ἰατρὸς Μορώ, προκειμένου νὰ ὑποστῇ ὀδυνηρὰν ἐγχείρησιν, ἐζήτησε ἀντὶ ἄλλου ἀναισθητικοῦ, νὰ καπνίζῃ συνεχῶς τὴν πίπαν του.

Ἤδη ὅμως ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ εἶχε γενικευθεῖ καὶ ὡς ἀπόλαυσις, Ἱδρύθησαν εὐθὺς εἰδικὰ καταστήματα ὅπου οἱ ἄνδρες μετέβαιναν διὰ νὰ καπνίσουν.

Καὶ ὅμως, ὁ καπνὸς παρὰ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθησαν, ἔσχε καὶ φανατικοὺς διώκτας. Βεβαίως δὲν γνωρίζομεν τοὺς ἀνεπισήμους ἐχθρούς του ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἐπισήμων δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν κατὰ πρῶτον λόγον τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβον τὸν Α'. ὁ ὁποῖος μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ ἔκδοσιν τοῦ περιφήμου ἔργου του «Μισόκαπνος», ἠπείλησε διὰ νόμου ὅτι θὰ ἀπαγχονίζῃ πάντα καπνίζοντα. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἐκρέμασε παρὰ τὸν ἀτυχῆ Σὲρ Ρόουλιφ, τὸν ἐφευρέτην τῆς πίπας.

Ἕτερος τρομερὸς διώκτης τῶν καπνιζόντων ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀμπᾶς ὁ Α'., σάχης τῆς Περσίας. Αὐτὸς δὲν ἐκρέμασε κανένα ἀλλὰ διέταξε νὰ σχίζουν τὰ χείλη τῶν καπνιζόντων καὶ νὰ κόπτουν τὴν μύτην ἐκείνων ποὺ ἐρροφοῦσαν ταμβάκον. Ἄλλοι δεινοὶ ρινοκόπται ὑπῆρξαν ὁ Ἀμουρὰτ Δ'., σουλτάνος τῆς Τουρκίας καθὼς καὶ μερικοὶ διάδοχοι τοῦ προαναφερθέντος Σάχη.

Ὁ Μιχαὴλ Φεντόροβιτς, τσάρος πασῶν τῶν Ρωσιῶν, εἶχεν ἐπιβάλει τὴν μαστ σιν τῶν καπνιζόντων, ἡ δὲ Βασίλισσα τ Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ, ἀπηγόρευσε μόνον κάπνισμα ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν. Τέλο Πάπας Οὐρβανὸς ὁ 8ος, δὲν ἐπέτρεπε τ κοινωνίαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τ καπνιστάς.

⁂

Ἀλλὰ ὁ καπνὸς εἶχε καὶ φίλους με λους. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, καθὼ νέφερα, ὑπεστήριζε φανατικῶς τὴν καλλ γειάν του. Οἱ Ἰησουῖται, ἀπαντῶντες τὸν βασιλέα Ἰάκωβον τὸν Α'. τῆς Ἀγγλ ἐδημοσίευσαν περισπούδαστον ἔργον λατιν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀντιμισόκαπνος». Ὁ Νε τερ ἐξέδωκε τὴν περίφημον «ταμβακολογ ὁ δὲ ἄλλος σπουδαῖος ἰατρὸς Θώριενς, ἔγ ψε καὶ ἐδημοσίευσε μακρὸν λατινικὸν ποίη

ὉΛουδοβῖκος 16ος διέταξε νὰ χορηγ **εἰς τοὺς νεοσυλλέκτους, μετὰ τοῦ ἱματ των καὶ μιὰ πίπα. Εἶναι** δὲ γνωστὸν ὅτ πίπα ἔπαιξε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Γ λικὴν ἐπανάστασιν, μολονότι οὔτε ὁ Ρ σπιέρος, οὔτε ὁ Δαντὼν ἐκάπνιζαν. Τέλ καρδινάλιος Ρισιλιὲ πρῶτος ἐπέβα τὸν καπνόν, καὶ εἶχεν ὑπ' ὄψει του μέλλουσαν φορολογίαν του. Ὁ καρδιν ἔβλεπε πολὺ μακράν.

Καὶ ὁ καπνὸς ἐξελίσσετο. Διάφοροι ώδεις καπνισταὶ ἐπενόουν καθημερινῶς ους τρόπους καπνίσματος. Μεταξὺ ἄλλ οἱ Πέρσαι ἐσκέφθησαν, διὰ νὰ μειώσουν τ πικρὰν γεῦσιν τοῦ καπνοῦ, νὰ διέρχετα ροφώμενος καπνὸς διὰ μέσου ὕδατος. Α ἦτο ὁ ναργιλές. Ἡ πίπα, ἢ μᾶλλον τὸ τ ποῦκι ἦτο ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἀγρίους. Τ πραγματικὴν πίπαν ἐφεῦρε ὡς εἴδομεν Ἄγγλος σὲρ Ρόουλιφ, ἀρκετὰ τιμωρηθ διὰ τοῦτο. Ἡ παλαιοτάτη πρέζα τοῦ ταμ κου ἀποδίδεται εἰς κάποιον Γάλλον φα κοποιόν. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ μέγας Ν πολέων, φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς πρέζας, ἐ κίμασε μίαν φορὰν νὰ καπνίσῃ καὶ παρ' λίγον νὰ ἐπνίγετο ἀπὸ τὸν καπνόν. Τὸ π ρον, εἶναι ἡ πρωτόγονος μορφὴ τοῦ καπ σματος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σιγαρέττον, τ εἶναι ἐπινόημα μεταγενεστέρων χρόνων, σπανικῆς καταγωγῆς.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ πρῶτα σιγαρέττα σαν περιτυλιγμένα ὄχι μὲ σιγαρόχαρτον λὰ μὲ τὴν μεμβράνην τοῦ...καλαμποκιοῦ.

⁂

Σήμερον οἱ μὴ καπνίζοντες εἶναι ἐλά στοι, ἰδίως εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου κατὰ τ γαλλικὴν στατιστικὴν καπνίζουν περισσότ πάσης ἄλλης χώρας, μετὰ τὴν Ὀλλαν καὶ τὸ Βέλγιον ἐννοεῖται.

Καὶ παρ' ὅλας τὰς φορολογίας, παρ' ὅ τὰς συστάσεις τῶν ἰατρῶν, ἔμεινε μοναδ τὸ φαινόμενον ἑνὸς Ρωμηοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδ ποτε καπνίσας, ἀλλὰ ἀποταμιεύων τὰ χρ ματα τὰ ὁποῖα θὰ ἐδαπάνα διὰ καπνόν, κ τώρθωσε νὰ κτίσῃ ὡραίαν οἰκίαν εἰς τὴν ἐ ξώθυραν τῆς ὁποίας ἀνέγραψε:

Ὁ ἔτη τεσσαράκοντα
μηδέποτε καπνίσας
τὸ δὲ μὴ δαπανώμενον
κατ' ἔτος ἐκτοκίσας,
τοιοῦτον κτῆμα ἀποκτᾷ,
κι' ὑγείας δέκα ἔτη
στὸν βίον του προσθέτει!

Δ. ΓΙΑΝΝ

Οἱ περιπέτειες τοῦ λόρδου Λόβλαντ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ νεαρὸς λόρδος Λόβλαντ, ἦλθε εἰς τὴν Ἀμερικὴν δια νὰ εὕρῃ καμμιὰν πλουσία νύμφη. Τὰ χρήματα ὅμως ποὺ ἀνέμενε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν δὲν ἔφθασαν, κι' ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης, ἀπένταρος, κατέληξε νὰ γίνῃ διευθυντὴς ἑνὸς πλανοδίου θιάσου. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέπτεται ἡ Καίτη Ντῆρμερ, μὲ τὴν ὁποία εἶχε γνωρισθῇ κατα τὸ ταξίδι, καὶ τοῦ προσφέρει θέσιν σωφέρ. Ὁ Λόβλαντ δέχεται].

26. (Ἡ συνέχεια).

Ὁ Βὰλ δὲν ἄνοιγε τὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες παρὰ μ' ἕνα αἴσθημα ἀνησυχίας, φυσικώτατο, ἄλλως τε, μετὰ τὶς πρόσφατες περιπέτειές του. Ἡ ἀμερικανικὲς εἰδήσεις ἐξ ἄλλου, εἴτε πολιτικὲς ἦσαν, εἴτε οἱουδήποτε ἄλλου εἴδους, δὲν τὸν ἐνδιέφεραν καὶ πολύ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὅμως — τὸ πρῶτο κυριακάτικο πρωϊνὸ ποὺ περνοῦσε στὴν ἔπαυλι — δίπλα στὴν τακτικὴ καθημερινὴ ἐφημερίδα βρισκόταν ἄλλο ἕνα φύλλο: ἡ ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τοῦ «Κήρυκος», τὴν ὁποίαν ἔπαιρνε τακτικὰ ἡ κυρία Λόβλαντ γιὰ νὰ πληροφορῆται τὰ νέα τῆς Νέας Ὑόρκης.

Αὐτὸ τὸ φύλλο, ἀσυναισθήτως, ἐπῆρε καὶ ξεδίπλωσε πρῶτα-πρῶτα ὁ Βάλ, κοιτάζοντας μηχανικὰ ναὕρῃ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Κίδ.

Ἔξαφνα ἐχλώμιασε.

Στὴν πρώτη σελίδα, μὲ χτυπητὰ μαῦρα γράμματα, βρισκόταν κάτι τὸ ἐκπληκτικό: Ὅσο μελάνι εἶχε σπαταλήσει· ἄλλοτε ὁ Κίδ γιὰ νὰ τὸν ρεζιλέψῃ, ἄλλο τόσο δαπανοῦσε τώρα γιὰ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ στὰ μάτια τῶν συμπατριωτῶν του. . .

Τὸ ἄρθρον του, τὸ ὁποῖον ἀνεδημοσιεύετο τώρα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἔκδοσι τοῦ «Κήρυκος» ἡ ὁποία εἶχε κυκλοφορήσει πρὸ πέντ'-ἔξη ἡμερῶν, ἦταν ἕνας πραγματικὸς διθύραμβος γιὰ τὸν Λόβλαντ! . . .

Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὸ ἄρθρο, ὁ Λόβλαντ ἔσκασε στὰ γέλια μὲ τὸν λυρισμὸ ποὺ μετεχειρίζετο ὁ Κὶδ γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ ἑστιατορίου τοῦ «Μεγάλου Ἀλεξάνδρου».

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, παραμέρισε τὸν δίσκο μὲ τὸ πρόγευμά του, καὶ ξαπλώθηκε ἀναπαυτικότερα στὴν πολυθρόνα του, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ καλλίτερα στὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἄρθρου του. Καθὼς ἐδιάβαζε, τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μίαν ἔκφρασι σοβαρὴ καὶ συγκινημένη.

Ὁ Θωμᾶς Κίδ, ἦταν πράγματι, θαυμάσιος χρονογράφος. Καὶ τὸ ἄρθρο του αὐτὸ ἔπαλλεν ὁλόκληρο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν πραγματικὸ λόρδο Λόβλαντ, τὸν ὁποῖον παρουσίαζε ὡς ἕνα ἥρωα.

Ποτέ του δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὁ Βὰλ ὅτι ἡ πυρκαϊὰ τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ «μπάρμπ' Ἀλεξάνδρου» ἦταν τόσο πολὺ δραματική. Καταλάβαινε μὲν ὅτι στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶχε φερθῇ καλά, δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ φέρσιμό του αὐτὸ ὡς ἡρωϊσμό! . . . Ὁ Κὶδ ὡς τόσο δὲν ἐδίσταζεν οὔτε στιγμή. Θέλοντας νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἄδικο ποὺ τοῦ εἶχε κάνει, ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν παρουσιάζῃ ὡς ἡμίθεο σχεδόν! . . .

Ἡ καμπάνια του, ἄλλως τε, καὶ ἀπὸ δημοσιογραφικῆς ἀπόψεως ἦταν τελεία: Πρῶτον, εἶχε «ἐντερβιουάρει» τὸν Μπίλλ, τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐδημοσιεύετο καὶ μιὰ φωτογραφία. Ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶχε πάρει μιὰ συνέντευξι καὶ ἀπὸ τὸν μπάρμπα Ἀλέξανδρο, ὁ ὁποῖος, φυσικά, δὲν ἄφησε νὰ περάσῃ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ χωρὶς νὰ ρεκλαμάρῃ τὸ κατάστημά του. Ὁ Κὶδ δὲν εἶχε ξεχάσει καὶ τὴν Ἴντα. Ἔκαμε καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἴδια τιμὴ ποὺ εἶχε κάνει καὶ στὸν Μπίλλ: σὲ περίβλεπτον θέσιν τῆς ἐφημερίδος, ἐδημοσίευε τὴν φωτογραφία της, μὲ τὸ «καλό» της καπέλλο — τὸ περίφημο ἐκεῖνο καπέλλο μὲ τὸ ὁποῖον, καθὼς θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας, εἶχε παρουσιασθεῖ στὴν «Ἀστόρια» ὡς. . . ἐξαδέλφη τοῦ ταλαιπώρου Λόβλαντ. Τὸ ἄρθρο, τέλος, περιεῖχε καὶ μίαν λεπτομερῆ συνέντευξι μὲ τὸν Βὰν Κόττερ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπαναλάβει στὸν ρεπόρτερ ὅλες τὶς πληροφορίες, σχετικῶς μὲ τὸ ἐπεισόδιο Φόξαμ-Λόβλαντ, ποὺ τοῦ εἶχε τηλεγραφήσει ὁ φίλος του Τζὶμ Χάρμπορου.

Κ' ἔτσι ὕστερ' ἀπὸ τὴν δημοσίευσι τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, κανεὶς πλέον δὲν ἀγνοοῦσε στὴ Νέα Ὑόρκη ὅτι ὁ ἐπιβάτης τῆς «Μαυριτάνια», ὁ ὁποῖος εἶχε διωχθεῖ ἀπὸ τὴν «Ἀστόρια», ὡς ὑπηρέτης, λωποδύτης, καὶ πλαστοπρόσωπος, ἦταν πράγματι ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκόρδον, ἰσότιμος τῆς Ἀγγλίας, καὶ 18ος λόρδος τοῦ Λόβλαντ!

* *

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ τοῦ Θωμᾶ Κίδ, ἦταν ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἄρθρα ποὺ εἶχε γράψει στὸ διάστημα τοῦ δημοσιογραφικοῦ του βίου, κανένα ἄλλο ἄρθρο του, κανένα ἄλλο χρονογράφημά του, τοῦ τόσον ἀγαπητοῦ στὸ νεοϋορκέζικο κοινὸν χρονογράφου, δὲν ἔκλεινε τόση συγκίνησι καὶ δὲν εἶχε κάμει νὰ χύσουν τόσα δάκρυα ἡ ὄμορφες ἀναγνώστριές του.

Καθὼς ἐδιάβαζε, τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰν ἔκφραση σοβαρὴ καὶ συγκινημένη...

Ἡ Φάννυ Μίλτον εἶχε κλάψει πολὺ τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐδιάβαζε. Κι' ὅταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωσί της, εἶχε σπάσει τὸ τηλέφωνο στὸ κουδούνισμα, γιὰ νὰ ἀναγγείλῃ μὲ ἄγριες κραυγὲς χαρᾶς τὸν «θρίαμβό» της στὴν φίλη της Ἐλινὸρ Κοῦλιτζ.

Ὁ Θωμᾶς Κὶδ δὲν ἦταν διόλου κουτὸς στὸ βάθος. . . Μόλις ἐκυκλοφόρησε ἡ ἐφημερὶς μὲ τὸ ἄρθρο του, ἐσκέφθηκε πὼς τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρία Μίλτον. . .

Ἡ κυρία Μίλτον — ὅπως ἄλλως τε τὸ περίμενε ὁ Κὶδ — εἶχε βγῆ ἔξω, ὅπως συνήθως. Ἡ Φάννυ ὅμως ἦταν στὸ σπίτι. Καί, τόση εὐγνωμοσύνη ἔννοιωθε γιὰ τὸν «ἐκδικητὴ» τοῦ «ἥρωά» της, ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὁ «ἐκδικητὴς» τῆς ἐξέφρασε τόσο φλογερὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ κατέκλυζαν τὴν ψυχή του γιὰ τὸν ἀδικηθέντα «ἥρωα», ὥστε, οἱ δυὸ νέοι, βλέποντας πόσο ἦσαν σύμφωνοι σὲ ὅλα, πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς βίζιτας, γι' ἀγάπη τοῦ Λόβλαντ. . . εἶχαν κι' ὅλας ἀρραβωνιασθῇ! . . .

Καὶ τώρα, ἂς ξανάλθωμε στὸν αἴτιο ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας, ἀποκατασταθέντα πλέον λόρδο μας.

Τί ἀχάριστοι, ἀλήθεια, ποὺ εἶναι οἱ ἄνθρωποι. . .

Ὁ σωφὲρ τοῦ Σίντνεϋ Κρέμερ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν συλλογιζόταν οὔτε τὴν Φάννυ οὔτε τὸν Θωμᾶ Κίδ. . .

Τὸ ἄρθρο τοῦ «Κήρυκος» τοῦ ἀπέδιδε ἐπισήμως πλέον, τὴν προσωπικότητά του, πρᾶγμα ποὺ μετέβαλε ὡς ἐκ θαύματος τὴν κατάστασί του. Μποροῦσε ἂν ἤθελε, τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, νὰ παύσῃ νὰ εἶναι σωφὲρ τοῦ ἀπαισίου Κρέμερ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μέχρι πεντάρας τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχε προκαταβάλει...

Ἐν τούτοις, τοῦ συνέβαινε κἄτι πολὺ παράξενο: ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι σωφέρ, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι ὅπου ἐφιλοξενεῖτο, δὲν τοῦ προξενοῦσε τὴν παραμικρὴ χαρά.

Συναισθανόταν, βέβαια, ὅτι ἡ τρομερές του δοκιμασίες εἶχαν τελειώσει γιὰ πάντα. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο ὅμως νὰ νοιώσῃ τὴν παραμικρὴ εὐχαρίστησι γι' αὐτό. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ξαναγινόταν ὁ πρώην «ἑαυτός» του, δὲν τὸν ἐνθουσίαζε καθόλου, καὶ ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν παληά του ζωὴ τὸν ἐνθουσίαζε ἀκόμη λιγότερο. . .

Τί ἤθελε ν' ἀνακατευθῇ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὁ Κὶδ μὲ τὸ ἀποκαλυπτικό του ἄρθρο; Στὸν διάβολο, κι' αὐτὸς κ' ἡ ἀδιάκριτες ἀποκαλύψεις του! . . . Ὅλα ὅσα ἐδιηγεῖτο, δὲν εἶχαν, στὸ κάτω-κάτω, κανένα ἐνδιαφέρον, κι' ὅλα θὰ ἐδιορθώνοντο θαυμάσια μονάχα τους ἀργότερα. . . πολὺ ἀργότερα. . . ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν πραγμάτων. . .

Πρὸς τὸ παρόν, ἕνα πρᾶγμα μόνον τὸν ἐνδιέφερε: πῶς νὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ κοντὰ στὴν Καίτη, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο καιρό...

⁂

Σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἦταν βυθισμένος ὁ Βάλ, ὅταν ὁ «μπάρμπα Βάλλυ» χτύπησε στὴν πόρτα του.

— Ἡ μὶς Καίτη, τοῦ εἶπε μπαίνοντας, παρακαλεῖ πολὺ τὸν κ. Γκόρδον νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνη νὰ κατέβῃ, μόλις ἑτοιμασθῇ, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ μάθημά τους μὲ ταὐτοκίνητο. . .

Ὁ Λόβλαντ πέταξε μακρυὰ τὴν ἀδιάκριτη ἐφημερίδα, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ ἔτρεξε στὸ «γκαράζ».

Ἐκεῖ, ἐνῷ ἐξήταζε — ὅπως ἔκαμε κάθε πρωῒ — τὴν κατάστασι τῆς «Γκλόρια», δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτεται ποιὰ στάσι θἄπρεπε νὰ τηρήσῃ κατόπιν τῆς νέας καταστάσεως τῶν πραγμάτων.

Κατόπιν τοῦ ἄρθρου τοῦ Κίδ, δὲν θὰ εὕρισκε, βέβαια, καμμιὰ πρόφασι γιὰ νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονή του στὸ σπίτι αὐτό. . . Ἡ ἠλιθία διαγωγή του, ἐξ ἄλλου, ἀπέναντι τῆς Καίτης κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξεδίου του, στὴν «Μαυριτάνια», καθὼς καὶ οἱ ἐπακολουθήσαντες ἀρραβῶνες τῆς νέας μὲ τὸν Σίντνεϋ Κρέμερ, τοῦ ἀφαιροῦσαν τὸ μέσον νὰ παραμείνῃ κοντά της ὑπὸ οἱανδήποτε ἄλλην ἰδιότητα. Ὥστε, μόλις ἡ Καίτη θὰ ἐδιάβαζε. . .

Γιατὶ ὅμως νὰ διαβάσῃ;...

Ὁ Βάλ, διευθύνθηκε τρέχοντας σὰν τρελλὸς στὴν κάμαρά του, μάζεψε τὸν «Κήρυκα» ἀπὸ τὴν γωνιὰ ὅπου τὸν εἶχε πετάξει περιφρονητικά, καί, χωρὶς τὴν παραμικρὴ τύψη, τὸν ἔρριξε στὴ φωτιά. Σὲ λίγο, τὸ ἐνθουσιαστικὸ ἄρθρο τοῦ Θωμᾶ Κὶδ εἶχε μεταβληθεῖ σὲ στάχτη. . .

Λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ γκαράζ, ἡ Καίτη κατέφθασε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

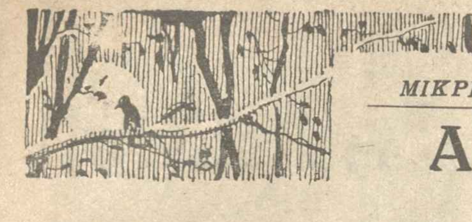

ΜΙΚΡΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΕΣ!

J. SAINT GILLES

— Λοιπόν, Ντρισέττα, ἐλέγαμε γιὰ τὴν ἀπογευματινή. . . Ὄχι, χωρὶς ἄλλο, δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω γιατὶ δὲν προτιμᾶτε ἕνα πρόγευμα!

— Ὤ! σὲ παρακαλῶ, μαμά, μὴν ἐπανέρχεσαι πιὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἕνα πρόγευμα! Ἀλλὰ ὅλος ὁ κόσμος σοῦ τὸ λέγει: αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! Θὰ ἦταν πολὺ ἐπαρχιώτικο καὶ γελοῖο!

— Ἐπαρχιώτικο; Καὶ ἔπειτα; Ὅσο γιὰ τὸ γελοῖο, αὐτὸ ἀποδεικνύει, τοὐναντίον, ὅτι στὴν ἐπαρχία ἔχουν τὴν αἴσθησι τῆς εὐζωΐας καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀφοῦ δὲν ἀναγκάζουν τοὺς προσκεκλημένους των νὰ κινδυνεύσουν νὰ πνιγοῦν γιὰ ν' ἁρπάξουν στὰ πεταχτὰ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνες, ἕνα σάντουϊτς.. ἢ κάτι ὀλιγώτερον ἀκόμη!

— Σὲ βεβαιώνω, μαμά, πὼς ὅταν εἶνε κανένας συνειθισμένος, κατορθώνει λαμπρὰ νὰ φάγη ὅσο θέλει.

— Ἡ νέα γενεά, θέλεις νὰ πῆς; Αὐτή, ἀλήθεια εἶναι συνειθισμένη ν' ἀνοίγη δρόμο σπρώχνοντας. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ λίγο καὶ γιὰ μᾶς, τοὺς γέρους, ποὺ δὲν ἔχομε τὴν ἴδια. . . ἐπιτηδειότητα! Ὅσο γιὰ μένα, δὲν πῆγα οὔτε μιὰ φορὰ σὲ ἀπογευματινὴ χωρὶς νὰ πέσω λιγοθυμισμένη ἀπ' τὴν πεῖνα ὅταν ἐγύριζα στὸ σπίτι. . .

— Δὲ θὰ πέσης ἀπὸ τὴν πεῖνα στὸ γάμο μου, μαμά. Θὰ σὲ περιποιηθῆ ὁ γαμβρός σου· τὸ ξέρεις, σοῦ τὸ ἔχει ὑποσχεθεῖ.

— Ναί, ναί. . . Καὶ ἔπειτα, δὲν θὰ ἔχω ἴσως πολλὴ ὄρεξι ἐκείνη τὴν ἡμέρα!

— Δὲν θὰ ἔχης πολλὴ ὄρεξι; Καὶ γιατὶ λοιπόν, καϋμένη μαμά; Θὰ τὸ ἐννοοῦσα ἂν ὁ γάμος μου ἦταν καμμιὰ καταστροφή. . .

— Ἀγαπητή μου, ἂν ἤμουν βεβαία, τοὐλάχιστον, ὅτι θὰ εἶσαι εὐτυχής! Ἀλλὰ μὲ ἰδέες σὰν τὶς δικές σας, ξέρει κανένας ποτὲ ποῦ πηγαίνει; Δὲν φαίνεσθε μάλιστα ν' ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ὁ γάμος εἶναι μιὰ πρᾶξις. . .

— Σπουδαία. Ἡ πιὸ σπουδαία τῆς ζωῆς. Ὅτι ἡ σύζυγος ὀφείλει στὸ σύζυγό της. . . ὅτι ὁ σύζυγος ὀφείλει στὴ σύζυγό του. . ., κλπ., κλπ. Ἂν τὸ ἀγνοοῦσα, ὁ κ. Δήμαρχος, ἐπισήμως, θ' ἀνελάμβανε νὰ μοῦ τὸ μάθη. Ἀλλά, στὰ εἴκοσί μου χρόνια, ἔχω τὴν ἀξίωσι ὅτι ξέρω τὸ τί κάνω καὶ αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι ἱκανὴ νὰ διευθύνω τὴ ζωή μου, τὸ νοικοκυριό μου. . . καὶ τὸν ἄνδρα μου ἐν ἀνάγκῃ. Μὴ παραξενεύεσαι μαμά. Ξέρω καλὰ πὼς στὸν καιρό σου, ἕνα κορίτσι ἢ ἀκόμα καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ μιλοῦσε, θὰ τὴν ἐθεωροῦσαν ὡς μιὰ δαιμονισμένη. Ἡ νύφη, ἐκείνη τὴν ἐποχή, καὶ ἂν ἀκόμα ἦταν τριάντα ἐτῶν, ἔφτανε στὴ βραδυὰ τοῦ γάμου της πεπεισμένη πὼς τοῦ λοιποῦ θὰ ἦταν ἡ εὐπειθὴς ὑπηρέτρια τοῦ Ἄρχοντα καὶ Κυρίου της, δεμένη μέσα στὸ σπίτι. Τὰ μόνα σύμβολα ἦταν ἡ σκούπα καὶ τὸ μπιμπερόν!

— Δὲν ἦταν γι' αὐτὸ πιὸ δυστυχισμένες...

— Ἦταν ὑπομονητικές, ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ εἶχαν δίκηο, ἀφοῦ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἔτσι. Οἱ καιροί, χάρις τῷ Θεῷ, ἄλλαξαν. . .

— Καὶ δὲν βλέπω πῶς μποροῦν νὰ χαίρωνται γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκες!

— Οὔφ! Αἴ, λοιπόν, σὲ βεβαιώνω ὅτι τὸ βλέπομε ὅλες, ὅλη ἡ νέα γενεά, μὲ χαρά, ὅπως λές, ἐκτὸς πολὺ ὀλίγων ἐξαιρέσεων! Δούλη ἑνὸς ἀντρός; Εὐχαριστῶ! Ἡ ἐλευθερία γιὰ τὸν καθένα, ἰδοὺ τί εἶναι ὀρθό.

— Παιδάκι μου, ἐξάπτεσαι. Ἐξ ἄλλου, δὲν ξέρεις τὸ τὶ λές.

— Δὲν ἐξάπτομαι καθόλου, ἀγαπητή μου μαμά· ἔπειτα, μὲ συγχωρεῖτε, ξέρω πολὺ καλὰ ἐκεῖνο ποὺ λέω. Μόνον ἐκεῖνο ποὺ λέω σὲ σκανδαλίζει, νά!

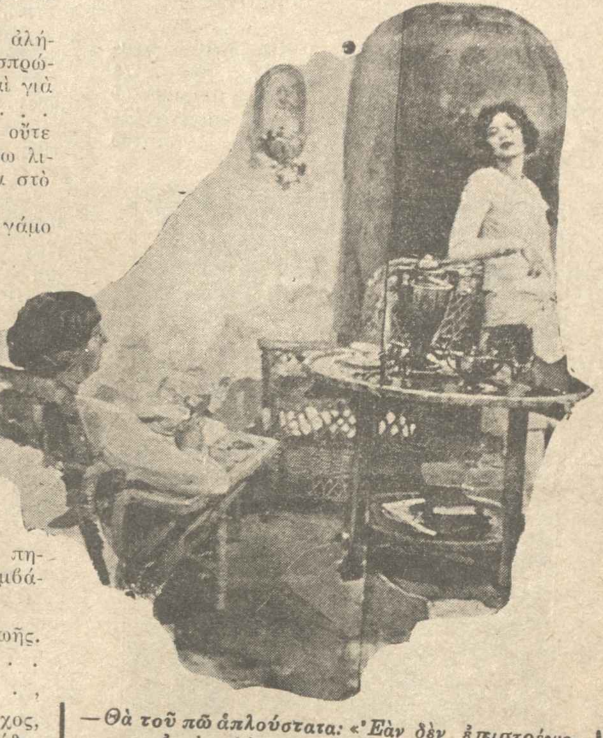

—Θὰ τοῦ πῶ ἁπλούστατα: «Ἐὰν δὲν ἐπιστρέψετε ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ὅλα ἐτελείωσαν μεταξύ μας».

— Εἶσαι μιὰ μικρὴ ἀντάρτισσα.

— Γνωρίζω τὰ δικαιώματά μου, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένη τελείως νὰ τὰ διατηρήσω, μὲ κάθε θυσία!

— Στὸν καιρό μου, τὰ κορίτσια, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου των, ἐσκέπτοντο τὴν σελήνη τοῦ μέλιτος, ἀντὶ νὰ ὀνειροπολοῦν πολέμους.

— Ἅπλωναν τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τοὺς περάσουν τὸ σκοινί!

— Ὅταν ἀγαπᾷ καμμιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, δὲν φροντίζει τόσον γιὰ τὸ «ζυγό».

— Μπορεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ δέχεται τὸ ζυγό. Ἀγαπῶ τὸν Παῦλο καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Εἶμαι τελείως ἀποφασισμένη νὰ τὸν κάμω εὐτυχῆ, καθὼς εἶμαι βεβαία πὼς κι' αὐτὸς θὰ μὲ κάμη εὐτυχῆ. Ἀλλ' ὁ ἔρωτάς μας δὲν θὰ δεσμεύση καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυό μας ἐλευθερίες. Πρέπει τίποτε νὰ μὴν πιέζη τὴν ἀμοιβαία μας ἀγάπη. Ἔχω τὶς ἰδέες μου, τὶς ὀρέξεις μου, καὶ δὲ θὰ τοῦ τὶς θυσιάσω, ὅπως καὶ δὲν θὰ τοῦ ζητήσω ν' ἀφήση γιὰ μένα τὶς δικές του. Θὰ εἴμεθα ἕνα ζεῦγος ἑνωμένο καὶ ἐλεύθερο, καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα, ὑπεράνω ἀπὸ τὶς κοινὲς ἀθλιότητες ποὺ κάνουν τόσο συχνὰ τὴ συζυγικὴ ζωὴ ἕνα μαρτύριο. Πολλοὶ νέοι, ὅπως εἶπα πρὸ ὀλίγου, ἔχουν παραδεχθῆ αὐτὴ τὴ θεωρία. Ὅταν ὅλος ὁ κόσμος πεισθῆ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καλλίτερη, θὰ ἔχωμε ὀλιγώτερα διαζύγια καὶ κακὰ ἀντρόγυνα!

— Γένοιτο! Ἐν τῷ μεταξύ, ἡσύχασε, Ντρισέττα, καὶ ἂς ἔρθωμε πάλι στὴν ἀπογευματινή.

— Περίμενε, μαμά! Πιστεύω πὼς εἶναι ταχυδρόμος! Δὲν ἔλαβα τίποτα ἀπὸ τὸν Παῦλο σήμερα τὸ πρωΐ· πηγαίνω νὰ δῶ μήπως ὑπάρχει κανένα γράμμα του!

Αἴ λοιπόν, ὡραῖα! . . . Αἴ λοιπόν! . . . αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Εἶναι. . . Ἄ! εἶναι πολὺ καλὲς εἰδήσεις!

— Ἀλλὰ μίλησε, ἔλα λοιπόν! Τί σοῦ ἀναγγέλλει γιὰ νὰ σὲ ταράξη ἔτσι;

— Μοῦ ἀναγγέλλει πὼς ἡ ἐπιστροφή του ἀναβάλλεται γιὰ δεκαπέντε μέρες. Ἡ δουλειές του τὸν κρατοῦν ἀκόμα στὴ Μεσόγειο. Καλὰ δά! Ἔπρεπε νὰ ἀπουσιάση δεκαπέντε μέρες τὸ περισσότερο. . . Τώρα, εἶναι ἕνας μήνας.

— Ἔλα τώρα, μικρή μου, εἶναι ἡ δουλειές του. . .

— Τί μὲ μέλλει γιὰ τὶς δουλειές του! Μοῦ εἶναι ἀδιάφορες ἡ δουλειές του. . .

— Πρὸ ὀλίγου ἔλεγες: ἡ ἐλευθερία γιὰ τὸν καθένα. . .

— Αἴ λοιπόν, ναί, ἀκριβῶς. ἡ ἐλευθερία. Εἶναι αὐτὸ ἡ ἐλευθερία, ναὶ ἢ ὄχι, νὰ περιμένης ἐπ' ἀόριστον τὴν καλὴ διάθεσι τοῦ μνηστῆρος σου; Ὁ κύριος βρίσκει καλὸ νὰ δια[illegible]νισθῆ στὴν Μεσόγειο, καὶ ἐγώ. . .

— Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, δὲν εἶνα γιὰ διασκέδασί του!

— Ἴσως εἶναι γιὰ τὴ δική μου; Ἄ! θὰ δῇ ἐκεῖνος! Ἄ! πιστεύει πὼς θὰ τὸ δεχθῶ ἐγὼ αὐτό! Ἀκόμη μιὰ δεκαπενθημερία! Σ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμηθῆς . . .

— Ποῦ πηγαίνεις;

— Πάω νὰ τοῦ γράψω, νά! Δεκαπέντε μέρες! Εἶναι τρελλός!

— Καὶ τί θὰ τοῦ πῆς;

— Τί θὰ τοῦ πῶ; Ὤ! εἶναι ἁπλούστατο. Θὰ τοῦ πῶ ἁπλούστατα: «Ἐὰν δὲν ἐπιστρέψετε ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ὅλα ἐτελείωσαν μεταξύ μας». Θὰ τοῦ στείλω πίσω τὸ δαχτυλίδι του θά. . .

— Ἐσὺ εἶσαι τρελλή!

— Ἄ! δὲν σὲ νοιάζει γιὰ μένα; Οἱ δυό μας, Κύριε, οἱ δυό μας! Θὰ σᾶς μάθω πὼς ἂν σᾶς παραχωρῶ τὸ χέρι μου δὲ θὰ μοῦ πάρετε καὶ τὸ κεφάλι μου! . . .

⁂

Καϋμένη Ντρισέττα! πήγαινε νὰ ἀνακουφίσης τὴν καρδιά σου μὲ μιὰ κρίσι δακρύων, μὲ σκληρὰ λόγια ποὺ θὰ διαλυθοῦν ἀπὸ τὴν ἀδιαφερότητα στὶς τελευταῖες γραμμές. Παρ' ὅλες σας τὶς ὡραῖες θεωρίες γιὰ τὴν ἐλευθερία, αὐτὸ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖνο ποὺ βρήκατε καλλίτερο, ἀρραβωνιασμένες τῶν περασμένων καιρῶν, ἀρραβωνιασμένες σημερινές, αἰώνιες ἀρραβωνιασμένες, μὲ καρδιὰ τόσο εὐαίσθητη παρ' ὅλο τὸν τραχὺ θώρακα μὲ τὸν ὁποῖο ἔχετε τὴν ἀξίωσι — τοῦ κάκου! — νὰ τὴν προφυλάξετε!

ΖΑΙΝ ΖΙΛ

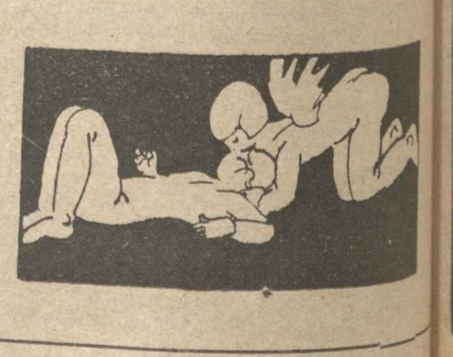

ΣΤΟ ΚΑΠΕΛΕΙΟ

Στὸ καπελειὸ ναυάγια σωριασμένα
— ὅλα κυνηγημένα ἀπ' τὴν τύχη, —
ζητοῦν νὰ βροῦνε, κατατσακισμένα,
μέσ' τὸ κρασὶ τοῦ Πόνου τους τὴ λήθη.

⁂

Πίνουν κρασὶ νὰ σβύσουν τὴ φωτιά τους
καὶ γιὰ νὰ διώξουν τὸ βαρύ τους πόνο
ποὺ καίει τώρα μέσ' τὰ σωθικά τους,
κ' εἶναι τῆς μαύρης μοίρας δῶρο μόνο.

⁂

Τοῦ κάκου ὅμως.. Λησμονιὰ δὲ βρίσκουν,
— τὴν λησμονιὰ τοῦ Πόνου, ποὺ ζητοῦνε
σὰν τὸ χαμένο βασιλῆα τῶν Αἰγυπτιων—
Ἀλλοίμονο.. Ποτέ τους δὲ θὰ βροῦνε!!!

⁂

Κι' ὅταν κανένας πῆ στὸν ταβερνάρη
πὼς τὸ ξανθὸ κρασί του τὸ νερώνει,
ὁ κάπελας μισοκακόμοιρα τοῦ λέει:
— Στὰ δάκρυά σου τὸ κρασὶ θολώνει!

ΑΘΑΝ. ΚΑΛΛΙΜΑΓΕΙΡΟΣ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ...

Θάρθῶ κοντά σου κι' ἀπόψε, παρηγορήτρα αἰώνια τοῦ πόνου μου, φτωχια μου μόνη ἀγαπημένη. . .

Στὸ ἁπαλὸ τῆς ἀγκαλιᾶς σου λίκνισμα, τὴν βαρειόμοιρη ὅπως πάντα ψυχή μου, ποὺ ἄπαυστα τη δέρνει ὁ πόνος, θ' ἀφήσω. . .

Σὰν ἄλλοτε ὅμως τὰ παρήγορά σου λόγια, ποὺ στὴν ψυχὴ μιλοῦν ὁλόϊσα, ν' ἀκούσω ἀπόψε δὲ θέλω, μήτε τὸ ποθητο ζητῶ ξαλάφρομα, ποὺ ἡ ὑποβλητική σου γαλήνη χαρίζει...

Οἱ ἁπαλοί, βουβοὶ σκοποί σου, ἀπόψε θέλω γιὰ μένα νἆναι, ὦ Μοναξιά, τάφου βαριοί, θλιβοὶ σκοποί, καὶ τὸ μεθῦσι τους μακάβριο μὲ θανατικὴ ἀγωνία ὅμοιο! . . .

Θέλω τὸν πόνο μου πιὸ τρανό, πιὸ μεγάλο, ἀπόψε νὰ κάμης, Μοναξιά! Στὸ κλάμμα καὶ στὸ βόγγο μέσα ποθῶ τὴν ἀποψινὴ ἀτέλειωτη νύχτα μου νὰ πνίξω. . . Στῆς ἀπόγνωσης μέσα τὸν ἴλιγγο κουρελιασμένη τὴν ψυχή μου νὰ σύρω ποθῶ. . .

Ὢ ναί! θἄρθω, θἄρθω κι' ἀπόψε κοντά σου, Μοναξιά, τὸν πόνο μου, ποὖναι μὲ τὸν δικό σου ἴδιος, — τῆς ἐγκατάλειψης! — θὰ σοῦ πῶ, καὶ θὰ μείνουμε οἱ δυὸ μαζί, σφιχταγκαλιασμένοι τὴ νύχτα ὅλη, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μακρυά, στὸ σκοτάδι καὶ στὸ κλάμμα. . .

Σὲ σένα μόνο μπροστὰ θὰ κλάψω, γιατὶ εἶσαι ἡ μόνη πιὰ ποὺ μὲ νοιώθεις στὴ ζωή, εἶσαι ἡ μόνη ποὺ μ' ἀπομένεις ἀγάπη. . .

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΓΚΟΥΣΚΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Φτωχὴ ψυχοῦλα, βουτηγμένη στὴ θλίψη καὶ στὴ σιωπή, νανουρισμένη μὲ παληὲς ἀναμνήσεις καὶ στιγμὲς ἀξέχαστες, πόσο τὸν νοιώθω τώρα τὸν καϋμό σου!

Κλεισμένος ἀπόψε στὴν ἥσυχη κάμαρά μου, γιὰ ν' ἀπαντήσω στὴ μεγάλη κραυγὴ ποὺ βγῆκε μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά σου καὶ ποὺ ἡ θλίψη της χύθηκε τόσο δυνατὰ στὶς λίγες γραμμὲς τοῦ τραγουδιοῦ σου, νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ λυώνη ἀπὸ συγκίνησι.

Κ' ἐνῷ ξαναδιαβάζω τὸ πονεμένο ἐκεῖνο τραγοῦδι κάτω ἀπ' τὸ θαμπὸ φῶς τῆς λάμπας, θαρρῶ πὼς μοῦ διηγοῦνται ἕνα παληὸ ἐρωτικὸ παραμῦθι χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος. . .

Φτωχὴ μικροῦλα! πῶς μποροῦσα νὰ ξέρω!

Τὶς λίγες φορὲς ποὺ ἰδωθήκαμε, μιλήσαμε τόσο ἀδιάφορα! Κ' ἔτσι δὲν πρόσεξα στὴ συγκίνησι τῆς φωνῆς σου, οὔτε στὴ βαθυστόχαστη ματιά σου, ποὔκρυβε μέσα της τὸ γλυκὸ μυστικὸ μιᾶς ἀγάπης.

Συγχώρεσέ με γι' αὐτό! Πῶς μποροῦσα νὰ ξέρω!

Μικρὴ κι' ἀγαπημένη φίλη μου, πόσο σὲ πονῶ ἀπόψε μέσα στὴν ἥσυχη νύχτα! Καὶ θαρρῶ πὼς τ' ἀγέρι ποὺ χαϊδεύει τὰ φύλλα τῶν δένδρων μοῦ φέρνει τὸ παράπονο τῆς ἀγάπης σου μέσα σ' ἕνα θλιμμένο μουρμούρισμα. . .

Γιατὶ νὰ μὲ ξανασυναντήσης στὸ μοναχικὸ δρόμο σου; Γιατὶ νὰ ξυπνήσης μ' ἕνα θλιμμένο τραγοῦδι, πράγματα ξεχασμένα ἀπὸ καιρό, παληὲς ἀναμνήσεις, στιγμὲς ἀξέχαστες;

Τί κρῖμα, φτωχή μυ, νὰ μὴ μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω! Δὲν ξέρω πῶς ἔγινα ἔτσι. Τὴν καρδιά μου τὴν ἔχουν ρημάξει πολλὲς μπόρες, πολλὲς ἀνεμοζάλες. Τὰ ὄνειρά μου, οἱ πόθοι μου, ἡ ἐλπίδες μου ἔχουν πεθάνει ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα. Μὲ τὶ θὰ μποροῦσες λοιπὸν νὰ τ' ἀναστήσης ὅλ' αὐτὰ καὶ τὶ λόγια καινούρια θἄβρισκες νὰ συγκινήσης τὴν καρδιά μοι;

Φτωχὴ ψυχοῦλα, ποὺ σ' ἔκανα νὰ πονέσης χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ξέχασε τὰ παληά, κι' ἄσε τὶς ἀναμνήσεις γιὰ τοὺς γέρους. . .

Θἄρθη καιρός, μικρή μου, ποὺ θὰ γελᾶς μόνη σου γιὰ κεῖνα ποὺ ἄλλοτε τἄβρισκες τόσο θλιμμένα.

Εἶσαι τόσο νέα ἀκόμα, κ' ἔχεις πολὺ καιρὸ μπροστά σου για νὰ ξεχάσης. Ὁ χρόνος εἶναι τὸ καλλίτερο γιατρικὸ γιὰ τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς.

Καινούργια ὄνειρα, καινούργιες ἀγάπες, καινούργια ἰδανικὰ θὰ τραβήξουν τὴν εὔπλαστη καρδιά σου καὶ θὰ ξεχάσης γρήγορα παληὲς ἀναμνήσεις, στιγμὲς ἀξέχαστες. . .

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΤΕΦΡΑ...,,

Μορφές ποὺ σᾶς ἀντίκρυσα,
γιὰ μιὰ στιγμή, στὸ δρόμο
καὶ σβύσατε στὸ στρίψιμο
μέσ' στὸν ἀχὸ λυγμοῦ,
γλυκές, θλιμμένες καὶ χλωμές,
μὲ τὸν σταυρὸ στὸν ὦμο,
συντρίμμια καὶ φαντάσματα
ἑνὸς ἰδανικοῦ. . .
Θάλασσες, ποὺ ἀφροσπάζετε
στὰ ἀκρογιάλια αἰώνια
καὶ ἤρεμες ξαπλώνεστε
σὲ τόπους μακρυνούς,
καὶ νοσταλγίες τρυφερές,
ἀνίες, χελιδόνια,
ποὺ τὴ φωληά σας χτίζετε
σὲ στέγες καὶ κισσούς. . .
Καὶ μαραμένων λουλουδιῶν
πνοοῦλα χλωμιασμένη
ποὺ μὲ τὸ μπλάβο δειλινὸ
μέσ' τὶς ψυχὲς μιλεῖς,
κι' ἀπ' τὴν ἀπόκοσμη φωνὴ
ἐκείνου ποὺ πεθαίνει
'στὴ ντantελλένια σου εὐωδιὰ
τὸ ἄρρητο ποὺ κλεῖς.
Καὶ σεῖς ποὺ μ' ἀγαπήσατε,
καὶ σεῖς ποὺ μὲ μισᾶτε,
ἀγάπες μου ἀξέχαστες,
φτωχοῦλες ἀγκαλιές,
ἄχ! ὄνειρα, ποὺ σβύσατε,
χαθήκατε καὶ πᾶτε
καὶ μείνατε συντρίμματα
καὶ θύμησες παληές. . .

ΑΙΓΛΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ

Ἔμοιαζες σὰν τὸ λεύτερο πουλάκι ποὺ πετᾷ μέσ' στὸν κῆπο, χαρούμενο. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ βρίσκεται πιασμένο στὴν ξόβεργα ποὺ τοὖχαν στήσει. Καὶ νὰ τώρα, δυστυχισμένο, σκλαβωμένο γιὰ πάντα μέσα στὸ μικρὸ κλουβάκι ποὺ τοῦ προώριζε ἡ κακὴ μοῖρα!

Ἔτσι καὶ σὺ ζοῦσες ἐλεύθερη στὸ κόσμο, δίχως ἔννοια, δίχως λύπες. Μὰ νά, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἔρως παραμόνευε σιμά σου, σημάδεψε καὶ κτύπησε μὲ τὸ μικρό του βέλος. Κι' ἀλλοίμονο. . . ἀλλοίμονο! . . . ἀγάπησες καὶ σύ, ἔννοιωσες καὶ σὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν πόνο αὐτό. . .

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ θύελλα, σὰ θεϊκὴ κατάρα, ξέσπασε γύρω. Τὸ μικρὸ κλουβάκι ποὖσουν φυλακισμένη κυλίστηκε μαζί σου κάτω. Ἡ μικρὴ πορτίτσα ἄνοιξε καὶ βγῆκες: ἦσουν ἐλεύθερη! . . . Μὰ τὸ μικρὸ τοῦ ἔρωτα βέλος σ' ἔχει πληγώσει θανάσιμα. Εἶσαι γιὰ πάντα σκλάβα του. Κι' ἀγαπᾷς ἀκόμα. . .

ΕΥΑΓ. Σ. ΛΙΒΑΝΟΣ

Κ. Γεωργιάδην. Δυστυχῶς τὸ διήγημά σας ἔχει τόσες πολλὲς ἀτέλειες. Γι' αὐτὸ σᾶς δίδουμε τὴν συμβουλὴ νὰ πάψετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ γράφετε, καὶ νὰ μελετῆστε. — Μίμην. Εἶναι στῖχοι αὐτοὶ οἱ δύστυχοι; Γιὰ δῆτε τους καὶ σεῖς: "Ὅπως συννεφιάζει ὁ οὐρανός, ποὺ κἄποτε γελᾷ, ὅπως θυμώνει ἡ θάλασσα, ποὺ κἄποτε ξεθυμένει, ἔτσι ἀλλάζουν στὴν καρδιά, τ' ἀνθρώπου κάθε στιγμή, ἐλπίδες, πόθοι, ὄνειρα. . . — Ἀθ. Καλλιμάγειρον. Οἱ στῖχοι σας τὴν φορὰν αὐτὴν ὄχι καλοί, γιατί; — Λ. Τσαφίτσαν. Τὸ τελευταῖο σας δὲν θυμίζει τίποτε μὲ τὰ προηγούμενα, τόσο ποὺ νομίσαμε πὼς δὲν τὤχετε γράψει ἐσεῖς. Γιατὶ τόσο κακοδουλεμένο; Μήπως ἀρχίσατε καὶ σεῖς νὰ προχειρογράφετε, ἐπειδὴ δημοσιεύθηκαν μερικὰ δικά σας; Προσέξετε, ἴσα-ἴσα τώρα περισσότερο ἀπὸ πρὶν καὶ μὴν ξεχνᾶτε πὼς «τὰ ὑστερινὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα» κι' ὄχι «τὰ πρῶτα τὰ ὑστερινά». Αὐτὰ σᾶς τὰ λέμε γιατὶ κάτι ἐλπίζομε ἀπὸ σᾶς. — Π. Παυλίδην. Οὔτε αὐτὸ λέει τίποτε δυστυχῶς. — Γ. Φλιάσιον. Καὶ σὲ σᾶς θἄχαμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο. Οὔτε οἱ στῖχοι σας, οὔτε τὸ πεζό σας λέει πρὸς τὸ παρόν, τοὐλάχιστον, τίποτε τὸ καινούριο, τὸ ἐξαιρετικό. — Μ. Στάθην. Πήραμε τὴν. . . ἐρωτικὴν πρὸς τὴν «Ἑβδομάδα» ἐπιστολήν σας, καὶ σᾶς . . . ὑπερευχαριστοῦμε. — Δ. Παπαζήσην. Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται περὶ συνωνυμίας, γιατὶ ἄλλη ἡ ἀλληλογραφία τῶν ἀποκομάτων κι' ἄλλη τῶν «Μεταξύ μας». Πάντως σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην γιατὶ δὲν ἐνεκρίθησαν τὰ ἔργα ποὺ σεῖς. . . δὲν ἐστείλατε. — Κ. Γιαννακόπουλον. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐστείλατε ὄχι καλό, δείχνει ὅμως πὼς κἄτι καλλίτερο θὰ μπορούσατε νὰ κάνατε, ἂν προσέχατε παραπάνω κι' ἂν μελετούσατε λίγο τοὺς γνωστοὺς καλοὺς συγγραφεῖς. — Λ. Καρτέλη. Ἐλάβαμε Θὰ δημοσιευθοῦν. — Κ. Τζίβα. Δυστυχῶς τὸ πεζό σας δὲν λέει τίποτε. — Σ. Ἀστρινόν. Ἀντιγράφουμε ἐδῶ τὸ ποίημά σας, γιὰ νὰ τὸ δῆτε καὶ σεῖς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ γράφουν στίχους τέτοιους καὶ νὰ μὴν ξαναγράψετε. Μισεμός. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἡμέρα — ποὺ φέβγωντας ἀπ' τὸ χωριὸ — οἱ φίλοι μου μὲ χαιρετοῦσαν — μένα θερμὸ χαιρετισμό. Καὶ φέβγωντας τᾶ μάτια μου — ἐδάκρυσαν κλαμένα — γιατὶ ἄφυνα τὸ μέρος μου — καὶ πήγαινα στὰ ξένα. Τόσο ἡ ψυχή μου πώνεσαι — ἐκείνυ τὴν ἡμαῖρα — ποὺ ἔφευγα καὶ πύγαινα — μακρυὰ πέρα στὰ ΞΕΝΑ. Κι' ἂν ἡ ἄχαρει ΖΩΗ — ποὺ μὲ τραβάει μακρυὰ — Ἐμένα τὄνειρό μου θάνε — νἄρθῶ πάλι κοντά σου. . . » Εὐχαριστηθήκατε; — Α. Συρόπουλον. Δυστυχῶς τί νὰ ποῦμε; Ἀφοῦ οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ντρέπονται νὰ κλέβουν ξένα πράγματα, τί θέλετε νὰ κάνουμε ἐμεῖς; — Μ. Ρόψαν, Μ. Χάρην, Α. Σοφοκλέους, Γ. Ταμπακέαν, Α. Κουγιουμτζόγλου, Κ. Ναπολιτάνα, Β. Ζερβᾶκον, Ραούλ, Νίπα, Γ. Σκουλᾶν, Ἀν. Μάν, Μ. Χάψα. Δὲν ἐνεκρίθησαν.

Σὲ μιὰ σχετικὴ στατιστικὴ βλέπομεν ὅτι σ' ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουν 23.956.682 αὐτοκίνητα ἐν κυκλοφορίᾳ. Ἡ Ἀμερική, φυσικά, ἔχει τὰ πιὸ πολλά. Σχεδὸν τὰ 85 ο)ο τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ κυκλοφοροῦν σ' ὅλην τὴν γῆν, εὑρίσκονται στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἡ Ἀγγλία ἔχει 771.000, ὁ Καναδᾶς 691.000 καὶ ἡ Γαλλία 575.000.

Στοὺς Μπογγός, μιὰ μικρὴ φυλὴ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς θάφτουν τοὺς νεκροὺς κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργον καὶ πρωτότυπον τρόπον:

Κολλοῦν τὸ πηγοῦνι τοῦ νεκροῦ μὲ τὰ γόνατά του καὶ ὕστερα τὸν δένουν σφιχτὰ τόσο, ὥστε νὰ παίρνῃ τὸν πιὸ μικρὸ χῶρο. Κατόπιν τὸν βάζουν μέσα σ' ἕνα σάκκο ὅπου τὸν ράβουν καὶ τὸν ρίχνουν μέσα σ' ἕνα βαθὺ λάκκον. Κλείνουν τὸν τάφον αὐτὸ μ' ἕνα σανίδι ποὺ ἐμποδίζει τὸ χῶμα νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸ νεκρό.

Οἱ Μπογγὸς θάβουν τοὺς ἄνδρας μὲ τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς βορρᾶν καὶ τὶς γυναῖκες πρὸς νότον. Καὶ λέγουν ὅτι, ἔτσι, ἂν ποτὲ κινηθοῦν ὁ ἕνας κατὰ τὸν ἄλλον νὰ μποροῦν νὰ συναντηθοῦν πρόσωπο μὲ πρόσωπον...

Εἰς τὸ Λονδῖνον, ὄχι τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ τοῦ Καναδᾶ, ὑπάρχει ἕνα κορίτσι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀληθινὴ ἠλεκτρικὴ στήλη. Εἶναι μόλις 20 ἐτῶν. Αὐτὸ τῆς συνέβη κατόπιν μιᾶς μακρᾶς ἀσθενείας. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἐγγίσῃ τὸ χέρι ἢ νὰ βάλῃ ταὐτοχρόνως μὲ αὐτὴν τὰ χέρια του μέσα εἰς τὸν ἴδιον κάδον, χωρὶς ἀμέσως νὰ αἰσθανθῇ ἕνα ἰσχυρότατον κλονισμόν.

Εἰς τὴν Μαδαγασκάρην ὑπάρχει συνήθεια ὅπως πολλὰ χωριὰ κείμενα τὸ ἕνα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ἄλλο, συνέρχονται καὶ ἐκλέγουν ἕνα εἶδος ἐπιτροπῆς ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ προστασίας διὰ τὰ μέλη τῶν κοινοτήτων των.

Ἡ ὁμοσπονδία — πῶς ἄλλως νὰ λεχθῇ; — αὐτὴ ὀνομάζεται «Φουκούνουμ». Ἐξασφαλίζει εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τὰ μέσα θεραπείας καὶ εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας, βοηθήματα κατὰ τὰς θεομηνίας, καί. . . μουσικὴ εἰς τὰς περιστάσεις τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν δημοσίων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων.

Ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς ράπτης, γοητευθεὶς ἀπὸ τὸ φαινόμενον τῆς καταβροχθίσεως ὑπὸ ἑνὸς «θαυματοποιοῦ» διαφόρων ἀντικειμένων, μίαν ἡμέραν, ἐνώπιον καὶ τῶν ἄλλων συναδέλφων του, κατεβρόχθισε κι' αὐτὸς διάφορα σκληρὰ ἀντικείμενα, ὡς ἀτσαλένιες πέννες, μιὰ ἁλυσσίδα ὡρολογίου κλπ. Ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτε, τὸ ἔκαμε ἐπάγγελμα.

Τώρα ἀφοῦ τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν του, περνᾷ ἀπὸ διάφορα μπάρ, καφενεῖα κλπ. καὶ καταβροχθίζει ὅ,τι δήποτε ἀντικείμενον τοῦ προσφέρουν, ἀρκεῖ νὰ χωρῇ εἰς τὸ στόμα του. . .

Διὰ μιᾶς, λοιπόν, καὶ ἄνευ καμμιᾶς ἀπολύτως προπονήσεως ἔγινε καὶ αὐτὸς «θαυματοποιός». . .

Εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον τοῦ Λονδίνου ἕνας ρινόκερος καὶ μιὰ κατσίκα ἐγεννήθησαν τὴν ἴδια ἡμέραν. Ἀπὸ τότε αἰσθάνονται ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον μιὰν ζωηροτάτην συμπάθειαν καὶ δὲν μποροῦν νὰ χωρισθοῦν οὔτε μιὰν στιγμήν!

Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη τριὰς τῶν ἰδίων αἰσθημάτων, πολὺ περιεργοτέρα: ἕνας ἀστυνομικὸς σκύλλος, ἕνα φίδι καὶ μιὰ σαῦρα. Ζοῦν φιλικώτατα μεταξύ των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Ἀναστασοπούλου, Καλάμας. Εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσωμεν τὴν «Μὶς Καλαμάταν» ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπαρχιακὴν «Μὶς» ποὺ θὰ μᾶς ἔστελλον οἱ ἀναγνῶσται μας. Ἀρκεῖ ἡ φωτογραφία νὰ συνοδεύεται ὑπὸ πιστοποιητικοῦ δημαρχίας, ἀστυνομίας ἢ ἄλλου, πιστοποιοῦντος ὅτι ἡ φωτογραφία ἀναφέρεται εἰς δημοσίως ἐκλεγεῖσαν καλλονήν. — Α. Καραμπιδίνην, Λαγκαδᾶ. Ἐμβάσατε δρ. 50. — Κ. Βιτώρην, Γλυφάδα. Δημοσιεύομεν μεταφράσεις δοκίμων λογοτεχνῶν. — Φ. Ρούβαλην, Βόλον, Β. Βικτωρᾶτον, Πάτρας, Σ. Σαραγιώτην, Θεσσαλονίκην. Εὐχαριστοῦμεν· τὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν. — Ν. Παπαεμμανουήλ, Σάμον. Ὄχι. — Ι. Παπαντωνίου, Κάϊρον. Στείλατέ μας χαρτονόμισμα 5 δρ. δι' ἕκαστον τόμον τῆς «Μικρῆς Βιβλιοθήκης». — Ε. Τσαντήλα, Ἀλεξάνδρειαν, Π. Χριστοδούλου, Τάνταν, Γ. Δούκαν, Ἀλεξάνδρειαν. Τὰ αἰγυπτιακὰ γραμματόσημα μᾶς εἶναι ἄχρηστα καὶ τὰ κρατοῦμεν εἰς διάθεσίν σας. Στείλατέ μας χαρτονομίσματα 5 δρ. δι' ἕκαστον τόμον. — Γ. Ἀλεξάνδρου, Κάϊρον. Ἄκυρα τὰ σταλέντα. Στείλατε δραχμὰς νέας. — Δ. Γιαννούλην, Πάτρας. Δελτίον δὲν ἔφθασε. Ἀποστείλατε. Γ. Σωλιαδῆν, Μυτιλήνην. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κ. Σιδηρᾶν, Δράμαν. Ὅμοια. — Α. Κυλιμάνην, Ξάνθην. Ὁ πρῶτος τόμος πρέπει νὰ βιβλιοθετηθῇ εἰς τὸ σχῆμα τῶν μεγάλων τευχῶν, εἰς τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὸ μικρὸ σχῆμα τῶν πρώτων τευχῶν. — Σ. Σαμαρᾶ, Χίον. Τὰ ταχυδρομικὰ ἐμβάσματα δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν διαχειριστήν μας κ. Κ. Συριανούδην. — Κ. Περιγιάλην, Σκύδραν. Δύνασθε ἀντὶ δρ. 100. — Π. Φ. Δύνασθε. — Β. Λαμπρίδην, Καβάλλαν. Δρ. 100 ἀδ. 150 δεμ. — Γ. Καλοκαιρινόν, Βόλον. Δὲν ἐκέρδισαν. — Γ. Σαραντίδην, Νέα Κοκκινιά, Κ. Παπαθωμᾶν, Βόλον, Κ. Παπασταυριανόν, Θεσ)νίκην, Γ. Σταθακόπουλον, Σῦρον, Χ. Κουκουλέτον, Χανιά, Κ. Δημητρᾶκον, Βραΐλαν, Δ. Τζώτζην, Ἔδεσσαν, Ι. Ἀπέργην, Κοζάνην, Λ. Τζαβέλλαν, Ναύπακτον, Β. Νάουρδαν, Πειραιᾶ, Κ. Ραυτόπουλον, Ἰωάννινα, Γ. Ἰατροῦ, Κόρινθον, Ἡρ. Στεφανίδην, ἐνταῦθα, Γ. Μακᾶκον, Πλωμάριον. Ὑπάρχουν ὅλα τὰ παλαιὰ φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος». Ἀποστείλατέ μας τὸ ἀντίτιμον δρ. 2 δι' ἕκαστον τεῦχος διὰ νὰ τὰ λάβετε ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Σ. Ἀναγνωστόπουλον, Ναύπλιον, Κ. Οἰκονομόπουλον Πάτρας, Ι. Ἀνθόπουλον, Ἀγρίνιον, Θ. Μοσχόπουλον Πάτρας. Ἔμειναν ὀλίγα ἀντίτυπα «Παληὲς Ἀγάπες», τιμώμενα δρ. 15. Δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «Μικρᾶς Βιβλιοθήκης. — Ν. Π. τελειόφοιτον, Δημητσάναν, Ἐπιστολή σας δὲν ἔφθασε. Γράψατέ μας ἐκ νέου. — Β. Λαούρδαν. Δὲν ἔχομεν. — Α. Γεωργοπούλου, ἐνταῦθα. Τὰ μυθιστορήματα τῆς Μπάρκλεϋ εὑρίσκονται γαλλιστί. Ν. Χαλκιόπουλον, Ἀθήνας, Γ. Μοσχίδην, Θ)νίκην, Ν. Πουλιδάκην ἐνταῦθα, Α.Καραγάνη Βόλον, Α. Ἀναστασιάδην Κάϊρον,Μ.Γαβριηλίδην, Χαλέπιον,Α.Δρίβαν Βόλον.«Παλ. Ἀγάπες»ἐστάλησαν.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς βασιλίσσης Ἐλισσ
τῆς Ἀγγλίας, ὑπῆρχε ὁ περίφημος διὰ
πνεῦμα καὶ τὴν θρασύτητά του γελωτο
Σπόγγαν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν εὐφυῶν
δότων του διηγοῦνται καὶ τὸ ἑξῆς:
Ὁ Σπόγγαν εἶχε δανεισθεῖ ἀπὸ τὸ Βα
κὸν Ταμεῖον 100 λίρας. Ἡ προθεσμία διὰ
ἐξόφλησιν τοῦ χρέους εἶχε παρέλθει, ἀλλ
Σπόγγαν δὲν ἐπλήρωσε. Ἡ Ἐλισσάβετ
σεν εἰς αὐτὸν νέαν, ἀλλὰ τελευταίαν προ
μίαν. Ἐπλησίαζε κι' αὐτὴ νὰ τελειώσῃ κα
Σπόγγαν ἄρχισε νὰ στενοχωρῆται διότι ἡ
λισσάβετ ἦτο τρομερὰ φιλάργυρη καὶ ὀργ
Ὁ Σπόγγαν, λοιπόν, διὰ νὰ σωθῇ, κα
φυγεν εἰς τὸ ἀκόλουθον τέχνασμα:
Παρήγγειλε ἕνα φέρετρον εἰς τὰ μ
τοῦ σώματός του καὶ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐγν
ζεν ὅτι ἡ βασίλισσα θὰ διήρχετο ἐμπρὸς
τὸ διαμέρισμά του, τὸ ἐτοποθέτησε δίπλα
τὴν πόρτα του, ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ φέρετ
καὶ ἐκλείσθη.
— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ λείψανο; ἠρώτη
ἡ διερχομένη βασίλισσα.
— Τοῦ γελωτοποιοῦ σας Σπόγγαν, Με
λειοτάτη! ἀπήντησεν κάποιος παρευρισκόμε
— Τί κρῖμα! εἶπεν ἡ Ἐλισσάβετ. Μοῦ ὤ
λε καὶ 100 λίρας. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ἀπέθ
τοῦ τὶς χαρίζω. . .
Τότε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρον ἀπήντ
μιὰ φωνή, ἡ ὁποία ἔλεγε:
— Εὐχαριστῶ τὴν γενναιόδωρη Μεγαλ
τητά σας! Ἡ βασιλική σας χάρις ἀκριβῶς
ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωήν. . .

Ἕνας νεαρὸς συγγραφεὺς ὑπέβαλε κά
στὸν Βολταῖρο μιὰ τραγῳδία καὶ τὸν πα
καλοῦσε νὰ τοῦ γράψῃ τὶς κρίσεις του.
Ὁ Βολταῖρος ἀφοῦ τὴν διάβασε, τὴν ἔσ
λε πίσω στὸν συγγραφέα της χωρὶς ἀπάν
σι. Κι' ὅταν κάποιος φίλος του, τὸν ρώτ
γιατὶ δὲν ἔγραψε τὶς κρίσεις του, ἀπήντ
— Ἡ δυσκολία φίλε μου, δὲν εἶναι
γράψῃς μιὰ τραγῳδία σὰν κι' αὐτή, ἀλλὰ
ἀπαντήσῃς σ' αὐτὸν ποὺ τὴν ἔγραψε! . . .

Μιὰ φορά, ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην γλύπτης Π
λυκράτης, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὰ μέλη τῆς
λανοδίκου Ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα διέκειντο
δίκως, ἐχθρικώτατα πρὸς αὐτὸν καὶ τὸ ἔρ
του, κατεσκεύασε δυὸ ἔργα: τὸ ἕνα σύμφω
πρὸς τὰς ὑποδείξεις καὶ τὰ γοῦστα τῆς
λανοδίκου Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ ἄλλο σύμφω
μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοσυγκρασίαν του.
πρῶτο τὸ ἔστειλε ὡς ἰδικόν του ἔργον καὶ
ἄλλο ὡς ἔργον ἑνὸς ἀγνώστου.
Ἡ Ἐπιτροπὴ τὴν ἔπαθε: Ἐβράβευσε με
ἐξαιρετικῶν ἐγκωμίων τὸ ἔργον τοῦ Πο
κράτους — χωρὶς νὰ ξεύρῃ, φυσικά, ὅτι ἦ
ἰδικόν του.

Κατὰ τὴν πρώτην θριαμβευτικὴν παράστα
τοῦ «Δὸν-Ζουὰν» τοῦ Μ
ζαρτ, ὁ παριστάμενος Α
τοκράτωρ τῆς Αὐστρί
ἐπροσκάλεσε τὸν μεγάλ
μουσικὸν εἰς τὸ θεωρεῖ
του διὰ νὰ τὸν συγχαρ
— Κύριε Μόζαρτ,
πεν, τὸ ἔργον σας εἶν
λαμπρόν, ἀλλὰ δὲν μ
λέτε, πόσες νότες περ
χει;
—Μεγαλειότατε, ἀπ
τησεν ὁ Μόζαρτ, οὔτε
αν περιττήν!

⁂

Ὁ ἀρχαῖος κυνικὸς φ
λόσοφος Διογένης, θέλ
νὰ εἰρωνευθῇ τὸν Πλάτ
να ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι
ἄνθρωπος εἶναι «ζῷον δ
πουν ἄπτερον», ἐμάδησ
μίαν ἡμέραν ἕνα κόκο
ρα, τὸν ἐπῆρεν εἰς τ
φιλόσοφον καὶ τοῦ εἶπ
— Πλάτων, ἰδοὺ
ἄνθρωπός σου! . . .

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ",

ΟΙ ΟΡΟΙ Εἰς τὸν διαγωνισμὸν μας αὐτὸν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ΟΛΟΙ ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος». Εἰς κάθε φύλλον μας καὶ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος αὐτῆς θὰ εὑρίσκεται ἕνα ἀπόκομμα—ὅπως τὸ σημερινό . Εἰς τὸ τέλος κάθε μηνὸς θὰ μᾶς ἀποστέλετε τὰ ΤΕΣΣΕΡΑ ἀποκόμματα τοῦ μηνός, τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν σας, ΚΑΘΑΡΑ γραμμένην, ὡς καὶ Δραχμὰς ΤΡΕΙΣ ΕΙΣ ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ διὰ ταχυδρομικὰ καὶ ἔξοδα διεκπεραιώσεως, καὶ θὰ λαμβάνετε ΔΩΡΕΑΝ ἕνα ἀντίτυπον τῆς σειρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδίδῃ κατὰ μῆνα ἡ «Ἑβδομάς», καὶ τὰ ὁποῖα θὰ πωλοῦνται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἀποκτήσετε σὲ ἐλάχιστο χρόνο καὶ χωρὶς δαπάνη μίαν ἀρτιωτάτην καὶ κομψοτάτην σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων.

Οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τὰ **ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ** τοῦ **ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ**, καὶ τὸ **ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΑΠΗΣ** τῆς **ΖΥΠ** καλλιτεχνικοί, κομψοί, μὲ τρίχρωμα ἐξώφυλλα, ποὺ ἐνθουσιάζουν ὅλους, ἀποτελοῦν τὴν καλλίτερη ἀπόδειξι γιὰ τὴν πρωτοτυπία καὶ τὴν ἀξία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας, καὶ σᾶς κάμνουν νὰ περιμένετε ἐναγωνίως τὸν τρίτον.

Κρατήσετε δελτία τῆς Γ'. σειρᾶς διὰ τὸν τόμον τοῦ Ἀπριλίου

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ: **ΝΤΟΛΟΡΙΤΑ**

Α' ΔΙΑΓ. ΣΕΙΡΑ Γ ΑΡ. 1

ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΑΘΗΝΑΣ 27Α

Τὸ εἰδικότερον εἰς τὸ εἶδος του κατάστημα Γ. ΚΥΡΙΑΖΗ Ἐδουάρδου Λῶ, 10, ἔλαβε προσφάτως τὰ τελειοτέρας ὅλων

ΤΡΙΦΩΝΟΛΑΣ

Μὲ μιὰ Τριφωνόλα ἔχετε Πιάνο καί Πιανόλαν ἡ ὁποία λειτουργεῖ κατ' ἀρέσκειαν μὲ τὰ πόδια ἢ δι' ἠλεκτρισμοῦ·
Μεγάλαι εὐκολίαι εἰς τὰς πληρωμάς.

Τὰ φαιδρὰ τῆς ἑβδομάδος

ΜΑΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Ὁ Ἰάκωβος Καβολάργανος εἶχε δύο διαρκεῖς ἰδιότητας. Ἦτο διαρκῶς πλοίαρχος καὶ διαρκῶς ἐρωτευμένος. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ καταλλήλου συνδυασμοῦ τῶν δύο αὐτῶν διαρκῶν ἰδιοτήτων, ὁ λαμπρὸς Ἰάκωβος δὲν εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ μόνον τὰς ἐν τῷ πελάγει τρικυμίας, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐν τῇ καρδίᾳ του τοιαύτας.

Ἠγάπα φεῦ ! ..., ὁ Ἰάκωβος, πλὴν—τρὶς φεῦ !...—δὲν ἀντηγαπᾶτο.

Ἀποβαλὼν τὴν ἰδιότητα τοῦ πλοιάρχου καὶ περιβληθεὶς τοῦ ἐρωτευμένου τὴν ἰδιότητα, μετέβη πρὸς συνάντησιν μυστηριώδους μαγίσσης, Ἀρμενίδος τὴν καταγωγήν, κατοικούσης παρὰ τὴν λαμπρὰν συνοικίαν Καμίνια. Τρέμων, ὡς φύλλον λαθραίου σιγαροχάρτου, εἰσῆλθεν ὁ Ἰάκωβος εἰς τὸ μυστηριῶδες τῆς μαγίσσης ἄντρον, ἀφηγήθη, ἔκλαυσε, συνεβουλεύθη, ἐπλήρωσεν, ἀνεχώρησεν, ἐπανῆλθε τὴν ἐπομένην, ἀφηγήθη ἐκ νέου, ἔκλαυσε δίς, συνεβουλεύθη πάλιν, ἐπλήρωσε ξανὰ καὶ πάλιν, ἀνεχώρησεν, ξαναεπανῆλθεν κτλ. κτλ. ἕως ὅτου μίαν πρωΐαν ἡλιόλουστον ὁ Ἰάκωβος Καβολάργανος ἠνόησεν ὅτι ἡ μάγισα τὸν ἐνέπαιζεν.

Ἔξαλλος διηυθύνθη πρὸς τὸ πρῶτον δικηγορικὸν γραφεῖον ποὺ συνήντησεν διὰ νὰ ὑποβάλῃ μήνυσιν ἐπὶ ἀπάτῃ κατὰ τῆς κακοπίστου Σιβύλλας.

— Μὲ ἐκορόϊδευε, κύριε δικηγόρε, γιὰ νὰ μοῦ πέρνει λεφτά. Μὲ ἐρωτᾶ πῶς τὴν λένε αὐτὴν ποῦ ἀγαπῶ...Τῆς λέω : Μαρίκα...

— Μαρίκα ; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

— Μάλιστα Μαρίκα. Μὲ ξαναρωτᾶ πῶς λένε τὸν πατέρα της ; τῆς λέω : Παναγιώτη...

— Παναγιώτη ; ἐπανερωτᾶ ὁ δικηγόρος μὲ ἐνδιαφέρον ἐπαγγελματικόν.

— Μάλιστα. Σὲ κάθε ὄνομα τῆς ἔδινα καὶ ἀπὸ ἕνα ἑκατοστάρικο γιὰ τὰ μάγια. Μὲ ἐρωτᾶ γιὰ τὴν μάννα της. Τῆς λέω Παρασκευοῦλα...

— Παρασκευοῦλα ; Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ δικηγόρου κορυφοῦται...

— Καινούριο ἑκατοστάρικο. Μὲ ρωτάει γιὰ τὸ ἐπίθετό της καὶ τῆς λέω...

— ...Χαλκεντερίδου... δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Μάλιστα. Πῶς ;...

— Τολμᾶς παληάνθρωπε ; ἐβρυχήθη αἴφνης ὁ δικηγόρος. Εἶναι ἡ μνηστή μου. Ὥστε τῆς ἔκανες μάγια ; Γι' αὐτὸ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά ;

Χωρὶς νὰ πολυλογῶ, ἔπεσε ξύλο, ξύλο ἄγριον, βάναυσον, καταπληκτικόν, διότι ὄντως τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἡ Μαρίκα Χαλκεντερίδου τοῦ Παναγιώτου καὶ τῆς Παρασκευούλας, εἶχε ἀσθενήσει σοβαρῶς.

Ἄ ! Αἱ συμπτώσεις, ὅταν πρόκειται νὰ εἶναι συμπτώσεις, εἶναι συμπτώσεις πραγματικαὶ (Γνωμικόν !).

ΓΙΑΝ.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

ΕΛΗΕΣ !...

Μελαχροινὴ μὲ τὴς ἐληές,
μοῦπες νὰ σὲ πιστέψω
πῶς ξέχασες παντοτεινὰ
τὴς ἔχθρες τὴς παληές.
Μιὰ κι' ἦρθε ἡ Σαρακοστὴ
καὶ πρέπει νὰ νηστέψω,
θὰ ξαναπέσω, ἀγάπη μου,
...καὶ πάλι στὴς ἐληές !...

ΜΕ ΤΡΟΠΟ...

Ὄχι, δὲν σὲ βαρέθηκα...
Ἀλλά, χωρὶς ἀστεῖα
πρέπει ἡ καρδιά μας κἄποτε
λιγάκι νὰ ξεχνᾶ.
Ὕστερα ἀπ' τὴς Ἀπόκρηες
χρειάζεται...νηστεία
γι' αὐτό, ἂς μὴ βλεπόμαστε,
ἀγάπη μου, συχνά !

ΚΑΘΑΡΟΔΕΥΤΕΡΙΑΤΙΚΟ !...

Ὁλόκληρη Ἀπόκρηα
παιδέφτηκα, κουράστηκα
ἕνα φιλὶ δὲν μοὔδινες,
ἀγάπη μου τρελλή,
καὶ ἦρθανε τὰ Κούλουμα
καὶ πῆγα καὶ κολάστηκα...
Καθαροδευτεριάτικο
στὸ πῆρα τὸ φιλί !...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

— Ἄχ ! μὲ πατήσατε στὸν κάλο !...

— Παρντόν... ἀλλὰ εἶμαι ἀθλητής... ἀναοσιγήσεως ἐπὶ κάλῳ !...

Ἀθηναϊκὲς σιλ

ΛΙΛΗ Ι.

Πρόκειται περὶ νεαρᾶς κυρίας, λογί
...πολυλογίας !
Ποιήτρια μὲ ταλέντο πραγματικὸ
μήτηρ τέκνων τριῶν, σύζυγος συζύγ
καὶ νύμφη, πενθεροῦ ἑνός, ἀλλὰ ἑνὸς
μεγαλυτέρων ζωγράφων τῆς Ἑλλάδο
Τὰ τέκνα της τὰ ἀγαπᾶ, τὸν σύζυγ
ἀπεφάσισε νὰ μὴν τὸν ζηλεύῃ, τὸν δὲ
ρόν της τὸν λατρεύει καὶ τὸν θαυμάζ
ριολεκτικῶς.
Σπανίως θὰ τὴν συναντήσετε μόνην
δὸν ποτέ. Πρέπει κἄποιον νὰ ἔχῃ δίπλ
διὰ νὰ φλυαρῇ. Τὸ μεγαλύτερόν της θ
ναι κἄποια νεαρὰ καὶ ὡραιοτάτη σ
γνωστοῦ ὀδοντιατροῦ. Εἶναι εὐφυεστάτ
πολυλογία της σὲ ζαλίζει ἀλλὰ σ' εὐχα
Γι' αὐτό, πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ζηλ
τὴν θέσιν τοῦ θύματος.
Καὶ ὕστερα, λέγουν, ὅτι δὲν μπορεῖ ν
ρεθῇ τὸ ἀεικίνητον. Ἀσφαλῶς δὲν γν
τὴν γλῶσσαν τῆς νεαρᾶς λογίας καὶ
λυλογίας.

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ ΟΣΟΥΣ Η ΣΕΛΙΣ ΧΩΡΕΙ

Προχθὲς εἰς τὰ Ὀλύμπια
χορὸς τῶν Κεφαλλήνων
ποὺ εἶναι οἱ ἐξυπνότεροι,
ὡς λέγουν, τῶν Ἑλλήνων.
Ἰδοὺ ἐν πρώτοις τρεῖς γιατροὶ
καθ' ἕνας τους ποζᾶτος
ὁ Γερουλᾶνος, Μπούρμπουλης
κι' ὁ φίλος Κοκολᾶτος·
νὰ ~~ἡ Κρασσᾶ, ἡ Ραφαὴλ~~
καὶ ἡ Καραντινοῦ.
Μὰ νὰ κι' ἡ Φραγκοπούλαινες
ποὺ σοῦπερναν τὸν νοῦ
ἡ Κουμανούδη, ὁ Ἄννινος
ἡ Χοϊδᾶ, ἡ Νάνου.
Ἰδοὺ κι' ἡ οἰκογένεια
τοῦ φίλου μας Τρωϊάνου.
Τὰ δῶρα ἐμοιράστηκαν
μὲ τάξι καὶ ἡσυχία,
μιὰ ματσαράγκα ἔγινε
μικρὴ εἰς τὰ λαχεῖα
μ' αὐτὸ δὲν προεκάλεσε
καὶ θόρυβον μεγάλον
οἱ Κεφαλλῆνες τὤχουνε
ποιὸς νὰ γελᾷ τὸν ἄλλον...
Τὸ Σάββατο ἐκάναμε
μιὰ βόλτα εἰς τὰ κέντρα
κι' εἴδαμε κόσμο νὰ γλεντᾶ
εἰς τὸ Πρεσβευτικὸν
κἄθε ἀφέντη μας τρανὸ
καὶ κάθε μας ἀφέντρα
κάθε φυντάνι τοῦ συρμοῦ
καὶ κάθε λαδικόν.
Κόσμος πολὺς καὶ νεαροὶ
καὶ γέροι καὶ φιντάνια
ἄλλοι μεθοῦσαν μὲ ματιὲς
καὶ ἄλλοι μὲ σαμπάνια !...

Ἕνας πανταχοῦ παρὼν
Μέγας φίλος τῶν χορῶ

Μυθιστόρημα ποὺ ἐποχὴν θ' ἀφίσῃ:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ !...

Α΄.

Γνωστὸν τυγχάνει ἀρκετὰ
πῶς μᾶλλον τσάτρα-πάτρα
ἀνεκηρύχθη Μὶς Ἑλλὰς
μιὰ νέα ἀπ' τὴν Πάτρα
καὶ πῶς ἡ νέα Πατρινὴ
μὲ οἰωνοὺς αἰσίους
μίαν πρωΐαν ἔφυγε
διὰ τοὺς Παρισίους
ὅπου καὶ θὰ ἐγίνετο
ὡς δὲν τὸ ἀγνοεῖ κανεὶς
ὁ τελικὸς παγκόσμιος
ἀγὼν τῆς καλλονῆς.
Καὶ ἔφυγεν ἡ Μὶς Ἑλλὰς
ροδόχρους τὴν χροιὰν
μὲ τὸ γνωστὸν εἰς ἅπαντας
Ἐξπρὲς τοῦ Ὀριάν.
Καὶ εἶχε τὸ ἐρύθημα
ἐκεῖνο τῆς αἰδοῦς.
Καὶ ὁ κοσμάκης ζήλευε
τοὺς δύο συνοδούς.
Ἦσαν δὲ οὗτοι : Ὁ μνηστὴρ
ὡς ἤτανε ἐπόμενον.
κι' ὁ ἀδελφός της, διὰ πᾶν
μοιραῖον κι' ἐνδεχόμενον...

Β΄.

Εἰς τὸ ταξεῖδι, ἡ Μὶς Ἑλλὰς
Ἐφρόντιζεν ἐν τάχει
νὰ μάθῃ λίγα Γαλλικὰ
ποὺ πρόχειρα νὰ τἄχῃ.
Κι' ὁ ἀδελφός της φυσικὰ
καὶ ὁ μνηστὴρ της πρῶτος
τῆς μάθαιναν, τὴν Γαλλικὴν
νὰ ὁμιλῇ εὐγλώττως.
Νὰ φερ' εἰπεῖν : Ἡ Μὶς Ἑλλὰς
ρωτοῦσεν, ὡς θρυλλεῖται,
μήπως τὸ τραῖνο γαλλικὰ
Συρμὸς ἀποκαλεῖται
ὁ δὲ μνηστὴρ ἀπήντησεν
χαρίεις καὶ θερμός :
— Εἶναι τῆς μόδας φαίνεται
καὶ λέγεται συρμός !...
Μὰ ξαφνικὰ ἐννοιώσανε
Γουργοῦρα στὸ στομάχι
καὶ στὸ βαγκὸν τὸ ρεστωρὰν
ἐπήγανε ἐν τάχει.

Τὴν συνέχειαν ὀφείλω
νὰ τὴν γράψω σ' ἄλλο φ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι.